

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

Manituk 2.

(Vigyázz, ha fúj a szél!)

*II. A turbinamező
és a csontfarkasok
(Kerüld el őket, ha jót akarsz!)*

1.

Candell, amikor megpillantotta Károgó Varjút, majdhogynem a lábához vetette magát. Talán meg is tette volna, ha Cheryl visszautasító tekintete meg nem akadályozza benne. Beaver és Simon udvariasan, de minden melegség nélkül üdvözölték. Candell úgy vette észre, hogy Károgó Varjú figyelmesen körbejártatja a szemét a lakásban. Talán Lacy nyomait kereste.

– Bocsánat, hogy betörtünk hozzád, Ross – mentegetőzött Simon, idegességében tegezésre váltva. – Az az oka, hogy találunk a napokban egy újabb furcsa olvasmányt a világhálón. Kissé megdöbbenett, ezért is szeretném a véleményedet kérni. Természetesen csak akkor, ha még mindig érdekel a farkasos sírok és a manituk rejtélye.

– Hogyne érdekelne – nyögte Candell.

Simon a táskájába nyúlt, és kihúzott belőle néhány papírlapot. Éppen úgy, mint amikor Ron Meddix naplórészletét tárta elé. Vajon mi a csodára bukkant már megint?

– Tudsz latinul, Ross?

Candell meghökkentette a kérdés.

– Tudok.

– Mennyire?

– Az egyetemen tanultam. Akkoriban szabadon olvastam az auctorokat.

– Micsodákat?

– Ókori szerzőket.

– Lefordítottam a szöveget angolra, de nálam van az eredeti is. Melyiket kéred?

– Az angolt – mondta Candell. – Ha szükségem lesz rá, majd megnézem a másikat is.

Simon Turner biccentett.

– Akkor hát olvasd, Ross. Nem hosszú, amíg olvasod, csendben maradunk.

Candell maga elé tette a papírokat, és olvasni kezdte a szöveget.

2.

„Quintus Valerius Orso írja a levelet a barátjának, Rufus Antonius Ferrónak, Rómába. Kedves barátom, az istenek figyelmébe ajánlak egész családdal és udvartartásoddal együtt. Különösen a tengerek ura áldása kísérfen, hiszen, mint hallottam, az utóbbi időkben gyakrabban tartózkodsz a tengeren, mint a szárazföldön.

Amikor hírfét vettem, hogy elhagytad Pompejít, őszintén mondom, megkönnyebbültem. Nem tetszik nekem az a hegy, akárhogy is mondják, hogy csak a békés istenek füstölnek benne. Az okosabbak viszont esküsznek rá, hogy a föld közepéből jön fel a láva; az is meglehet, hogy maga Vulcanus hozza a világra ezt a szörnyűséget. Amikor utoljára arra jártam, olyannyira pufogott a Vesuvius, és olyan rossz szagú volt a környéke, hogy gyorsan el is menekültem, és a távoli ligetekben kerestem menedéket. Kedves Rufus Antonius barátom, bizony jól teszed, hogy messze hajózol tőle – talán még a tengeri viharok is elviselhetőbbek, mint az a hegy, amely már eddig is annyi bajt okozott arrafelé.

Bocsásd meg, hogy hovatovább már elfelejtek szépen fogalmazni, és a betűket is nehézkesen vetem, de ha valaki annyit tartózkodik idegen környezetben, furcsa emberek között, mint én, ő maga is furcsává válik, és úgy lepereg róla a hazai kultúra, mint a fáról a festék.

Én, barátom, jelenleg egy olyan vidéken, Vindobona környékén lopom a napot, amelyet nem kívánok neked, de még annyira sem, hogy akár meg is nézd. Merthogy ami néznievaló akad erre, azt senki nem nézi meg szívesen. Már csak azért sem, mert mindenfelé olyan metsző szelek járnak, hogy egyetlen nap

alatt valamennyi csatám az eszembe jutott, amelyekben légiós életem során csak részt vettem. A szél fúvásakor minden rég behegedt és elfelejtett sebem úgy elkezdett lüktetni, mintha az istenek feltett szándéka lett volna, hogy emlékeztessenek rájuk. Meg is ijedtem egy kicsit, mert azt hittem, figyelmeztetésük annyit jelent, hogy készülhetek a hosszú útra, obulussal a számban. Két nap múlva szerencsére elmúltott a sajgás, de hogy addig mit álltam ki, ne tudd meg!

A szeleken kívül annyi itt a sár, mintha a világ valamennyi sara itt adott volna egymásnak találkozt. Vigyáznom kell, drága barátom, mert ha nem vigyázok, kocsistul, lovastul, vagyostul beleesek, és úgy elsüllyedek benne, hogy még nyomom sem marad.

A múltkor is mit láttam? Nevetséges is volt, de mindenképpen jellemző. A legionáriusok kockáztak, majd ahogy lenni szokott, vita támadt közöttük. Az egyik csalással vádolta meg a másikat. Ez a másik felkapta a nyereségét, és kirohant a sátorból, a károsult pedig karddal utána. A menekülő tíz lépést tett csak meg, aztán úgy beleragadt a sárba, hogy moccanni sem tudott, cirka derékig süppedt benne. Az üldöző rá akarta vetni magát, de akkor ő is belesüppedt. Ott hadonásztak alig háromlépésnyire egymástól, de az üldöző képtelen volt elérni a kardjával a menekülőt, az meg képtelen volt elmenekülni. Képzelheted, mit röhögtünk rajtuk. A vége az lett, hogy már ők is röhögtek, nem kaszabolták le egymást, hanem visszamentek kockázn.

Az is baj, hogy senki nem ismeri ezt a vidéket, kivéve a roxolánokat és egyéb fajzatokat, akiknek jószerével a nevüket sem tudom. Ezek ott lapulnak minden fa mögött, és mindig elkapnak egy-egy embert közülünk.

Ami a lényegét és a haditervet illeti, Marcus Aurelius úgy gondolta, hogy Vindobona előtt ütközik meg velük. Rájött ugyanis, hogy oda akarják csalogatni. Ő meg azt mondta erre, hogy miért ne? Az én légióim bárhol megütköznek ezekkel a fattyakkal! Ezt mondta, és így is gondolta.

Közvetlenül Vindobona előtt azonban furcsa dolgok történ-

tek. Először is, magunk előtt láttunk két hegyet, amelyek éppen szemben álltak egymással. Valeria, aki mindig velem van, azt mondta, hogy ezek olyan hegyek, amelyek összemorzsolják a közöttük áthaladókat. Ha a hegyek szellemei megharagszanak valakire, megvárják, amíg közéjük ér, akkor aztán, gyerünk! Még csak por sem marad belőle. Mozgó hegyek, vagy mi a fene. Valeria csak tudja, hiszen tíz évvel ezelőtt ezen a környéken szedtem fel. Azóta tökéletesen rómaivá vált ugyan, de a régi babonáikra azért még emlékszik.

Marcus Aurelius császár nem attól félt, hogy a hegyek összemorzsolnak bennünket, sokkal inkább attól tartott, hogy a barbárok kelepcébe csálnak. Éppen azért még jóval a hegyek közti átjáró előtt letáboroztunk, és felvertük a sátrainkat. Egy nagy sátort neki, sok száz kisebbet pedig magunknak. Akkora sátortábor volt ott, hogy nem is hinnéd. Mintha egész Róma átköltözött volna ide, Vindobona környékére.

A mi cohorsunk egyik centuriója kiküldött néhány kémeket, hogy vizsgálják meg a környéket, és jelentsék, ha valami szokatlant észlelnének.

A kiküldöttek is tudták, miről van szó, mi is tudtuk. A centuriót, és rajta keresztül a császárt, Marcus Aureliust nem az izgatta, hogy a barbárok hányan vannak, és miféle előkészületeket tesznek a támadásra vagy a bekerítésünkre – nem, Marcus Aureliust ez nem nyugtalanította. A légió olyan erős volt, hogy akár a fél világot is legyűrhetette volna.

Hogy pontosan megérts, drága barátom, írnom kell neked Marcus Aureliusról. Tudnod kell, hogy dicső császárunk, azon kívül, hogy vitathatatlan hadi erényekkel rendelkezik, olyan tulajdonságokkal is bír, amelyek nem jellemzők a katonaemberekre. Én ezt nyugodtan elmondhatom, tekintettel arra, hogy jómagam sem vagyok katona, vagy csak részben vagyok az; jobban érdekel a kereskedelem és a tárgyalások, mint a vérontás. Nemegyszer megfordultam már a barbárok között, és dicsékvés nélkül mondhatom, hogy tettem egy s mást Róma javára.

De visszatérve Marcus Aureliusra: a császár, mint köztudott,

mindig is szívesen töltötte az idejét filozófusok, költők, színészek és egyéb léhűtők között, sőt egyes meg nem erősített híresztelések szerint, még az írással is megpróbálkozott. Úgy bizony: ő maga is írt olyan dolgokat, amelyek távol állnak egy császár és egy katona világától. Állítólag erősen érdeklődik a különféle országok hihetetlen történetei iránt, és ha valami furcsát hall valamely népről, amelynek a földjén áthaladtunk, vagy amellyel megütköztünk, nyomban rájegyezteti a viasztábláira.

Valószínűleg ezúttal is ez a kíváncsiság vezérelte, és azért küldte ki a katonákat, hogy kémleljék ki, igaz-e, amit az összezáródó hegyekről beszélnek. Nos, barátom, ezúttal nem szerettem volna a kémlelők helyében lenni. Olyan magasak voltak azok a hegyek, hogy majd az égig értek. Ha ezek összemorzsolnak valakit, abból aztán még por sem marad.

A katonák elmentek, a táborban viszont furcsa dolgok történtek. Egy légionárius jelentette Nestor Bubus centuriónak, hogy a sátrakat körülvevő vízelvezető árok ásása közben gyanús tárgyakra bukkantak. Amikor megpillantották, mi van a gödör mélyén, a katonák eldobták szerszámaikat, és nem akartak tovább ásni. Nestor Bubus centurio feldühödött, és az árokásás helyszínére sietett, hogy vízilóbőr korbácsával további munkára kényszerítse a makacskodókat, de aztán maga is meghökkent, amikor meglátta félelmük okát. Lent, az árok mélyén egy kutya vagy farkas csontvázára bukkantak. A farkas szakasztott olyan volt, mintha élne; ezzel azt akarom mondani, hogy nem fektetve temették el, hanem állva. A fején pedig egy tövisből összerakott koronát találtunk. Mintha farkasisten maga nyugodott volna a gödörben.

Tudod, barátom, hogy a katonák milyenek. Zokszó nélkül belerohannak a vérzivatarba, csak nevetnek a rettenetes túlerő láttán, de ha valami szokatlan, fenyegető, vagy borzongató bukkan fel előttük, hát az elveszi minden erejüket. Olyanná válnak, mint a hattyú, amelynek nyílvevessző verte át a szárnyát.

Nestor Bubus centurio okos ember volt; visszadugta övébe a korbácsát, és elmagyarázta a katonáknak, hogy bizonyára a barbárok vadászai ásták el a farkast. Talán farkasistenüknek szán-

ták áldozatul. Csakhogy a mi isteneink jóval erősebbek, mint az övék – Mars csak nevet az ilyen ostoba, mezítlábas isteneken. Merthogy a barbárok többnyire mezítláb járnak, még jóféle bocskoruk sincs, mint nekünk.

A katonák már éppen felbátorodtak volna, amikor egy másik, félig kész sátor mögött elkiáltotta magát valaki, hogy ott is találtak egy farkascsontvázat. Summa summárum, barátom: kilenc farkascsontváza bukkantunk sátorverés közben; mind a kilencnek a fején tövisből fonott korona volt. Ez már többet jelenthetett, mint egyszerű áldozatot a barbár farkasistennek.

Hát még amikor jelentették, hogy egy újabb sírra találtunk! Ez még hátborzongatóbb volt, mint a farkasok csontjai.

Mielőtt folytathatnám, barátom, el kell mondanom, hogy a farkasok sírjai egy nagy kört írtak le, pontosabban szólva, egy jókora kör ívén feküdtek. A legújabb sírt a kör legközepében fedezték fel a katonák.

Amit abban a sírban találtunk, további értetlenséggel töltötte el a szívünket – és bevallom, némi rémülettel is. Neked elmondhatom, hogy én is megrettentem, a katonáknak pedig egyenesen égnek állt a hajuk tőle. A sírban ugyanis egy köoszlopra bukkantunk, amelyhez egy férfi csontváza volt kötözve. Vagy dehogyis kötözve! Kőbilincsel volt hozzáerősítve!

Hát én, barátom, megnéztem később közelebbről is azt a bilincset. Abból a fekete kőből csiszolták, amely olyan kemény, hogy még a kőfejtők munkásainak is elég gondot jelent a feldarabolása. Pedig mennyivel könnyebb egy követ széthasítani, mint megcsiszolni. Akárhik is csinálták, sokat dolgozhattak rajta.

Gondoltam én naiv módon. Csakhogy Nestor Bubus ekkor odahívatta a jövőmondót és papot, hogy nézze meg, amit találtak, és mondja meg, mit kellene tennünk vele. Nos, a pap azt mondta, hogy nincs ebben semmi csodálatos: a kőbilincset a barbárok által fogva tartott erdei szellemek csiszolták, és nem hosszú idő, hanem egyetlen pillanat alatt. No, ez már hihetőbb volt, és meg is nyugodtunk tőle. Abban ugyanis biztosak voltunk, hogy a Vindobona körüli erdők telis-tele vannak szelle-

mekkel, amelyek közül a barbárok időről időre elfognak néhányat, és istállókba zárják őket, mint a háziállatokat szokás. Dolgoztatják őket, alantas munkákat végeztetnek velük, a női szellemekkel pedig együtt hálnak. Hogy aztán az ilyen együttválásokból születnek-e utódok, az még vita tárgyát képezi. Valéria látott egyszer valamelyik faluban – ez még barbár életében volt – egy púpos, fogatlan és eszement embert, akiről az hírlett, hogy egy erdei szellem és egy asszony nászából származik.

Most már csak arra kellett volna rájönnünk, hogy vajon mire való ez az egész. Mire valók a farkasok és a kőbilinccsel az oszlophoz bilincselte ember?

A jós ekkor felvágta egy élő kecske hasát, és jósolt a beleiből. Méghozzá ragyogó jóslatot, barátom! A belekből világosan kiolvasható volt a sírok jelentése. Mi vagyunk a farkasok, az oszlophoz láncolt ember pedig a barbárok. A töviskoszorú azt jelenti a fejükön, hogy szenvedni fogunk a győzelemért, de végül miénk lesz a siker, és bilincsbe verve visszük a barbárok vezéreit Rómába.

Na, erre mondta Nestor Bubus centurio, a jós távozta után, hogy cipeljék csak az alvilág szellemei az elfogott barbárokat Rómába, ő biztosan nem. Ahogy meglát egyet, nyomban a hasába döfi a kardját. Csupán a halott barbár a jó barbár. Az már nem keveri a szart.

Úgy ahogy volt, mindent visszatemettünk a földbe, és föléje állítottuk a latrinát. Hadd tudják meg a barbárok, hogy mit tartunk a szent helyeikről. Mert hogy a fák mögül kíváncsi tekintetek fürkésznek bennünket, ahhoz kétség sem férhetett.

Kémeink késő este tértek vissza, és egyenesen a császárhoz mentek. Hírek csak reggel felé szivárogtak ki Marcus Aurelius sátrából. Ezek szerint a hegyek nem ugrálnak: olyan feszesen állnak egymással szemben, mintha Jupiter ragasztotta volna a földhöz őket. A közöttük átvezető úton sem látszik jele, hogy bárkit is összemorzsoltak volna.

A hegyekről elterjedt hírek tehát barbár babonának bizonyultak, volt azonban valami, ami nyugtalansággal töltötte el a császár szívét. Nevezetesen az, hogy a barbárok éppen a két hegy

közé, egy iszonyúan magas favárat emeltek, köré kihegyezett facövekekből háromszoros kerítést építettek. Vagy meg kellett ostromolnunk az erősséget, vagy több napig tartó úttal meg kellett volna kerülnünk a hegyeket.

Marcus Aurelius, annak ellenére, hogy még verseket is írt – állítólag –, nem volt álmodozó ember. Egész éjszaka töprengett, reggelre aztán rádöbbsent a barbárok cselére. A barbárok nem a két hegy között akarnak megütközni velünk, de nem ám! És az erdőkben sem, mert mi oda utánuk sem mentünk volna – ezt jól tudták –, ezért azt eszelték ki, hogy felépítik a favárukat, háromszoros palánkkal erősítik meg, s arra kényszerítenek bennünket, hogy kerüljük meg az erősségüket és a hegyeket is. Kerülés közben pedig majd mocsárba csálnak bennünket.

Ez utóbbi természetesen csupán feltételezés volt, hiszen nem tudtuk pontosan, hogy mennyire mocsaras arrafelé a vidék. Valeria szerint nagyon az, de hát Valeria csak egyszer járt arra, akkor is gyerek volt még, és egész éjszaka sírdogált, mert éppen újdonsült férjéhez vitték, valami nagy szakállú, büdös barbárhoz, aki akkor érzett a bőrén utoljára meleg vizet, amikor egyszer véletlenül, hároméves korában rádőlt a sörfőző üst.

Miután Marcus Aurelius átlátott a szitán, elmagyaráztatta nekünk, hogy nem dőlünk be a barbárok cselének, hanem igenis meg fogjuk támadni a favárukat. Ő maga is elvonult a kíséretével, hogy megnézzé a barbárok várát.

Amikor visszatért, nem volt fényes jókedvében, ezt magam is láttam. A vár ugyanis roppant magas volt, majd a hegyek csúcsáig ért. Ki tudja, mennyi ideje már, hogy a barbárok elkezdték építeni. Annyi rönkfát használtak fel az építéséhez, amennyi akár egy egész faváros építéséhez elég lett volna.

Marcus Aurelius és a mérnökei pontosan tudták, mi a teendő. Részben ostromgépeket kellett építenünk, részben magas állásokat, tetejükön asztalszerűen lapos platóval, amelyről a legionáriusok ráugráhatnak a várfalakra. Nyár közepén jártunk, élelmünk is szűkösen volt; igyekeznünk kellett, hogy még az őszi esők beállta előtt elintézhessük őket. Mert ha egyszer megnyílnak az ég csatornái, végünk. Annyi erőnk sem lesz, hogy

visszavánszorogjunk Rómába.

Neki is álltunk a munkának, és megácsoltuk a megfelelő szerkezeteket. Közben arról folyt köztünk a vita, hogy vajon a hegyek miért nem morzsolták össze a közjük épült favárat. Mert pontosan a két hegy között áthaladó útra építették. Addig vitatkoztunk, amíg megegyeztünk benne, hogy vagy a barbárok szót tudnak érteni a hegyekkel és megbékítették őket, vagy nincs is semmiféle varázserejük. Csak a barbárok híresztelik, hogy ne merészkedjünk közéjük.

Akármi is volt a szándékuk, mégiscsak be kellett vinnünk az ostromgépeinket a két hegy közé. A jós támadásunk előestéjén fel akarta vágni Nestor Bubus centurio lovának a hasát, hogy a beléből jósoljon, de Nestor Bubus megfenyegette, hogy akkor ő pedig a jós hasát metszi fel, és a beleit a fákra tekeri ünnepi dísznek. Így aztán a jós ismét csak egy kecske hasát volt kénytelen felhasítani.

A jóslat úgy hangzott, hogy miénk lesz a győzelem. Jómagam kíváncsi lettem volna rá, hogy valaha is jósolta-e a jós az ellenkezőjét. Bubus centurio szerint Caligulának egyszer vereséget jóslt egy jövőmondó, Caligula erre úgy rúgta fejbe, hogy a vakmerő jövőbelátó nyomban elfelejtett beszélni. Később, amikor már fejjel lefelé lógott tűzvödörnyi izzó parázs felett, megjött a hangja, és bevallotta, hogy a belekből fényes győzelem is kiolvasható lett volna, csak valahogy félrenézett egy tekeredést. Erre megbocsátottak neki és levágták, csak hogy pont beleesett a tűzbe, és úgy lángra kapott, hogy nem is sikerült eloltani. Ebből is látszik, hogy nemcsak a katonák, hanem a jósok élete sem mindig fenékig tejfel.

Egy reggelen aztán befejeződtek az előkészületek, és elindultunk a favár felé. A mozgatható állások sajnos majd két méterrel alacsonyabbra sikerültek, mint a várfal teteje volt. Mit volt mit tenni, nekikezdtünk, hogy megmagasítsuk őket.

Marcus Aurelius, hogy addig se tétlenkedjünk, elkezdte lövetni a hajítógépekkel a várat. Belőttünk mindent, amit a mérnökök megparancsoltak, kőgolyókat, égő szurkot, robbanószerkezeteket. Lehetett is nagy ijedelem odabent! Csak úgy szállt

felfelé a fekete füst!

Ostromra egy-két napig még nem gondolhattunk, hiszen mint mondtam, meg kellett magasítani az állásokat. Nos, magasítás közben történt ez a valami, amiről számot adok neked, s ha nem lettem volna magam is az áldozata, el sem hinném, hogy megtörtént. De megtörtént – erre a szavam a garancia.

Annyit előljáróban még el kell mondanom, hogy Vindobona vidékén akkora zivatarok törnek ki néha, amekkorákat Róma környékén nemigen látni. Én legalábbis nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna. Egyszer-kétszer átéltem már zivatart az itteni erdőkben, s nem restelltem bevallani: úgy be voltam szarva, hogy még levegőt is alig mertem venni. Este egy patakban ki is kellett mosnom a tunikámat. Én azt viseltem, mivel nem vagyok katona.

Hát akkor bizony azt hittem, hogy véget ért az életem, és már úton is vagyok az alvilág felé. Villámcsapás villámcsapást követett, a szél olyan iszonyúan erős volt, hogy gyökerestől csavargatta ki az óriási fákat. Az volt a szerencsém, hogy bebújtam egy már lezuhanó óriás törzse alá, és ki sem mozdultam onnan, amíg csak el nem csendesedett az idő. Sem villám nem talált el, sem a lezuhanó fatörzsek. Ezután meg fel kellett kapaszkodnom a törzsre, mert olyan rohanó áradat támadt, hogy még azt is magával ragadta, aki véletlenül megúsza a kegyetlen időt. Nem tudok másra gondolni, mint hogy Jupiter atyánk rossz helyre hajigálta a villámait; helyett, hogy a barbárokat vette volna célba, ránk szórta az áldást. Csendben és magunk között jegyzem csak meg: lehet, hogy be volt rúgva az öreg, és azt sem tudta, mit csinál, hiszen te is tudod, barátom, hogy az istenek nem mindig a 16-ik légió szabályzata szerint cselekszenek.

Ezúttal azonban jele sem volt viharnek, szél nem fútt, szellő nem borzolta a földet. Felhő sem látszott az égen – még egy picurka sem. És mégis megtörtént az, amiről beszélni fogok neked.

Elmondom, hogy én mit láttam, aztán te majd levonhatod belőle a tanulságot, ha egyáltalán van ilyen. Majd meglátjuk.

Éppen egy félig összetákolt hajítógépen ültem, és azon gon-

dolgoztam, hogy tulajdonképpen haza is mehetnék Valeriával, hiszen minden árumat eladtam, pénztől és kötelezvényektől roskadozik a tarisznyám, a ládáim is tele vannak – csak hogy az-
zal is tisztában voltam, egyedül nem mehetek. Még akkor sem, ha felfogadok magam mellé két-három szolgát. Nem mehetek, mert könnyen előfordulhat, hogy éppen a szolgák ölnek meg, amint eltávolodunk a légiótól, vagy ha ők nem, akkor barbárok támadhatnak ránk. Akárhogy is hánytam-vettem magamban a dolgokat, mindegyre csak arra lyukadtam ki, hogy meg kell várnom, amíg Marcus Aurelius legyőzi a barbárokat, aztán visszafordul Rómába. A hadiszerencsétől függ az én üzleti sikerem is.

Mondom, ott ültem a hajítószerkezeten. A nap ragyogott, felhő sehol, szél sehol, a levelek mozdulatlanul zöldültek a közeli fákön.

Egyszerre csak furcsa, sípoló hangot hallottam. Mintha valaki sikoltott volna. Fel sem igen figyeltem rá, nem tudtam, mi lehet, de nem is igen érdekelt. Egy katonai tábornak annyi és annyiféle hangja van, hogy tíz év alatt sem tanulod meg megkülönböztetni őket egymástól. Mindig akad valami merőben új, amitől először még remegni kezd a lábad. Hát az a hang is ilyen volt! Mintha egy nőnek késsel vagdosták volna a talpát. Aztán olyannyira megerősödött, hogy a fülemre kellett tapasztanom a tenyerem.

Nem gondolhattam másra, mint hogy a barbárok ötlhettek ki valamit. Csapdába csaltak bennünket, és azonnal elkezdődik az öldöklés. Éppen felugrottam volna, hogy kezembe kapjam a kardom, és Valeriához fussak, amikor egyszerre csak csodát láttam.

Annak ellenére, hogy levél sem rezdült, a hatalmas vár, amely, mondom, majdhogynem az égig ért, és amely olyan monumentális volt, hogy az egész légióknak hónapokba tellett volna a széthordása, egyszerűen a levegőbe emelkedett. Mint a fűben fészkelő madár, amelyet a közeledő róka felriaszt.

Azonkívül, drága barátom, a vár nem egészében röppent fel a levegőbe, hanem darabokban. Hogy is magyarázzam, hogy

megérted? Látnod kellett volna, hogy teljes egészében érzékeld azt az erőt, amely a levegőbe emelte, miután darabokra bontotta. Nos, barátom, a vár minden egyes hatalmas farönkje erdei liánokkal volt szorosan egymáshoz kötözve, ékekkel összeékelve, csapokkal csapolva. Így aztán olyan erős volt, hogy lehetetlen lett volna szétbontani. Még magának Mars istennek is segítséget kellett volna hívnia hozzá az istenek közül. S akkor, képzeld el, azt láttam, hogy a vár gerendáit összekötő karvastagságú liánok úgy szakadnak szét, mintha hímzőcérnává változtak volna. Ott röpködtek a levegőben, szétszakadva a hatalmas gerendák között. Olyan magasra szálltak fel, hogy szabad szemmel már nem is láttuk őket.

Én, barátom, akkor azt hittem, hogy éppen az utolsó perceimet élem; valaki nyilván hátulról belém mártotta a kardját, vagy egy kőgolyó talált homlokodon, azért látok ilyen baromságokat. Majd rá kellett döbbernem, hogy még élek, és amit tapasztalok, az maga a valóság.

Ha még láttál életedben kővé vált légiót, akkor a miénk volt az. A rengeteg ember csak állt megkövülve, kezében karddal vagy dárdával, fejszével, kinek mi volt a feladata.

És tudod, barátom, hogy mi volt a legfélelmetesebb? Hogy a barbárok, az ellenség nem volt sehol. Nem látszott más, csak a két hegy között átvezető út. Még a barbárok szemete is eltűnt.

Nem sokkal később a kiáltásokból kivettem, hogy voltak, akik látták a barbárokat a levegőben repülni. Ekkor már minden világos volt előttem. A barbárok varázslói csinálták az egészet. Nem is volt előttünk semmiféle vár – csak úgy láttuk, hogy ott van. Ameddig szükség volt rá, láttuk, amikor már nem volt szükség rá, eltűnt.

Biztos voltam benne, hogy a hegyek hamarosan megindulnak, és összemorzsolják a légiót. Ezzel a várral csaltak bennünket a két hegy közé.

Nem is tévedtem. Ismét felhangzott a sikoltás. Olyan rettentő volt, hogy még azóta is gyakran riadok arra csendes éjszákán, hogy verejtékben fürdök és azt a hangot hallom. Akár csak Valeria.

Hogy ezután mi történt, arról csak töredékesen tudok beszámolni. Először is kiröppent a hajtószerkezet a seggem alól. Mintha véletlenül nyúlra ültem volna a gerenda helyett. Kiröppent alólam, és a levegőbe emelkedett. Vele együtt én is.

Hát, barátom, bizony én úgy repültem, mint a madár! Magam alatt láttam a fákat, az utat, fülem megtelt süvítéssel. Aztán elfeketedett előttem a kék ég, és később egy mocsárban ébredtem.

Bizony, barátom, ott ültem egy mocsárban, nyakig besülylyedve, szemben velem egy béka, és éppen úgy meregette rám a szemét, mintha be akarna kapni. Ismét azt hittem, hogy a túlvilágon vagyok, de ismét nem ott voltam. A béka elugrott, én pedig megpillantottam két légionáriust, akik aztán kihúztak a mocsárból, és...

Candell fordított egyet a papíron, de a hátoldalán nem látott írást.

– Hol a folytatása? – kérdezte.

Beaver megrázta a fejét.

– Nincs folytatása. Legalábbis én nem tudok róla.

– Hol az eredeti?

– Ha meg akarod nézni, odaadhatom, de abban is ugyanezt találod.

– Ez... hihetetlen! – nyögte Candell.

– Mégis igaznak tűnik.

– És ha hamisítvány?

– Ki hamisította és miért?

– Mese. Valaki kitalálta. Soha nem létezett kitaláció.

– És Ron Meddox története? Ő is kitalálta, ráadásul ugyanazt, mint amit ez az ókori pasas?

– Talán olvasta valahol.

– Ron Meddox?

– Meddox nem volt mindig prémvadász. Mintha azt sejtetné a leírása, hogy valaha jobb napokat látott. Tanult ember is lehetett, aki latin szerzők műveit olvasgatta.

– És amit mi találtunk? A sírokra gondolok. Az is csak illúzió?

Candell hallgatott. Ott motoszkált valami a fejében, amit nem akart kimondani.

– Tudod, Ross, mi a legizgalmasabb az egészben? – kérdezte Beaver.

– Tudom – bólintott Candell.

– Szerinted mi?

Candell vett egy mély lélegzetet.

– Az, hogy ha mindez igaz, akkor a manitukat nemcsak Amerikában kell keresni, hanem Európában is. Netalántán az egész világon.

3.

Olyan hosszú ideig tartott a csend, hogy már-már udvariatlanságnak tűnt. Legalábbis Candell úgy érezte. A három indián ott ült vele szemben, és meg sem mukkant. Úgy gondolta, neki mint házigazdának kell megforgatnia a társalgás kerekét.

– Akkor hát, mi legyen a teendő? – kérdezte megköszörülve a torkát.

– Ezt hogy érted? – tudakolta Beaver.

– Hát, hogy egyáltalán mi ez az egész? Érdekes-e nekünk foglalkozni vele, vagy pedig hagyjuk másokra.

– Kikre? – kérdezte Lebukó Hold.

– Nem tudom – sóhajtotta Candell. – Talán ősrégészekre. Valami közös hiedelem lehet, amely az egész világon elterjedt volt.

– Bennünket csak annyiban érint – mondta Beaver –, hogy ezen hiedelmeknek a tárgyi emlékei összekeveredtek a *mi* emlékeinkkel. Ezért úgy kell tekintenünk őket, mintha a *mi emlékeink* lennének.

Helyben vagyunk – gondolta Candell. – Az lesz a következő lépésük, hogy be fogják bizonyítani: Európa őslakói is indiánok voltak. Következésképpen minden temető indián temető, minden sír indián sír, Karl Marx és Napóleon sírjáig bezárólag.

– Egyelőre ne törődjünk a távlati összefüggésekkel – javasolta Beaver. – Induljunk ki abból, amit átéltünk, megtapasztal-

tunk, valamint, amit mások éltek át. A feljegyzésekre gondolok. Rendszerezniük kellene, hogy mi is van az orrunk előtt.

– Valóban ezt kellene tennünk – bólintott Simon Turner.

– Jól van – adta meg magát Candell. – Induljunk ki abból, hogy Meddox kunyhója a levegőbe emelkedett, és békésen landolt egy hegy tetején. És még számtalan más egyéb is légi útra indult. Például egy barbár vár és Marcus Aurelius császár hadigépei.

– Az embereket nem számítva.

– Úgy van, az emberek is.

– Valamint a Henderson nevű fickó teherautója.

– És fák. Gyökerestől kitépott fák. Nem megnyugtató, hogy a tenger felett harmincezer lábnyi magasan gyökerestől kitépott fák kóborolnak. Én is gyakran repülök arra... – vakargatta meg az állát Turner.

– Mi repül még?

– Például tehenek.

– Forgószél lehet?

– Senki nem látott forgószelet.

– Akkor micsoda?

– Az a furcsa, hogy a meteorológusok nem tapasztaltak zivartevékenységet a közelben.

– Mivel a szél kiterjedése egészen kicsi. Óriási erővel csap le kicsiny területen.

– Tehát a szél – szegezte le Candell. – Van egy furcsán szünetelő, furcsán megszűnő, baromi erejű szelünk, amely kis területen fejti ki romboló tevékenységét.

– Két hegy között – szólalt meg Károgó Varjú, aki eddig meg sem mukkant.

– Biztos ez?

– Nem tudok róla, hogy másutt is rombolt volna.

– Attól még rombolhatott.

– Abból kell kiindulnunk, amit ismerünk. Márpedig valóban nem tudunk arról, hogy máshol is rombolt volna.

– Mindig csak két hegy – dünnyögte Lebukó Hold. – Két hegy...

- Célzol valamire? – kérdezte Beaver.
- A mágnes jutott az eszembe – mondta Turner. – Egy mágnespatkó két pólusa. Hátha a két hegy két pólus. Valaminek a két pólusa.
- Minek?
- Utána kellene nézni. Nem vagyok fizikus. – Szólni kellene egy fizikusnak – javasolta Candell.
- Várjunk csak, várjunk! – intette le Turner. – Amíg nem tisztáztunk bizonyos dolgokat, kár lenne feleslegesen beavatni másokat is. Hátha csak vaklárma az egész.
- Nagyon nem úgy néz ki – sóhajtotta a lány.
- Mindenesetre maradjunk az általunk megismert tényeknél. Tehát: két hegy között fúj a szél. Mindig két hegy között.
- Kivéve Bell földjét.
- Ugyan miért lenne az kivétel? – csodálkozott Candell. – Elvégre nem messze onnan épül a völgyhíd!
- Tíz mérföldnyire.
- Mi az a szélnék? Pár perc alatt odaér. A völgyhíd is két hegy között épül.
- Leszögezhetjük hát, hogy a szél mindig csak két hegy között csap le.
- Eszerint a két hegy és a szél összetartoznak. Jó okunk van feltételezni, hogy a szelet a két hegy hívja elő. Még tovább menve: furcsa természeti jelenség megfigyelői vagyunk. Lehet, hogy Simonnak igaza van: a két hegy mágnesként viselkedik, és mágneses vihart indukál.
- Csak úgy?
- Bizonyára megvan rá az oka.
- Tudatos tevékenységre gondolsz?
- Egyáltalán nem – rázta meg a fejét a lány. – Aminek oka van, az egyáltalán nem biztos, hogy tudatos tevékenység eredménye. Az oksági kapcsolatnak és a tudatos tevékenységnek nem mindig van köze egymáshoz.
- Eszerint a természet vak erejével állunk szemben.
- Candell megrázta a fejét.
- Én nem így éreztem.

- Hol?
- A pillér oldalában.
- Hogy érezted?
- Úgy, mintha a szél pontosan tudná, mit tesz. Valahogy... bennünket szúrt ki magának. Le akart szakítani bennünket a pillérről.
- Más szóval, meg akart ölni?
- Ez már tudatos tevékenység, vigyázz! – figyelmeztette Lebukó Holdat Károgó Varjú.
- Candell úgy gondolta, csak az időt fecsérlik, ezért lépett egyet előre.
- A két hegy között meghúzódó völgy bejáratánál találhatók azok a furcsa sírok vagy áldozóhelyek. Még nem tudjuk, mi csodák, de talán nem is fontos, minek nevezzük őket.
- Akkor hát kimondhatjuk – sóhajtotta Beaver, azaz Hosszú Toll –, hogy immár három elem tartozik össze: a szél, a két hegy és az áldozóhely.
- Mi lehet a kapcsolat a szél, a hegyek és a sírok között?
- Candell megvonta a vállát.
- A sírok – vagy nevezzük immár áldozóhelyeknek – alighanem figyelmeztetnek bennünket valamire.
- Például mire? – kérdezte Beaver.
- Aki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel – mondta a lány. – Ez a jelentése. A völgy a két hegy között veszélyes hely.
- És mi a jelentése a farkasoknak és a cölöphöz bilincsel, feltehetően kőkori embernek?
- Nem tudom. Lehet, hogy soha nem is fogjuk megtudni. A kőkori szimbólumokat csaknem lehetetlen megfejteni. Tudod, miért? Mert egyáltalán nem ismerjük a kőkori ember gondolkodásmódját, képtelenek vagyunk belelátni a gondolataiba.
- Lehet, hogy a megölt állatok és az ember is az elhárítást szolgálják.
- És mit hárítanak el?
- A veszélyt.
- Én inkább figyelmeztetésnek vélem – ellenkezett Candell.
- Azt jelentheti, hogy ha továbbmész a két hegy közé, elhagyod

az állatok és az emberek világát. Egy másik világba lépsz, ahol már nem ők az utak.

– Hanem kik?

– Jó kérdés.

A lány megrázta a fejét.

– Valamit nem értek. Ha a két hegy közötti völgy valami titokzatos erőé, akkor miért éppen arra vezetnek az utak? Ami különben logikus is. Az utak két hegy között mindig a völgybe vezetnek. Nem lenne ésszerű, ha a vándornak a jól járható völgy helyett a hegyre kellene felkapaszkodnia.

– Én inkább figyelmeztetésnek vélem a sírokat – ismételte meg Candell. – Nem tiltásnak. Így megmagyarázható lenne, hogy miért vezetnek az utak a két hegy között. A sírok arra figyelmeztetnek csupán, hogy itt, a hegyek közti völgyben másféle törvények uralkodnak. Ha alkalmazkodsz hozzájuk, nem esik bántódásod, de ha nem, akkor megnézheted magad.

– És kik figyelmeztették erre a jámbor vándorokat? A hegyek?

– Azok aligha. Inkább azok, akik ismerték a hegyek titkát. Talán papok vagy egy közösség, amely valahogy rájött a titokra.

– De hát mi ez a titok, hogy az ördög vigye el!? – csattant fel ingerülten Beaver.

Erre már egyikük sem tudott válaszolni.

– Jól van – biccentett rövid idő múlva Hosszú Toll. – A sírok tehát figyelmeztetnek valamire. Viselkedj tisztességesen, mert ha nem, megbánod. Csakhogy van itt egy ellentmondás, ha sejteitek, mire célzok.

– Na mire? – kérdezte Candell.

– Ez a figyelmeztetés vagy micsoda, a *föld alatt* van, a vándorok, vándorló törzsek pedig a *föld felett* járnak. Ha csak fel nem tételezzük, hogy röntgenszemük van, és lelátnak a föld alá. Vagy megérik, hogy mi van alattuk.

– Elég vad elképzelés – morogta Turner.

– Miért, a többi nem az?

– Nekem más a véleményem – mondta Candell.

- Micsoda?
- Hogy csak az van a föld alatt, amit megtaláltunk. Tétélez-
zük fel, hogy a síremlék egy része a föld felett volt, így min-
denki láthatta.
- És most hol van az a föld feletti rész?
- Hány ezer év múlhatott el azóta, hogy egyáltalán elkészí-
tették?
- Immár világos volt minden. A múlt idő eltüntette az emlék
föld feletti részét.
- Kezdünk valamelyest előrejutni – dörzsölte össze a tenye-
rét Beaver. – A két hegy között illedelmesen illik viselkedni.
Már csak az a kérdés, hogy mi az illetlen viselkedés. Mit nem
szabad csinálni ezen a területen?
- Például hidat építeni a két hegy közé – mondta komoran a
lány.

4.

Az elképzelés nem volt új, hiszen már valamennyien gondol-
tak rá. Mégis, ahogy hangosan is kimondta valamelyikük, meg-
hökkentek tőle.

- Ez... biztos? – kérdezte rekedten Lebukó Hold.
- Gyanítható – mondta a lány. – Gondoljatok a vakmerők
temetőjére.

Felszólítás nélkül is valamennyien arra gondoltak. Az indiá-
nok valamikor függőhidat építettek két hegy közé... A híd le-
szakadt, elfújta a szél, akik pedig rajta voltak, azoknak a csont-
jai ott porladnak az újonnan épülő híd pillérei között.

- És a gabonakörök? – kérdezte Beaver. – Velük mi a hely-
zet?

Candell sóhajtott.

- Ez lenne a negyedik tényező, amit meg kell vizsgálnunk.
Hogy mi a fene célja lehet vele annak, aki készítette?

– Lehetséges, hogy csak szórakozik velünk valaki – találgat-
ta Cheryl. – Mindenütt akadnak játékos kedvű felnőttek vagy
gyerekek. A másik lehetőség viszont az, hogy nem emberek

csinálják.

– Hanem kik?

– Erre kellene választ keresnünk. Talán azok az erők, amelyek a két hegy között léteznek.

– Tudatosak tehát?

– Ki tudja? Talán a sírokat pótolják vele.

– Pótolják?!! Ez mit jelent?

– Figyeljete ide – emelte fel az ujját a lány. – Tegyük fel, hogy éltek valamikor olyan emberek, akik tisztában voltak valamivel, amivel mi már nem. Nevezzük úgy, hogy a két hegy között lakó erőkkel. Ezért figyelmeztettek mindenkit, hogy milyen törvények uralkodnak a hegyek között. Csakhogy ezek az emberek a történelem folyamán kipusztultak, vagy egyszerűen csak megszűnt köztük és a hegyek között a kapcsolat. Utódaik pedig megfélekeztek a hegyek közti erőkről. Ezért ezek az erők kénytelenek más módon figyelmeztetni bennünket. Immár *ők maguk* hívják fel a figyelmet arra, hogy mit szabad a hegyek között, és mit nem. Emlékeztetnek bennünket rá, hogy ha megszegjük a tilalmat, büntetésben lesz részünk.

– Ez engem valahogy Mózesre emlékeztet – dünnyögte Beaver. – Lejött a Sínai-hegyről a kőtáblákkal. Nem tudom, a Sínai-heggyel átellenben nem volt-e egy másik hegy is.

– Egyelőre maradjunk a környéken – intette le Turner. – Ragadjunk le egy kicsit a gabonaköröknél. Ez is elég nagy problémát jelent nekünk.

– Kétségkívül – helyeselt Candell. – Ez a legnagyobb probléma. Ha elhisszük, hogy a gabonakörök tudatos tevékenység termékei, akkor átlépünk egy olyan határon, amely a tudomány számára hiteltelenné tesz bennünket. Ez esetben fel kell ugyanis tételeznünk, hogy a gabonakörök készítői értelmes lények; azaz az ufókhöz értünk. Ez pedig ingoványos talaj. Számomra mindenképpen. Ha az ufókról kezdek beszélni, örökre kiesem a tudósok világából. Elveszítem az állásomat, vége a karrieremnek. A mai felfogás szerint az ufósok mind örültek, és bevallom, magam is efelé hajlok.

– Jól van – sóhajtotta Turner. – Mi a helyzet viszont a gyil-

kosságokkal? Azokat is ezek az ismeretlen erők követték el?

– Semmi esetre sem – rázta meg a fejét Beaver. – Hendersont és Barow-t emberek ölték meg.

– Kicsodák?

– Boyce és a lány.

– Mit szól ehhez a védelem? – kérdezte élesen Candell.

Simon Turner megvonta a vállát.

– Az, hogy ártatlannak nyilvánítsa őket az esküdtszék, ki van zárva.

– Akkor mi lesz?

– Megpróbálok vádalkut kötni. Vagy önvédelemnek feltüntetni a dolgot, bár nem kevés nehézséggel állok szemben, az kétségtelen.

– Éspedig?

– Már akartam is erről beszélni veled, Ross. A fickó és a lány teljesen begőzöltek. Nem beszámíthatók. Nem hajlandók megérteni, hogy az életükkel játszanak. Csak az őszinte beismerés segíthetne rajtuk. Akkor már rajtam is áll majd, hogy mi lesz a végeredmény.

– Például mi lehet?

– Minősítés kérdése – magyarázta Turner. – Lehet önvédelem, lehet erős felindulásban elkövetett emberölés – mondjuk a lányt meg akarták erőszakolni, a fiú ennek hatására ölte meg őket, tehát nem volt beszámítható állapotban –, minden lehet, de ehhez beismerő vallomás kell. Ha nem teszik meg, milyen alkut tudnék kötni, és kivel? Szükségem van a segítségedre, Ross. Sajnos, többször is kijelentették, hogy nem kell nekik ügyvéd, ők maguk védik magukat, de mivel ez gyilkosság esetében nem lehetséges, hivatalból fognak védőt kijelölni nekik. Akkor pedig minden eddigi munkám kárba vészett. Tulajdonképpen miért törödsz te annyira velük, Ross?

– Mert ártatlanok – mondta Candell.

5.

A végére tartogatták a legfontosabbat. Amiről eddig még

nem beszéltek, de mindannyian tudták, hogy majdhogynem erről szól minden.

– Nos, jó – mondta egy újabb hosszabb szünet után Candell.
– Akkor tegyük fel a legfontosabb kérdéseket.

– Tegyük – biztatta Beaver.

– Ha a titokzatos erők...

– Mondjuk, a *manituk* – vágott közbe Károgó Varjú.

– Legyenek manituk. Valahogy úgyis el kell neveznünk őket. Ez persze nem jelenti feltétlenül azt, hogy tudatos lények lennének. Nos, ha a manituk nem engedélyezik a hegyek között a hidat, valamiért zavarja őket, ez esetben a jelenleg is épülő völgyhíd veszélyben van. Méghozzá nem is kicsiben.

– És mit tehetnél ellene? Csak nem képzeled, hogy ezekkel az úgynevezett tényekkel, amiknek úgymond a birtokában vagyunk, le tudnád állíttatni az építkezést? Ha elmondod bárkinek is... örülj, ha nem zárnak a bolondokházába.

Beszélgettek még egy kicsit, aztán az indiánok felszedelőzködtek és elmentek. Ross úgy gondolta, hogy ebben az életében már sosem látja viszont Károgó Varjút, és a hangját se hallja többé.

Nem így történt.

6.

Lacy visszaérkezett bevásárló körútjáról, és éppen átöltözött a hálósobában, amikor megszólalt az ajtócsengő. Candell felcihelődött a karosszékéből, az ajtóhoz sétált és kinyitotta. Felsejlett ugyan benne a gondolat, hogy talán Cheryl térhetett vissza, de már ez sem érdekelte. Valamint az sem, hogy Lacy nála marad-e vagy hotelbe költözik. Az ő boldogságának már ügyis lóttek.

Akárki is állt odakint a folyosón, nem sok látszott belőle. Alulról felfelé haladva csupán egy elnyűtt, piszkosszürke tornacipő, bő szárú fekete nadrág, ugyancsak fekete tréningfelső; feje olyan reménytelenül belesüppedt a felső kapucnijába, mintha nem is lett volna neki. Ha mély, kongó hangon megszólal, hogy

ő Darth Vader legközelebbi munkatársa, Candell biztos, hogy elhitte volna.

– Ki az? – kérdezte a háta mögül Lacy.

– Nem tudom – mondta Candell.

– Fiú vagy lány?

– Nem tudom – ismételte Candell.

A lány félretolta, majd legyintett.

– Ez Fred.

Candell nyögött egyet.

– Kicsoda?

– Mondom, hogy Fred.

– Honnan tudod?

– Tudom. Gyere be, Fred.

A kapucni megbillent, majd beúszott a szobába.

– Hozzád jött? – kérdezte bizonytalanul Candell.

Azt sajnos elfelejtette közölni a lánnyal, hogy nem hozhat fel gyanús alakokat hozzá. De hát ki az ördög gondolta volna?

– És... mit akar itt ez a Fred?

– Beszélni.

– Kivel?

– Velem és veled.

Candell a lány füléhez hajolt.

– Ki a fene ez?

– Díler – mondta a lány. – Narkódíler.

– Itt lesz az új lerakat? – érdeklődött Candell. – Elég, ha csak rejtegetem a motyót, vagy használnom is kell?

– Köszönj neki – suttogta a lány.

Candell a kapucnira nézett.

– Hello, Fred. Hogy s mint?

Valami felmordult a kapucni mélyén. Candell arra gondolt, hogy Fred talán a fekete párducot utánozza a *Dzsungel könyvéből*.

– Ülj le, Fred. Iszol valamit?

– Fred nem iszik – mondta a lány.

– Akkor mit csinál?

– Szerelmes belém.

– Honnan tudod?

– Ő mondta.

– És te?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét a lány. – Még nem láttam az arcát. Különben is, foglalt vagyok.

Fred morgott valamit.

– Ha lánykérőbe jött, megmondhatod neki, hogy nem én vagyok az apád.

Lacy legyintett.

– Szóval, Fred?

Fred beszélni kezdett. Candell meg is hökkent, amikor határozott, erőteljes hang jött ki a kapucni alól. Mintha ketten lettek volna odabent. Az egyik, aki Darth Vadert képviseli, a másik pedig valaki mást.

– Három csákó – mondta. – Három csákó.

Candell összehúzta a szemét.

– Micsoda?

– Három fickó – fordította Lacy.

– Három csákó állt szemben velük – hadarta a pasas a kapucni alatt. – Doherty, Simpson és Malacképű. Ők a menők, a többi a selejt. Rozsdás madarak voltak. De volt prézli a fejükben. Ők voltak a menők a terepen. Aztán bejött a gebasz. Az új csákók beleköptek a levesükbe. Én tudom, hogy mi volt a hézag. A műcucc, az volt. Ettől megkeveredtek a dolgok. Doherty, Simpson és Malacképű soká kukkoltak utánuk, majd valaki fújta. Egy szomszéd múmia. A három menő ki akarta iktatni őket az irodából. És ki is iktatta. Csakhogy a rozsdások is elpárologtak.

– Maguktól? – kérdezte a lány.

– Szart. Egy rozsdás soha nem párolog el. Magától nem. De aztán nem jött senki. Ez annyit jelent, hogy szegen lóg a kassza kulcsa. Most állati nagy a kavar. A cucc még hiányzik. Sokan keresik a rozsdásokat. Akkor nyugi volt. Többen paráznak, hogy helyettük szemét jön.

– Nem néztetek a rozsdások után?

– Néztünk. Semmi. Egy valaki látta Dohertyt. Örült volt. Be volt nyalva vagy mi. Oké?

- Hol látta?
 - Országúton. Kés volt a kezében.
 - Más?
 - Semmi – mondta a kapucni. – Cuppanós, bébi. Jössz a héten?
 - Lehet – mondta a lány.
 - Addig is egy cuppanós még.
 - Neked is. Cuppanós.
- Fred felállt. Lacy kinyitotta előtte az ajtót. A nadrág, a felső és a kapucni kilibegtek a folyosóra. Lacy becsukta az ajtót, és Rossra nevetett.
- Na, mit szólsz hozzá?
 - Mihez? – kérdezte Candell.
 - Hát az információhoz. Első osztályú, nem? – Aztán gyanakodva Candellre nézett. – Mennyit értettél meg belőle, Ross?
 - Egyetlen szót sem – mondta Candell.

7.

- Pedig világosan beszélt – háborgott leplezetlen szemrehányással a hangjában a lány. – Hogy lehet ezt nem érteni?
 - Én és a korosztályom alighanem még erre is képesek lennénk, ha hagynátok rá egy kis időt. Nem is áll olyan messze az angoltól.
- A lány azonban nem méltányolta a szellemességet, sőt talán nem is értette.
- Akkor figyelj, elmagyarázom. Fred azt mondta, hogy Mallory Cityben három fickó tartotta kezében a kábszerforgalmazást: Doherty, Simson és Malacképű. Eddig világos?
 - Eddig még az.
 - Rozsdás madarak voltak.
 - Na, itt kezdődnek a problémáim.
 - Hogy a csodába lehet ezt nem érteni? A rozsdás annyit jelent, hogy ősidőkben kezdték a szakmát.
 - *Szakmát?!*
 - A terjesztést. Olyan öregek voltak, hogy bocs... de ki kell

mondanom, rozsdás volt már a seggük. Volt prézli a fejükben, azaz, nem voltak ostobák. Oké?

– Így már igen.

– A következőkben azt magyarázta, hogy Doherty, Simpson és Malacképű ügyei addig jól mentek, amíg nem kaptak konkurenciát. Új fiúk tűntek fel a terepen.

– A mi két halottunk?

– Ja. Elkezdtek műcuccot csinálni.

– Henderson lakókocsijában.

– Ezzel aztán beleköptek a három rozsdás levesébe. Ők természetesen nem hagyták annyiban a dolgot, hanem megpróbálták kideríteni, honnan fúj a szél.

– Szél?

– Megpróbáltak rájönni, ki a konkurencia. Végül is sikerült nekik. Egy öreg csákó... azaz, egy múmia... azaz, valami vén szivar befújta őket.

– Pockock?

– Erre nem is gondoltam, pedig a jelek valóban ezt mutatják. Mr. Pockock kiszúrta, hogy valami rendkívüli történik a lakókocsiban.

– Honnan tudhatta Pockock, hogy kihez kell fordulnia a gyanújával?

A lány megvonta a vállát.

– Szerintem sehonnan. De nem is úgy fújta be őket, ahogy te gondolod. Nyilván a rozsdások valamelyike körülszaglászta Henderson lakókocsiját, találkozott Pockockkal, aki ugyanúgy mesélt neki Hendersonról, mint ahogy nekünk is mesélt. Ez aztán elég volt a rozsdásnak, hogy felgyulladjon a fejében a fátylafény. Elhatározták, hogy megszabadulnak a konkurenciától. Fred szerint sokat kajtattak utánuk.

– Ez pontosan mit jelent?

– Rájuk ragadtak. Követték őket mindenüvé, és csak az alkalmat keresték, hogy leszámoljanak velük.

Istenem – gondolta magában Candell. – És ez a lány még csak tizenöt éves! Ennyi idős koromban én még azt sem tudtam, hogy mi az a kábszer. Jó, valamit azért hallottam róla, de min-

den akkori ismeretem csak halvány visszfénye lehet annak, amit ez a kislány tud.

– Fred azt mondta, hogy nemcsak a mi két emberünk tűnt el, hanem a három rozsdás is.

– Doherty, Simpson és a Malac... micsoda?

– Ja. Ők is eltűntek. Senki sem tudja, hova.

– És ez szokatlan?

– Naná, hogy az! Kiiktatták a konkurenciát, egyedül maradtak a piacon, és akkor, tessék! – ahelyett, hogy örülnének a sikernek, ők is leléptek.

– Talán megijedtek, hogy a zsaruk őket gyanúsítják a gyilkosságokkal.

A lány megrázta a fejét.

– Ezt sem hiszem. Elvégre Boyce és a lány a gyanúsított. Boyce ujjlenyomata van a stukkó nyelén. Fred még azt is mondta, hogy nagy a *kavar*.

– Micsoda?

– Nagy a zűrzavar narkós körökben. Eltűnt a piacról az áru. Nincs, aki hozzon.

– Akkor most mi lesz?

– Egészen addig tart a kavar, amíg csak fel nem bukkan egy új csapat, és át nem veszik a boltot. De még mindig nem tudjuk, hogy a rozsdások hova tűntek. Fred szerint a városban mindenki aggódik – mármint a narkósok –, hogy vajon kik lesznek az új fiúk. Ezeket már megszokták, az újak mindig bizonytalanságot hoznak. Nem mindegy, hogy helyiek, latinok, vagy kik.

Candell a jövőre helyett jobban érdekelte a jelen. Hogy kik lesznek az új terjesztők, az legyen a zsaruk meg a kábsszerek dolga. Sokkal jobban izgatta, hogy mi történt a három rozsdással.

– Szerinted mi lett a rozsdásokkal? – kérdezte kíváncsian.

Lacy mélyet sóhajtott.

– Ha egy dílernek jól megy, nincs oka lelépni. Márpedig a rozsdásoknak jól ment. Ráadásul a konkurenciát is kiiktatták. Mi a fenéért húztak volna el máshova? Ha még élnének, visszajöttek volna...

Candell érezte, hogy verejtékcseppek ütnek ki a homlokán.
– Gondolod, hogy már nem élnek?
– Gondolom – mondta a kislány.
– És... ki ölte meg őket?
– Ez a nagy kérdés, Ross.

8.

Még a fejüket törték, és azon töprengtek, hogy mit kellene tenniük, amikor felcsenget a telefon.

– Ross? – szólt bele valaki a készülékébe. – Maga az?

Ismerős volt a hang, de hirtelenjében nem tudta azonosítani.

– Én vagyok.

– Itt Medford.

Beletellett néhány pillanatba, amíg rájött, hogy Medford Pompey seriff keresztnéve.

– Seriff?

– Hogy s mint, Ross?

Candell fején ezerféle gondolat futott végig. Vajon mit akarat tőle a seriff?

– Még szabadlábbon van, Ross?

– Miért? Nem kellene úgy lennem? – kérdezte könnyedén, de belül már közel sem volt olyan nyugodt.

– Csak tréfa volt – nevetett a seriff. – Azért hívtam fel, hogy meginvitáljam egy kis kirándulásra Bell barátunk mocsarához. Tudja, hol van?

– Hogyne tudnám.

– Akkor jöjjön oda. Onnan telefonálok.

– Találtak valamit?

– Friss a levegő, és szépen süt a nap – hívogatta Pompey seriff. – Éppen kirándulni való idő.

– Máris indulok – mondta Candell, és letette a telefont.

Lacy kíváncsian nézett rá.

– Ki volt az?

Candell biztos volt benne, hogy akármit is hazudna, a lány nem hinné el. De nem is tehetné meg, hiszen annyit köszönhet

Lacynek.

– Pompey seriff.

– Mit akart? Elmondhatod?

Candell nem hallgatott el semmit előle. Ezután viszont rá kellett jönnie, hogy a kislány intelligenciája az egeket ostromolja. Nem tudta ugyan, mennyi lehet az IQ-ja, de biztos volt benne, hogy az övé jóval alatta maradna.

A lány mosolygott, és Candell karjára tette a kezét.

– Ne parázz, Ross! Nem akarok neked kellemetlenséget. Nem hisztizek, hogy vigyél magaddal; a seriff úgylis elzavarna. Majd elmondod, mit láttál. Nekem lesz itt dolgom éppen elég.

– Neked? Micsoda? – hökkent meg Candell.

– Majd később elmondom. Beszélnem kell valakivel.

– Jól van – nyugodott meg Candell. Lassan úgy érezte, mint ha Lacy közeli rokona lenne, mondjuk az unokatestvére. – Vigyázz magadra, kislány.

– Te is – mondta a lány.

Candellhez hajolt, és puszit nyomott a képére. Candell elégedetten elvigyorodott. Néha nem is olyan kellemetlen dolog példaképnek lenni.

9.

A vigyor – ha még rajta lett volna – nyomban lefagyott volna a képéről, ahogy a mocsárhoz közeledett. Ahol Pompey seriffet látja sündörögni, ott közel a baj.

– Csakhogy megjött, Ross – üdvözölte mosolyogva a seriff, miközben kezét rázott vele. – Látja, mit találtam már megint magának?

Candell ekkor vette csak észre a furgont. Zöld volt, mintha eredetileg is zöld lett volna a színe, pedig nem az volt. A vastag békalencse réteg alól itt-ott előbukkant a fehér dukkózás.

– Nekem? – hökkent meg a régész.

– Majd meglátja, hogy örülni fog neki – mosolygott Pompey seriff.

– Hé! Ross! – kiáltott oda neki kissé távolabbról Bell. –

Hogy van?

– Kösz, megvagyok. Hát maga?

– A francba, Ross, már megint itt a nyakamon egy balhé.

Látja?

– Ki találta meg?

– Egy gyerek.

Candell szeme végigfutott a többiekén. Bell mellett két ismeretlen pasas állt; távolabb Isola Fitzroy és Bend seriffhelyettesek; még távolabb egy teherkocsi, amelynek a csörlőjével egy kék overallos férfi vacakolt, egy pedig már a volán mögött ült.

– Látja, Ross? – kérdezte Pompey seriff.

– Látom. De nem egészen értem...

– Meg fogja érteni. Jimmy Cole lejött horgászni a mocsárhoz – ez itt inkább tó, mint mocsár –, s észrevette a kocsit. Egy marha nagy fa volt rajta keresztben.

– Tessék?

– Egy kanadai fa, mint a másikon. Mint Henderson kocsiján. Ezt is kitépte valaki a földből. Méghozzá gyökerestől.

– Hol a fa?

– Lesüllyedt. Megszívta magát vízzel és lesüllyedt. Maradjon is csak ott, nem hozatom fel. Sokba kerül, és mi a fenének?

Candell akárhogy is kutatta a szeme, nem talált sérülésnyomokat a furgonon.

– Nem nyomta össze – magyarázta a seriff. – Egykét horpadás így is van azért rajta. Még majd meg kell nézetnem, hogy mikor keletkeztek.

– Hogy került ide? – kérdezte Candell.

– Ahogy a fa. És ahogy Henderson kocsija a hegyoldalba. Idefújta a szél.

– Kié a furgon?

A seriff hallgatott egy kicsit, mintha azon töprengene, elmondja-e Candellnek, amit tud, végül aztán megvonta a vállát.

– Rufus Dohertyé. Tudja, ki az?

– Momentán nem jut az eszembe.

– Pedig azt hittem, tudja. Ő és a két társa látták el droggal

Mallory Cityt. Az ő pozíciójukat veszélyeztette Henderson és a haverja.

Jézusom, ez mindent tud! – lepődött meg Candell. – De hát miért is gondoltam, hogy a seriff ölbe tett kézzel ücsörög, és legyeket kerget a kalapjával az irodájában?

– Őket akarta kitűzni a városból Henderson és Barrow.

– Üres volt a... kocsi?

– Üres. És a tóban sincs holttest, ha erre gondol.

– Utánanéztek a három fickónak?

Pompey seriff bólintott.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt. És mégsem sikerült a nyomukra bukkannunk.

Candell most már okosabb volt, mint Lacy nélkül lett volna.

– A dílerek nem szoktak csak úgy lelépni.

A seriff megigazgatta a kalapját a fején.

– Így van, Mr. Candell. És ez okoz is nekem némi fejtörést. Úgy gondoltam, hogy ön talán tud róluk valamit.

– Én? – hökkent meg Candell. – Honnan tudnék?

– Amint hallottam, többször is beszélt Mr. Pockokkal.

Candell nem is tagadott. Miért is tagadott volna?

– Hogyne beszéltem volna. Ön kért meg rá, hogy nézzek körül Mallory Cityben, mivelhogy nem az ön körzete.

– De arra is kértem, hogyha megtud valamit, mondja el nekem.

– Nem tudtam meg semmit.

– A három dílerről sem hallott?

Candell úgy gondolta, ki kell másznia valahogy a csávából.

– Nézze, seriff, természetesen hallottam néhány dolgot, de nem akartam ezzel fárasztani. Ha valami fontos jutott volna a tudomásomra, elmondtam volna. Elvégre, azt szeretném, ha a két gyereket kiengednék a sittről. Ehhez pedig az kell, hogyha megtudok valamit, ami segíthetne rajtuk, azonnal közöljem önnel.

A seriff töprengett egy kicsit, aztán széttárta a karját.

– Jól van, Ross, nem akarom én piszkálni magát, csak éppen nem értem, mi történik itt, és ez meglehetősen zavar engem. És

zavarja Button seriffet is Mallory Cityben. Nekem itt van a nyakamon két gyilkosság, neki pedig a zűrzavar a városban a narkósok között.

– Eddig azt hittem, hogy egy seriffnek nincs hőbb vágya, mint hogy felszámolja a kábszer-bizniszt. Ha eltűntek a dílerék, annál jobb.

Pompey seriff legyintett egyet.

– Mit tud maga a mi munkánkról, Ross? És mit tud erről rajtunk kívül bárki is? Mondok magának valamit. Hallott már arról, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítették?

Candell meghökkent.

– Hogy jön ez ide?

– Mondom, keresztre feszítették, és már odafent haldoklott szegény, legyekkel belepertt sebekkel, amikor az egyik római katona megszánta, és elhessegette róla őket. Krisztus megköszönte, de a legyek visszatértek. A katona ismét el akarta hessegetni őket, de az Úr leállította. – Hagyd csak őket, fiam – mondta a katonának. – Ezek már jóllaktak a véremből, de ha elhajtod őket, újabbak jönnek, éhesek, akik jobban kínoznak majd. Érti, Ross?

– Azt hiszem, igen.

– Hát ezért ideges Button seriff. Én meg azért, mert a népek nem szeretik, ha megoldatlan gyilkosságok riogatják őket. Rövidesen itt vannak a nyakamon a választások, sok függ attól, hogy milyen eredményeket produkálok. Lassan már nem merik kint hagyni az utcán Bocharochában a kocsijukat sokan, mert attól tartanak, hogy éjszaka lábuk kel – elfújja őket a szél –, és egy mocsárban vagy hegyoldalban találják meg őket összelapítva. Netalántán ismeretlen hullával a volánjuk mögött. Hát ez az én bajom, Ross. Különben ki az a kislány, akivel újabban együtt futkos?

– Lacy Rost – mondta.

A seriff meghökkent.

– Mr. Rost unokája? Mi a fenét akar maga tőle?

– Fordítsuk meg a kérdést, seriff. Mi a fenét akar *ő tőlem*?

– Na mit?

– Hogy vezessem be a régészet rejtelseibe.
– Csak abba?
– Ezt hogy értsem, seriff?
– Vigyázzon Ross, az a lány még kiskorú.
– Tisztában vagyok vele.
– Csak mondom. Különben várjon egy-két évet, aztán vegye feleségül. Akkora hatalmas lesz, hogy maga nevezheti ki a seriffet. Remélem, rám gondol majd. Én örülnék neki. Addig meg csak vigyázzon. Oké?
– Majd vigyázok – mondta Ross.
Nem sikerült betartania az elhatározását. Bár egyáltalán nem azon a területen, amelyre a seriff gondolt.

10.

Desmond Steiner azt álmodta, hogy valahol farkasok üvöltenek, ő pedig a sarkkör környékén jár. Amerre csak ellátott a szeme, minden fehérlett a hótól. Steiner utálta a havat, a telet, a jeget, legszívesebben a trópusokon épített volna szélturbinákat. A sors azonban úgy rendelkezett, hogy ott építse őket, ahol már korán télbe fordul a nyár, hamar beköszönt a hideg, és akkora hópelyhek potyognak az égből, mint a zsebkendője. Úgy mellesleg a farkasokat is utálta, mivel a télre emlékeztették. Nem mintha annyi farkassal találkozott volna már életében, de amennyivel találkozott, az is éppen elég volt ahhoz, hogy örökre megutálja őket.

Ha nem lett volna pokolian álmos, és nem húzta volna le a szempilláját mázsás súly, meg is nézte volna a csuklóján a farkas harapásának a nyomát. Ő azonban be van oltva a dögök ellen, nem is vitás!

Az álom és ébrenlét határán felbukkant előtte a San Diego-i állatkert és Mabel, aki viszont imádta az állatokat, köztük a farkasokat is. Éppen azon a napon történt meg köztük, amire már régóta várt. Egy kis motelszobában esett meg a dolog, s ő kitörő örömeiben megkérdezte munkatársát és immár szeretőjét, hogy ha már eljöttek az építkezésről, mivel üssék agyon a maradék

időt. Mabel dudorászott, elégedetten vakargatta a talpát, aztán azt mondta, hogy menjenek állatkertbe.

Steiner nyelt egyet, de bölcsen beletörődött a dologba. Ha már megkérdezte, és a lány ezt kívánta, nem vághat pofákat. Őszintén szólva abban bízott, hogy Mabel egy kellemesen hűvös sörözőbe óhajtja múlatni a maradék időt, ahol kellemesen hűvös sört isznak majd, s azelőtt, hogy el kell húzniuk San Diegóból, visszatérnek még a motelba...

Mabel azonban ragaszkodott az állatkerthez. Még a második, immár óvatosabban feltett kérdésére is csak azt felelte, hogy állatkertbe menne szívesen. Szereti az állatokat, itt az alkalom, hogy megnézzék a San Diego-i állatkertet.

Másfél óra múlva ott voltak. Steiner meglepődve tapasztalta, hogy ő sem unatkozik; többféle jópofa állatot is látott, azonkívül ott volt mellette Mabel, aki nem ellenkezett, ha csókolózni támadt kedve.

Steinernek puszkálás közben is feltűnt, hogy éppen az előtük húzódó kifutónak nyitva van az ajtaja. Arra gondolt, hogy bizonyára lakatlan, ezért nem is figyelmeztette rá Mabelt. Elvégre állatkertben voltak, amely tele van örrel, állatgondozóval, vödreikkel összevissza futkározó segédmunkásokkal. Miért kellett volna arra gondolnia, hogy azt az ajtót nem szándékosan hagyták nyitva?

Csak akkor érezte meg, hogy baj van, nagy baj, amikor a farkasok felbukkantak az orra előtt. Négyen vagy öten voltak, akkorák, mint egy-egy kisebb medve. Soha nem fogja elfelejteni Mabel sikoltását, amely akkor tört ki belőle, amikor a farkasok körülfogták őket. Egyelőre még nem vicsorogtak, csak álltak velük szemben, nyakukon felborzolódott a szőr, egyikük le is kushadt a földre, mintha ugrani akarna. Steineren ekkor kezdett eluralkodni pánik. Te jószágos isten, ezek meg fognak zabálni bennünket! Hogy a francba kerültek ezek ki a ketrecükből?

Mabel felé fordult, s úgy érezte, hogy amíg él – nem valószínű, hogy sokáig – nem felejtí el Mabel tekintetét. Úgy keveredett benne a csodálkozás és az iszonyat, mint ír sörben a

whisky.

– Mik ezek? – kérdezte halkán Steiner. – Mik ezek, Mabel?

– Farkasok – suttogta vissza a lány.

– És mi a francot keresnek... a farkasok a ketrecükön kívül?

Már nem volt ideje rá, hogy meghallgassa Mabel válaszát. Az egyik farkas neki ugrott, és elkapta a csuklóját.

Ami ezután következett, arra csak homályosan volt képes visszaemlékezni. Amikor a farkas megharapta, ordítani kezdett, és megpróbált valahogy Mabelhez férközni. Láta, hogy Mabel is a dögökkel küzd, és közben sikoltozik. Ráadásul egyre csökkenő intenzitással. Ez pedig nem jelenthetett mást, mint hogy a farkasok elharapták a torkát. Valahol olvasta, hogy a farkasok torokra mennek. Tudják a rohadékok, hogy akinek elharapták a torkát, az már az övék!

Ordított, és a farkasok közé vetette magát. Arra már nem emlékezett, hogy a vadállatok elugráltak előle, mintha csak játszanának vele. Érezte, hogy belekap valamelyik a nadrágjába, és félig leszakítja róla.

– Mabel! Mabel! – kiáltozta. – Hol vagy, Mabel?

Az állatkert rendelőjében tért magához. Legalább három doktor sürgölődött a műtőasztala körül: éppen a csuklóját varrták össze. Egy fehér köpenyes asszisztensnő pedig további sebeket keresett rajta.

Fél óra múlva tisztában volt mindennel. A legfontosabb az volt, hogy Mabel él. Sőt még csak meg sem sérült. Egy-két elhanyagolható karcoláson kívül nem esett baja.

Az igazgató és a farkasok egyik gondozója kért elnézést a történetekért. Azzal kezdték, hogy természetesen állják a felmerülő költségeket.

– Milyen költségeket? – könyökölt fel az ágyán Steiner.

– Hát például a ruháját – mondta az igazgató, majd arra próbálta meg rábírni, hogy ne perelje be őket. Teljesítik minden kívánságát, csak ne pereljen.

– Hol van Mabel? – kérdezte türelmetlenül Steiner.

Ez a kívánsága azonnal teljesült. Mabel bejött hozzá, és az ágya szélére ült.

– Ó, Desmond! – suttogta. – Istenem, Desmond!

– Nincs semmi bajod?

– Semmi, szívem.

– Hozzanak egy nadrágot – követelte Steiner, amikor észrevette az ágya mellé helyezett szék karfáján árválkodó, összetépett nadrágját. Hárman is futottak, hogy teljesítsék a második kívánságát.

A nadrág kicsit bő volt, de jó minőségű szövetből készült. Steiner felvette, és megnézte magát a tükörben. Rendszerben volt minden, talán csak a csuklóján a kötés zavarta egy kicsit.

Ezután meghallgatta az igazgatót. A direktor ismételten elnézést kért; ő maga sem érti, hogyan maradhatott nyitva az ajtó. Feltehetően az egyik segédápoló zárta mellé. A farkasok kijöttek, és játszani akartak.

– Játsszani? – hökkent meg Steiner. – Én nagyon úgy láttam, hogy meg akarnak enni bennünket.

– Már kaptak ebédet, uram – magyarázta az igazgató.

– Biztos benne, hogy nem akartak még egy adaggal?

– Biztosíthatom, hogy teleették magukat. Játsszani szerettek volna, mint az ápolókkal.

Steiner habozott egy kicsit, aztán legyintett.

– Nem perelek. A farkasok meg nyalják ki a seggem.

A direktor elvigyorodott. Steiner csak később gondolt rá, hogy mi lett volna, ha ezt a kívánságát is megpróbálják teljesíteni?

Aláírt egy papírt, hogy lemond minden kártérítési igényről, majd Mabellel a karján otthagya az állatkertet. Még a zsiráfot sem nézte meg, pedig arra őszintén szólva, kíváncsi lett volna.

Az már csak hab volt a tortán, hogy visszamentek Mabellel a motelba, és ki sem jöttek belőle estig.

Szerelmük egészen két nappal ezelőttig tartott.

Istenem, hová tűntél, Mabel?

11.

Steiner feje alá tette a karját. Biztos volt benne, hogy csak

álmodta a farkasüvöltést.

Mintha törrel bökték volna oldalba, úgy szúrt belé a fájdalom. Legalább egy búcsúlevelet írhattál volna, Mabel! Hiszen nem a te stílusod, hogy csak úgy, szó nélkül lelépj! Akármilyen történt, még ha beleszerettél is valakibe, szólnod kellett volna! Hova a fenébe mentél, Mabel?

Amikor felfedezte Mabel eltűnését, a fejéhez kapott, és jajgatott, mint a fába szorult féreg. Természetesen azonnal bejelentette a rendőrségen. A Mallory City-i seriff, Button, ki is jött, és alaposan kikérdezett mindenkit. Sajnos, senki nem akadt, aki látta volna.

A seriff a fejét csóváltgatta, és megígérte, hogy mindent megtesz, amit csak tehet. Körözést ad ki, ráállít néhány embert az ügyre. Csakhogy azt is tudnia kell Steinernek, hogy Mabel nagykorú, bármikor elmehet bárhova; semmi nyoma, hogy megölték volna. Senki sem jelentette a környéken, hogy női holttestre bukkant.

Steiner becsukta a szemét, és aludni próbált.

Ekkor, mintha az ágya alól jönne, ismét meghallotta a farkasüvöltést.

12.

Első gondolata az volt, hogy kiugrik az ágyból, és kirohan a szabadba. Persze puskával a kezében. Odadurrint nekik néhányat, és ha mázlija van, még le is lőhet közülük egyet-kettőt.

Amikor pedig Mabel kiáltását is meghallotta, majdnem visszazuhan az ágyára. Istenem, Mabel! Ez az ő hangja! Biztosan az ő hangja!

Az ablakhoz ugrott, és óvatosan félrehúzta a függönyt. Odakint vakítóan ragyogott a holdfény, ezüstréteggel takarva be az építőanyagok halmait, a gépeket, a farakásokat. A hatalmas, öslényekre emlékeztető munkagépek mintha ezüstből lettek volna. Steiner arra gondolt, hogyha valóban ezüstből volnának, megütné velük a főnyereményt. Soha többé nem kellene dolgoznia, csak élné az életét Mabellel a Bahamákon. Mabel, istenem,

Mabel!

Ekkor megpillantotta a lányt. Ő volt az, nem is vitás. Tévedés kizárva. A vakító holdfényben ott fehéredett előtte a halál-sápadt, kedves arc. Mabel szemei tágra nyíltak, és a konténerlakást nézték.

– Des... mond! – hallotta a lány szinte földöntúli hangját. – Des... mond!

Steiner felkapta a puskáját. Mint a villám csapott belé a felismerés, hogy a lány már nem él. Akármi is, de nem élő ember. Lehet zombi, élőhalott, vérfarkas, bármi lehet, csak élő ember nem. Mabel már nem élő ember.

– Des... mond! Hallasz... engem?

Steiner tudta, hogy nem lenne szabad válaszolnia, kushadni kellene az ágyán, el kellene fordítania a kulcsot a zárban, de képtelen volt rá. Érezte, hogy úgy vonzza valami az ajtó felé, mint a mágnes. Mire felocsúdott, már a küszöbön állt a holdfénybe bámulva.

– Te vagy az... Mabel? – bukott ki a száján.

A lány elmosolyodott. Csak az arca mosolygott, a szeme nem.

– Gyere ide... Desmond!

Desmond Steiner elkezdett a lány felé lépkedni. Kissé még fokozta is a sebességet, amikor Mabel türelmetlenül felé intett.

– Gyere már... Desmond!

Ekkor Steiner észrevette a farkasokat. Ott sündörögtek a lány körül. Steiner önkéntelenül is megszámolta őket. Öten voltak, mint az állatkertben.

Talán az Undor és az utálat törte meg a varázst. Puskáját előretartva lépkedett a lány felé.

Csakhogy akkor már nem látta Mabelt sehol. A holdfény vakítón ragyogott, kissé el is kápráztatta. Hunyorgott, és Mabelt kereste, de nem találta.

Vele együtt a farkasok is eltűntek. Az egyik pillanatban még ott voltak, nem messze tőle, a másikon pedig már nyomuk veszett.

– Mabel! Hol vagy, Mabel?

Nem érkezett válasz a kérdésére.

Megfordult, és vissza akart menni a házba, hogy felkapjon magára valamit. Érezte, hogy hideg borzongatja, és ezt nem csupán a farkasok és Mabel felbukkanásának köszönhetette. Ilyentájt már foga van az éjszakának.

Annyira meg volt zavarodva, hogy azt sem tudta, mit csináljon. Fázott, remegett, nem látta már Mabelt, a farkasokat sem; abban sem volt immár biztos, hogy egyáltalán látta-e őket.

– Mabel...! Mabel!

Nem érkezett válasz a kiáltására.

Majd reggel. Majd reggel utánanéző mindennek. Nem hiszi ugyan, hogy Mabel bármivé is átváltozott volna...

Belépett az ajtón, bezárta maga mögött, letámasztotta a pus-káját. Történjék akármi, nem fog még egyszer kinézni az ablakon. Bizonyára indián hókuszpókusszal van dolga. Hát persze, az indiánok! Ez az ő temetőjük, így állnak bosszút rajtunk, amiért megszensteltelenítettük. Csakhogy ki akarta megszenstelteleníteni? Az indián szellemek az okai mindennek. Ha annyira nagy hatalmúak, amennyire az indiánok hiszik, akkor megtehették volna, hogy elterelik a gépet a sírok útjából. Adhattak volna valamilyen jelet, hogy eddig és ne tovább.

Még dohogott, de már más foglalkoztatta. Abban a pillanatban ugyanis, amikor arra gondolt, hogy megszenstelteltették az indiánok temetőjét, csalhatatlanul, ezerszázalékos biztonsággal megérezte, hogy nincs egyedül a szobában.

13.

Desmond Steiner nem volt gyáva fickó, egyáltalán nem volt az. Ezt már számtalan alkalommal be is bizonyította. Annak idején részt vett az öbölháborúban, s nem egy eltűnt katonát sikerült kis kommandójával megtalálnia. Olyannyira sikeresen működött, hogy híre járt az egész inváziós hadseregben, és ha támadás közben felszívódott valaki, az eltűnt katona parancsnoka csak egyetlen rövidke mondatot mondott: *majd a Steiner*. Ő aztán ment is, és lerendezte a dolgot.

Most azonban, a puritánul berendezett konténerben nem érezte valami fényesen magát. Fogalma sem volt róla, hol rejtőzhet, aki itt van vele, azonkívül az ajtót is bezárta maga mögött. Ha megpróbálná kinyitni, nem biztos, hogy a rejtőzködő jó néven venné. A fene egye meg, vajon mikor bújhatott be a konténerébe? Csak akkor tehette, amikor ő megpillantotta Mabelt. Olyannyira elveszítette tőle a fejét, hogy semmi másra nem figyelt. Akkor lopakodhatott be valaki. Vajon kicsoda? Talán maga Mabel?

Mivel tisztában volt vele, hogy ez a Mabel, akit odakint megpillantott, már rég nem az a Mabel, akivel kellemes órákat töltött előbb egy motelszobában, majd más szobákban is, óvatosan a zsebébe nyúlt. S ha már belenyúlt, elő is húzta belőle a zsebkését. Nem mintha bántani akarta volna Mabelt, ó, egyáltalán nem, de másvalaki is bujkálhatott a konténerben.

– Mabel? – szólt aztán halkán, amikor már a kezében volt a nyitott kés. – Te vagy az, kicsim?

Mintha megreccsent volna az ágya a fal mellett. Mintha azt jelezte volna, hogy ő az, Mabel.

Steiner az ágy felé fordult.

– Mabel! – szólongatta tovább a lányt. – Te vagy az, kincsem?

Meg sem várva az esetleges választ, letérdelt, és benézett az ágy alá.

Ott azonban nem látott senkit.

Ezután még a mennyezetre is felpislogott, hogy nem lapul-e odafent valaki. Látott már iraki kommandósokat tapadókoronggal dolgozni. Nem díjazta volna, ha valaki váratlanul a nyakába esik.

A mennyezeten sem volt senki.

Még egyszer körülnézett a szobában, összezsáttantotta a zsebkését, és visszacsúsztotta a zsebébe. Vaklárma. Úgy látszik, ezúttal becsapták az érzései.

Hogy kissé megnyugodjon, letelepedett az ágy szélére. Kezébe temette az arcát. Istenem, hát mi történik velem? Mabel és a farkasok... De hiszen én nem hiszek a csodákban, farkasembe-

rekben, túlvilági lényekben...

Ekkor kinyúlt egy kéz az ágya alól, és acélkapocsként a bokájára fonódott.

14.

Fogalma sem volt róla, mikor kezdett el ordítani. Amikor úgy-ahogy magához tért, már torkaszakadtából ordított. A kéz ott volt a bokáján, és úgy szorította, hogy azt hitte, csontja törik.

– Segítség! – ordította. – Mabel! Szívem! Ne bánts!

Furcsa hangok szűrődtek felé az ágy alól. Morgás, kurrogás, lefetyelés.

Úristen! – üvöltött a lelkében a félelem. – Farkas. Ez tényleg egy farkas! Mabel farkassá változott!

A kéz hatalmasat rántott rajta. Lefelé zuhantában azon csodálkozott, hogy vajon hogyan lehet egy farkasnak emberi keze? Mert hogy az szorította a lábát, nem farkasmancs, ahhoz kétség sem férhetett. Lezuhant a padlóra, és fektében ismét benézett az ágy alá.

Nem látott odabent senkit. És a kéz sem volt már a bokáján.

Kúszva indult el az ajtó felé. Az volt a szándéka, hogy közvetlenül előtte feláll, elfordítja a kulcsot, és kinyitja. Aztán lesz, ami lesz, kiugrik a szabadba. Kiveszi a kulcsot a zárból, és kívülről ráfordítja. Persze az a kérdés, hogy a farkasember át tud-e menni a falon. Mert ha igen, akkor felesleges az ajtócsukogtatás.

Fele utat megtette már – könnyezve és négykézláb –, amikor a furcsa, lefetyelő, kurrogó hang ismét felhangzott mögötte. Ismét elkapták a lábát, és visszarántották az ágyához.

Steiner érezte, hogy óriási erő rángatja: mintha hurrikán vonszolta volna magával. Felemelte vagy kétlábnyira, aztán lecsapta a konténer bádogpadlójára.

Akárhogy is forgatta a szemét, nem látott senkit, aki megtámadhatta volna. Fájdalmasan köhécselve, kezét az oldalához szorítva felugrott az ágyára, és magára rántotta a takaróját. Várta, hogy valaki rátámadjon, és lerántsa róla.

Ez a várakozásra szánt idő éppen elég volt ahhoz, hogy újra kezébe kaparintsa a kését. Kikukucsált a takarója alól. Mintha furcsa, félig látható, félig láthatatlan ködfelhő imbolygott volna a szoba közepén.

– Mabel – suttogta a felhő felé. – Te vagy az, Mabel?

A válasz nem onnan érkezett, ahonnan várta. A válasz az ajtón túlról jött.

– Des... mond! – suttogta valaki odakint, de ő mégis meghallotta. Maga sem értette, hogyan hallhatja, hiszen közte és Mabel között ott volt az acéllemezből készült fal, amelyen még az ordítás is nehezen hatol át, nemhogy a suttogás. És most mégis áthatolt. Mintha a fülébe suttogta volna a lány.

– Des... mond!

– Te vagy az... Mabel?

– Én vagyok... szívem.

Steiner legszívesebben felujjongott volna. Mabel válaszolt a kérdésére.

– Hol vagy... Mabel?

– Itt... vagyok.

Steiner a fülére tapasztotta a tenyerét. Most érezte csak, hogy nincs rendben valami Mabel hangjával. Először is nem a fülével hallja, hanem az agyával, hiszen ha eltakarja a tenyerével a fülét, éppen úgy hallja, mintha elveszi onnan. Azonkívül Mabel hangjából hiányzott a szín, mintha egy kísérleti robot beszélt volna. És ahogy kimondta a szavakat! Ezt hívják síri hangnak, nem is vitás!

– Hol vagy... szívem?

– Itt vagyok... Des... mond.

– Az ajtó előtt?

– Itt... vagyok.

Steiner már-már kinyitotta az ajtót, de aztán meggondolta magát. Talán nem ártana, ha tenne még egy próbát.

– Bent voltál a szobában? – kérdezte az acélfal felé hajolva.

Mabel nem válaszolt. Mintha előbb odakint megtanácskozta volna valakivel, hogy mit válaszoljon.

– ...a szobában – mondta Mabel.

– Miért fogtad meg a lábam, és...

– ...a lábam – mondta Mabel.

Steiner ismét meghallotta maga mögött a lefetyelő hangot. Önkéntelenül is megfordult. Aztán kétségbeesetten felordított.

Arról a valamiről, amit maga előtt látott, nem tudta volna megmondani, micsoda. Ide-oda hullámszó, embernél is magasabb, és egy jókora pocakos hordónál is szélesebb, zselészerű anyag kavargott az ágya felett a levegőben. Pillanatonként változtatta a formáját, de az újabb és újabb alakzatok között egyetlenegy sem akadt, amelyik bármire is emlékeztette volna.

Aztán a forma megmerevedett; mintha megállt volna a forgása, alakulása. Steiner most már egy hatalmas, széthúzódo emberi arcot látott a levegőben; az arc Munch, *Sikoly* című képére emlékeztette. Elnyúlt, rezgett, remegett – mint egy rosszul sikerült hologram. Steiner ismét felordított. Az arc mintha Mabel arca lett volna. Mabel megkínzott, óriásira nőtt, sikoltozó arca.

Steiner immár nem törődött senkivel és semmivel, csupán az életét mentette. Egyetlen vágya maradt: kikerülni valahogy a szabadba, akárki is várja odakint. Ott talán nagyobb esélye lesz a menekülésre. Mert idebent nagyjából a nullával egyenlő.

Az ajtóhoz ugrott, elfordította a kulcsot, kitárta az ajtószárnyat, és lendületet vett, hogy kiugorjon a szabadba.

A holdfény éppen szemberagyogott vele. A hold az egyik jövőendő szélturbina tartójának a tetején ült, és mintha gúnyosan nézett volna rá.

Az égi vándor fehér fényébe burkolózva, alig néhány méternyire az ajtótól és tőle, ott állt Mabel.

A lány feléje nyújtotta a kezét és felnevetett. Mabel mögött üvölteni kezdtek a láthatatlan farkasok.

Steiner maga sem értette, miért zuhant a földre. Mintha elgáncsolta volna valaki.

Mabel föléje hajolt. Steiner tekintete beleütközött Mabel tekintetébe. Steiner úgy érezte, életében nem találkozott még olyan ürességgel, mint amilyet Mabel szemében látott. Nem volt pupillája, szembogara, csupán a rettenetes fehérség villo-

gott benne.

A legszörnyűbb azonban mégsem ez volt. Ahogy Mabel föléje hajolt, Steiner olyan gyengeséget érzett, mintha valami az utolsó cseppig kiszívta volna az életerejét. Mabel arca ott libgett felette, szeme fehér volt, mint a frissen esett hó, szája is színtelen és mozdulatlan, mint a halottaké.

– Ma... bel! – suttogta. – Ma... bel, kérlek!

Annyit látott csupán, hogy kinyílik Mabel szája, és felvillan-
nak vakítóan fehér fogai.

Elveszítette az eszméletét.

15.

Candell hosszasan töprengett, hogy magával vigye-e a lányt, de Lacy mindenképpen vele akart menni. Márpedig nem óhajtott összeveszni vele. Lacy azt ígérte, hogy rövidesen újabb, értékes hírekkel szolgál a kábszerkereskedőkkel kapcsolatban.

Steiner immár nem a konténerben, hanem az orvosi szobában feküdt. Egy lenhajú doktor sürgölődött körülötte sértődött arccal, és csak morgott valamit, amikor Candell köszöntötte.

Candellnek ismét csak csalódnia kellett a kislányban. Lacy mintha csak megérezte volna, mi zajlik a régész lelkében, nem akart Steinerrel találkozni. Inkább a temetőre lett volna kíváncsi. Azt mondta, sosem látott még indián temetőt, s most, hogy ilyen közel van hozzá, semmi pénzért el nem szalasztaná az alkalmat.

– Hogy s mint, Desmond? – érdeklődött Candell, amikor végre egyedül maradtak. – Amint látom, nincs rossz bőrben.

Candell nem hazudott. Steineren nem látszott, hogy bármi is történt volna vele; bármi különleges, ami az egészségét veszélyeztette volna. Csak a keze remegése mutatta, hogy azért nincs minden rendben nála.

Steiner észrevette, hogy Candell felfigyelt a keze remegésére, és keserűen elmosolyodott.

– Csak egy kicsit citerázik. Reggel még nagyobb volt a kilengése.

Candell Steiner szemébe mélyesztette a szemét.

– Mi történt magával, Desmond?

Steiner nem kérte magát. Sorban, nem hallgatva el semmit, de nem is cifrázva, elmesélte neki az elmúlt éjszaka eseményeit. Beszélt a hangokról, Mabel hangjáról, a farkasüvöltésről, Mabelről, a farkasokról, arról, hogy egy láthatatlan valaki elkapta a lábát, és beszélt a hatalmas arcról is. Nem hallgatta el Mabel hófehér, pupilla nélküli szemét, és halottszürke bőrét sem. Amikor befejezte, Candellre pislogott.

– Dilis vagyok, mi?

Candell nem tudta, mit mondjon. Tulajdonképpen rá kellett volna vágnia, hogy *igen*. Mr. Steiner, ön olyan dilis, amilyenek csak a középkorban futkostak a földön, vagy ha manapság is futkosnak, akkor más kontinenseken. Amerikában már nem divat az ilyesmi.

– Kezdjük a végén, Desmond – javasolta sóhajtva. – Maga szerint valóban Mabel volt az?

Steiner legyintett.

– Tőlem kérde? Honnan a fenéből tudjam? Legszívesebben azt mondanám, hogy nem.

– De mégsem mondja.

– Nem, mert nem vagyok biztos benne.

– Mit gondol, ki lehetett akkor, ha nem Mabel?

Steiner csak a vállát vonogatta.

– Kísértet. Indián szellem. Vértfarkas. Mit tudom én!

– Mutassa a nyakát, Desmond!

– A doktor már megnézte.

– És mit mondott?

– Hogy egy-két karcolástól eltekintve, sértetlen vagyok.

– Mit mondott még?

– Hogy epilepsziás rohamom volt.

– Maga epilepsziás?

– Dehogyan vagyok!

– Akkor miért lenne rohama?

– A doktor szerint mindig van egy első alkalom.

– Sosem hallottam még, hogy az epilepsziásoknak roham

közben rémálmaik lennének.

– Akkor én egy másféle epilepsziás vagyok. Talán én vagyok ebből a műfajból az első a világon.

– Mi a fenéért akar maga feltétlenül epilepsziás lenni?

Steiner elvigyorodott.

– Nem jött még rá? Mert ez egy racionális magyarázat. Ha nem vagyok epilepsziás, akkor örült vagyok.

– Még valami más is lehet – mondta Candell.

– Micsoda, Ross?

– Például LSD.

– Nem vagyok kábszeres. És soha nem is voltam...

Candell tovább is folytatta volna a kérdezősködést, ha Lacy nem kopogtat az ajtón.

A kislány elgondolkodó volt; Candell biztos volt benne, hogy úgy forognak a kerekek a fejében, mint majd Steiner szél-turbináinak a rotorjai fognak, ha csak a manituk le nem döntik őket. Steiner gyanakvó tekintettel fürkészte Lacyt: látszott az arcán, hogy nem érti, mi a csodát akar Candell ettől a gyerektől.

Hamarosan rá kellett azonban döbbennie, hogy Lacy egyáltalán nem buta. Sőt! Ivott egy teát, elrágott néhány kekszet, aztán a két férfira nézett.

– Itt kell lennie Mabelnek valahol a közelben.

– Honnan tudsz te egyáltalán róla? – kérdezte barátságatlanul Steiner. Úgy gondolta, hogy Lacy olyasmibe avatkozik, amihez semmi köze.

– A közelben kell lennie – ismételte Lacy. – Ennyi idő alatt nem juthatott messzire.

– Tudsz róla, hogy találkoztam vele az éjszaka? – kérdezte Steiner, belenyugodva, hogy ez a kis tücsök legszentebb magánügyeiben vájkál.

Lacy megrázta a fejét.

– Mindenki tud róla. Különben az nem Mabel volt.

– Akkor ki?

A kislány megcsóválta a fejét.

– A nevüket nem tudom. Nem tudja senki. Az indiánok manituknak hívják őket.

- Te is felültél ennek az ostobaságnak?
- Egyáltalán nem ostobaság – csóválta tovább a fejét a lány.
- Olyannyira nem az, hogy már a névjegyüket is elküldték nekünk.
- Igazán? És hol van az a névjegy?
- Lacy a zsebébe nyúlt, és néhány fényképet húzott elő belőle. A gabonakörök fényképeit.
- Itt vannak – mondta. – És figyelmeztetés is van rajtuk.
- Steiner a képekre meredt.
- Egyetlen pillanatig úgy érezte, mintha Mabel nézne rá a háromszögek közül.

16.

Steiner legszívesebben felordított volna, kikapta volna a képeket a kislány kezéből, és dühtől fuldokolva darabokra tépte volna őket. Nem a kislányra haragudott, ő nem, miért is haragudott volna rá, és Candellre sem haragudott; azokra a rohadékokra volt dühös, még hozzá annyira, hogy talán a dühös jelző nem is elég, annak a fuldoklást okozó gyűlöletnek a kifejezésére, amely fojtogatta.

Candell többször is bele akart szólni a társalgásba, de aztán inkább hallgatott. Talán jót tesz Steinernek, ha kidühöngi magát. Úgy fújja ki a gőzt, hogy egy kicsit mégiscsak visszafogja magát a kislány jelenlétében. Ha nem lenne itt Lacy, talán már késsel hadonászna, vagy vadászpuskával lövöldözne nem létező árnyakra az ablakon át.

- Mit akarsz ezekkel? – kérdezte gorombán Steiner.
- Gabonakörök Mr. Bell földjéről – mondta a lány.
- Kitől kaptad?
- Mr.Candelltől.
- Ez is jellemző – mondta támadó éllel Steiner. – Annyira meg vagyunk zavarodva, hogy ilyen ostobaságokkal traktáljuk a kiskorúakat. Hova a francba tart ez a világ?!
- Ez nem ostobaság – rázta meg a fejét Lacy. – Ez egy üzenet.

– Igazán? Kinek üzennek vele?
A kislány elmosolyodott.
– Önnek, Mr. Steiner!
Steiner felkapta a fejét.
– Nekem?
– Önnek, és még másoknak is.
– Hm. És mit üzennek?
Lacy elvette Steinertől a képeket, és lerakta az asztalra. Sorban, ahogy a gabonakörök megjelentek.
– Látja?
– Persze hogy látom – türelmetlenkedett Steiner. – Egyik olyan, mint a másik.
– Ó, egyáltalán nem, Mr. Steiner! Látja itt ezt az elsőt?
– Nem vagyok vak.
– Két egyenlőszárú háromszög között egy harmadik. Tudja, mit jelent ez a két háromszög?
– Na mit?
– Két hegyet. Vagy dombot.
– Igazán? És a harmadik háromszög?
– Ez *őket* jelenti.
– Kiket?
– A manitukat.
– A francba velük! Mindig csak ezek az ostoba indián babonák...
– Ezek nem babonák. Az indiánok sem tartják annak. Ez a kép egy bizonyos *állapotot* jelez.
Candell ekkor is, mint már nem is egyszer rövid ismeretségük során, elámult, hogy Lacy mennyire szakszerűen képes kifejezni magát. Olyan szavakat és kifejezéseket használ, amilyeneket még az egyetemen sem mindenki tud megfelelően alkalmazni.
Ő maga hallgatott, Steiner azonban a képre meredt.
– Mit jelent az, hogy *állapotot* jelez?
Lacy megköszönte a torkát.
– Számukra normális állapotot. Látja ezt a két háromszöget, Mr. Steiner? Ön szerint a harmadik háromszög átférne között-

tük?

Steiner lejjebb hajtotta a fejét.

– Meg kellene keresnem a szemüvegemet... bár azért így is látom. Átfér. Szerintem, átfér a háromszög a másik kettő között! És akkor mi van?

– Ez egy normális állapot.

– Kinek normális?

– Nekik. Ezért kezdték ezzel a képregényt. Ez a kiindulási pont. A normális állapot. Mint egy fizikai kísérletben. Nézze meg ezt a másikat. Mit lát rajta?

Steiner megvonta a vállát.

– Ugyanazt.

– A távolságokat figyelje – kérte a lány.

Candell várakozásával ellentétben, Steiner nem lett ideges. Elvégre műszaki ember volt, megpróbált rájönni, mit akarhat a lány a háromszögekkel. Úgy tűnt, már el is felejtette, hogy egy gyerek lány ül vele szemben.

– A távolságokat? – hümmögte. – Hát... mintha a távolságok lecsökkentek volna. Ha a képeken tökéletesen azonos nagyságúak az ábrák.

– Azonosak – mondta Lacy. – A távolság pedig valóban lecsökkent. A másik kettővel szemben álló háromszög talán már nem is férne át közöttük.

– Ezen már nem – rázta meg a fejét Steiner. – Ezen már nem férne át!

– És ez mit jelenthet? – tette a lány az asztalon lévő kettő mellé a harmadik képet.

– Ezen már csak egyetlen háromszög látszik – mondta izgatottan Steiner. – A másik kettő eltűnt. Azaz sok kicsi lett belőlük... Jóságos isten... felrobbantak! A két háromszög felrobbant!

– Megsemmisült – bólintott a kislány.

– És ez a sok kis háromszög...?

– Törmelékdarabok.

– Minek a törmelé... kei?

Lacy összesöpörte a fényképeket, és visszadugta a zsebébe. Aztán az építészre nézett.

17.

Steiner és Candell sürgető szükségét érezték, hogy felhörpintsenek egy pohárka whiskyt. Sőt még a kislány is felemelte az ujját.

– Ki kell menned? – kérdezte Steiner.

– Én is kaphatnék egy icipicit?

– Kiskorúaknak tilos az alkohol! – mordult rá Candell.

– Ugyan már, Ross. Nagypapa meg szokta engedni.

Addig könyörgött, amíg Steiner öntött neki egy nyelettel. Annyit csupán, amennyibe egy szúnyog is csak nehezen fulladt volna bele. Kivéve természetesen az alkoholista szúnyogokat.

– Tehát ezek a rohadék manituk! – morogta Steiner. – Őket jelzi a másik kettővel szembefordult háromszög. A statikus állapotot pedig, hogy mindig át tudtak járni a két másik háromszög, azaz a két domb között. Igaz, kicsim?

Candell megfigyelte, hogy mennyivel barátságosabb Steiner hangja, mint korábban. Mint egy cukrosbácsié. Még jó, hogy nem fogdossa meg előtte a kislány fenekét.

Megrázta a fejét, és igyekezett visszazökkenni a korábbi kérvágásba.

Te jószágos isten! – rémüldözött magában. – Nekem aztán valóban elment a józan eszem. A végén még féltékeny leszek Lacyre. Kis túlzással akár az apja lehetnék... Ha annak idején Kitty nem húzódozik, már majdnem ekkora gyerekem lehetne. Hogy te mekkora barom vagy, Ross!

– Ez a helyzet azonban megváltozott – folytatta Steiner. – A statikus állapotból dinamikus lett. Valami akadályozza a manitukat, hogy átmehessenek a dombok között. Nevezetesen a jövőbeni turbinamező. Ezek szerint... a legutolsó kép, fenyegetés. Ha nem visszük el az útjukból a cuccainkat, összedöntik a turbinákat.

Lacy már nem bölintott. Csak nézett az asztalra merev tekintettel, mintha még mindig rajta lennének a képek.

– És ha az indiánok trükkje? – tudakolta Steiner.

– Mi... csoda? – hökkent meg a lány.

Steiner megsimogatta Lacy haját.

– Te még fiatal vagy, Lacy, nincs elég tapasztalatod az emberekkel kapcsolatban. Ezek a szimbólumok a háromszögekkel és a robbanással nagyon is világosak.

– Hát hogyan lennének azok! – kiáltotta Lacy. – Azt akarják, hogy megértsük őket. Talán részletesebben is kifejezhetnék volna magukat, hiszen egészen bonyolult ábrákat tartalmazó gabonakörök is léteznek, csak hogy rá kellett jönniük, hogy egyszerűen, mondhatni primitíven kell kifejezniük magukat ahhoz, ha azt akarják, hogy megértsük őket. Az emberiség taplóagyú.

– Ebben lehet valami – sóhajtotta Steiner. – Úgy általában. De itt azért gyanús nekem valami. Hátha az indiánok akarnak elkergetni innen bennünket. Induljunk csak ki ebből. Elhamarkodottan kötöttek velünk szerződést, amelyet nem szeghetnek meg. Ezért úgy döntöttek, hogy más módon riasztanak el bennünket. Ha nem teszik, a sajtó szétkürtöli, hogy a cövekhez bilincselt csontváz nem indián, hanem micsoda is...?

– Ainuid – segítette ki Candell.

– Nahát. Ez pedig azt jelentheti, hogy nem ők Amerika őslakosai, *vagy nem csak ők*. Ezt akarják megakadályozni a trükkjeikkel. Engem pedig el akarnak hajtani a pokolba. A turbinákat felrobbantani...

– Ez csak figyelmeztetés, Desmond! – igyekezett csitítani az építészt Candell.

– És ez a szörnyűség az éjszaka Mabellel? Az indiánok ejtették foglyul szegényt. Az indiánok!

– Egyáltalán nem biztos, Desmond.

Steiner szeme villámokat szórt.

– Egy tapodtat sem mozdulok! Azért is felépítem a turbinákat, és ha valamelyik rohadék rézbőrű csak hozzájuk is ér...

Candell érzékelte, hogy Steinernek lassan elborul az agya. Önkéntelenül is Lacyre pillantott. A lány szemében könnycseppek ültek. Bizonyára szemrehányást tett magának, amiért felhívta a manitukra az építész figyelmét.

Némán ültek a kocsiban, nem szóltak egyetlen szót sem, sőt még csak nem is néztek egymásra.

Mindketten érezték, hogy a kocsi sebesen közeledő tragédia felé viszi őket.

18.

Peters a felvonó mellett szunyókált, amikor valaki a vállára ütött. Peters kinyitotta a szemét. Közel s távolban nem látott senkit; csak a reggeli, kellemes szellő dudorászott a füle mellett.

A fenébe is, már megint elbóbiskoltam – korholta magát. – De mi a csodára ébredtem fel? Mintha valaki a vállamra ütött volna.

Még egyszer végigpillantott a környéken, de csak egy itt felejtett rönkfát látott jó tízméternyire.

Amíg azon gondolkodott, hogy fel kellene állnia, ismét csak elszundikált. És ismét arra ébredt, hogy valaki a vállát veregeti.

Ezúttal olyan határozottan érezte, hogy biztos volt benne, nem álmodta a vállveregetést.

Csak hogy a környéken ezúttal sem volt senki. Csupán a rönkfa, úgy tízméternyire tőle.

Peters most már tényleg felállt. Előrenyújtotta a nyakát, és igyekezett bepillantani a farönk mögé.

– Hé! Van itt valaki?

A szellő mintha erőteljesebben fújt volna. Peters furcsa dalamokat hallott; mintha valaki énekelt volna a füle mellett. Megrázta a fejét, felkapott egy követ, és a rönk felé hajította.

Mivel nem mozdult semmi, visszaült a helyére és felpislogott – csak úgy ültéből – a magasba. Ketten dolgoztak odafent: a szemüveges Mr. Balthazar és az a nagyképű Holmes, azzal a mindent jobban tudó, tudálékos tekintetével... Kiköpött, és elfordította a fejét a pillér csúcsától.

Most meg hátba dobta valaki. Érezte, hogy megüti valami a hátát, majd a kis kövecske lepottyant a földre.

Önkéntelenül is felnézett a pillérre. Csak nem azok dobálják odafentről? Ahogy feltette magának a kérdést, már rá is dőb-

bent, hogy hülyeséget kérdezett. Egyik sem olyan, aki kövekkel dobálódzik, ráadásul mindketten tisztában vannak vele, hogy akármilyen kicsi is egy kő, ha onnan lehajítják, megölhet bárkit, akinek nincs a fején a sisakja. Márpedig olyan mindig akad, hiába ordítzik Mr. Negroponte. Túl meleg van ahhoz, hogy folyamatosan el lehessen viselni egy sisakot a koponyánkon.

– Van itt valaki? – kérdezte immár dühösen. – Ha elkapom, aki szórakozik velem...

A következő pillanatban aztán csoda történt. A fatörzs kissé megmozdult, és kimászott mögüle valaki. Peters dermedten figyelte. Csak akkor nyugodott meg, amikor ráismert a fickóra.

– Lucky? Mi az ördögöt kerestél a fa mögött?

Lucky rávigyorgott.

– Gyakorlok, Mr. Peters.

Petersnek leesett az álla.

– Gyakorolsz? Mi a fenét?

– A rejtőzködést – mondta Lucky. – Ez volt a mászás mellett a másik erősségem. Úgy el tudtam rejtőzni, hogy senki nem találta rám. Ott állt mellettem tíz centire három zsaru, és sejtelmük sem volt róla, hogy akár a fülüket is megcibálhatnám.

– De nem cibáltad meg?

– Eszem ágában sem volt – vigyorgott Lucky. – Maga sem vette észre, hogy ott vagyok a rönk mögött, mi?

– Nem én. Csak nem akarsz pályát változtatni? Tudod, hogy milyen a sitten! Nem jobb idekint?

– De jobb – mondta Lucky. – Ha tele van a zsebem, jobb. Szóval nem vett észre, mi? Már attól félttem, kijövök a gyakorlatból. Különben fel kell mennem a tetőre. Csavarszegeket viszek Mr. Holmesnak.

– Hol vannak azok a szegek?

– Itt az oldaltáskámban. Csak tíz kell neki, de én viszek tizenötöt. Megmutassam?

Peters csak legyintett.

– Na gyerünk, ugorj be a kasba!

Előreengedte Luckyt, aztán maga is utána lépett. Amikor bent voltak, becsukta a kas ajtaját.

– Vigye el a fene – morogta. – Nem tudom elfelejteni a múltkori esetet. Ha rágondolok, a hányás kerülget.

Lucky elvigyorodott.

– Nem volt azért annyira vészes. Másztunk egy kicsit, és kész. Hanem az a Mr. Candell nem ijed meg a saját árnyékától. Kár, hogy hülyeségekre pazarolja a tehetségét. Jó betörő lenne belőle.

– Azért én lemondanék az ilyen kalandokról. Legalább fél évtizeddel rövidítette meg az életemet. Na, már fel is értünk. Fenn maradsz?

– Megyek le én is, várjon meg. Odaadom Mr. Holmesnak a csavarszegeket. Még a másik pillérre is fel kell mennem...

Peters kinyitotta a kas ajtaját, és kiengedte Luckyt a tetőre. Ő maga a kas oldalának dőlt, és a betonfalon pihentette a szemét. Nem volt kedve sem az égre, sem a földre nézni.

– Hé! Mr. Peters! – hallotta hirtelen az okoskodó Holmes hangját. – Idejönne egy pillanatra, kérem?

Peters sóhajtott, és kilépett a tetőre. Most, hogy a kas elmaradt mögötte, még védtelenebbnek érezte magát ég és föld között.

– Valami probléma van, Mr. Holmes? – kérdezte, és erőt véve magán, szemügyre vette a pillér platóját.

– Meg kéne fogni ezt a vasat – hallotta Mr. Holmes hangját. – Éppen két kézzel van kevesebbünk, mint kellene.

Peters csak a többiek hátát látta. Nyilván azokat a szegeket csavarozták be valamibe, amelyeket Lucky hozott fel az oldal-táskájában.

– Jövök már, jövök – morogta, aztán mély lélegzetet véve a három hát felé indult.

Valóban a csavarszegekről volt szó. Egy vaslapba kellett beügyeskedniük mind a tizet. Petersre hárult a feladat, hogy leszorítsa a vaslapot.

Ő pedig szorította is tisztességgel. A csavarszegek könnyedén belefutottak az előre kifúrt lyukakba. Peters elnyomott egy ásítást, és éppen arra gondolt, hogy jó lenne délután benézni a városba, amikor Mr. Holmes ráfordult.

– Nyomja már le jobban, ember!

Peters minden erejét összeszedve lenyomta a lemezt. Minél hamarabb végeznek, annál hamarabb lemehet a földre, és...

– Ez meg ki a franc? – hallotta hirtelen a szemüveges Balthazar szerelő hangját. – Hé, mi a fenét keres maga itt fent?

Peters meglepetésében még erőteljesebben nyomta le a vaslapot. Hirtelenjében azt hitte, Mr. Balthazar is rákiabál, mint az imént Mr. Holmes. De hát ő szorítja rendesen...

Mr. Balthazarra pillantott. Mr. Balthazar azonban nem őrá nézett, hanem valahova máshova. El a válla felett, a háta mögé, a kas irányába.

Nem merte elereszteni a lemezt; csak úgy, még mindig a vasat nyomva, fordította hátra a fejét.

Amit látott, rémülettel és értetlenséggel töltötte el. Egy embert látott a kas közelében állni. Egy ismeretlen embert. Mozdulatlanul állt és őket nézte, mintha ellenőrizni jött volna, hogy megfelelően végzik-e a munkájukat.

– Ki a franc ez, Peters? – kérdezte Mr. Balthazar, eleresztve a lemezt.

Peters nyelt egy nagyot.

– Nem tudom, uram.

Balthazar megcsóválta a fejét.

– Utálom a kíváncsiszkodókat. A maga dolga lenne, hogy távol tartsa őket.

Peters ismét nyelt egy nagyot.

– Uram... Mr. Balthazar...

– Na mi van?

– Fent van a kas.

Ekkor a másik kettő is abbahagyta a munkát.

– Mííííí? – kérdezte Mr. Balthazar. – Mi van?

– Fent van... a kas.

– Hogyhogy fent van?

– Fent van, uram.

Ekkor már Mr. Holmes és Lucky is az ismeretlent nézte.

Volt is rajta néznivaló, nem is vitás. Magas, majdhogynem hórihorgas ember volt; láthatóan a hajléktalanok kasztjából ke-

rült ki. Minden rongyos volt rajta, amit csak magán hordott. Peters döbbenten nyugtázta, hogy a fickó egyik lábán van csak cipő; nadrágjának mindkét szára térdtől lefelé hiányzik; valaha jobb napokat látott zakója gyűrött és hiányoznak róla a gombok. Peters arra gondolt, hogy a fickó alighanem már hetek óta a szabad ég alatt tölti az éjszakáit.

– Akkor ez hogy jött fel? – kérdezte idegesen Holmes.

– Nem tudom, uram.

Pedig a fickó fent volt. És őket bámulta.

Ha őket bámulta... Peters egyre bizonytalanabb lett benne, hogy az ismeretlen valóban őket nézi-e. Akárhogy is próbálkozott, nem tudta elkapni a tekintetét. Mintha nem is lett volna neki. Csupán furcsa fehérséget látott a szeme helyén.

Petersbe ekkor beledöbbsz az igazság. Kísértet! Itt van egy kísértet! Hiszen már hetek óta sejti mindenki, hogy kísértetek garázdálkodnak a környéken. Akárcsak jó néhány mérfölddel távolabb, ahol a testvérvállalat szélturbinákat szerel fel.

Holmes megismételte a kérdését.

– Akkor ez hogy jött fel?

– A felvonón – morogta Balthazar.

– A felvonó idefent volt.

– Amíg mi itt a lemezzel vacakoltunk, lehívta valaki.

Peters megrázta a fejét.

– Nem hívta le senki.

– Honnan tudja?

– Meghallottam volna a hangját.

– A csavározás elnyomhatta.

– Én akkor is meghallottam volna.

Peters csendesesen imádkozott magában. Ó, istenem, ne engedd, hogy kísértet legyen, ne engedd, hogy indián szellem legyen, ne engedd, hogy megöljön itt a magasban, ne engedd...

– Hé, barátom! – hallotta hirtelen Mr. Balthazar hangját. – Ez itt munkaterület. Idegeneknek tilos a fent tartózkodás! Nem biztonságos ez a hely!

Ez tuti – gondolta Peters. – Tuti, hogy nem biztonságos!

A férfi nem válaszolt. Csak állt mozdulatlanul és rájuk nézett

– ha nézett valahova egyáltalán. Csupán fejtartásából lehetett arra következtetni, hogy őket bámulja. A szeméből nem látszott semmi: csak a nagy fehérség trónolt benne.

– Peters! – hallotta Holmes hangját. – Menjen a felvonóhoz, és nézze meg, hogy idefent van-e?

– Biztos, hogy idefent van.

– Ne ellenkezzen, hanem menjen oda, és nézze meg!

Peters köhögött, és elindult a felvonó felé. Legszívesebben elkezdett volna fütyörészni, hogy a fickó lássa, nem tart tőle, sőt tulajdonképpen észre sem veszi. Már össze is csücsörítette a száját, és fütyülni próbált, de valahogy nem jött össze a dolog. Különben sem volt egy fütyös rigó; most azonban mintha még az a fütyülési képessége is eltűnt volna, ami korábban megvolt neki. Halk szörtyögésképpen hagyta el csupán az ajkát, amit még nagy jóindulattal sem lehetett füttyszónak nevezni.

Volt elég hely az ismeretlen és a plató széle között, de azért óvatosságból lapjára fordulva haladt el mellette. Istenem, csak hozzá ne érjek, csak hozzá ne érjek!

Szerencsére nem ért hozzá. Valahogy eloldalgott mellette, aztán a felvonókashoz lépett.

Azaz csak lépett volna. A kas mellett ugyanis egy másik fickó állt. Éppen az ajtó előtt.

Ami azt illeti, ő is megért egy misét. Hordóhasú, nagy kezű férfi volt, előreálló fogakkal – óriási vakondra emlékeztette Peterst. Nemrég ásott ki Cedarwoodban, a kertjében egy vakondot, ahhoz volt hasonló a pasas.

Csak a vakond bajusza hiányzott az orra alól.

És a szeme... istenem, a szeme! Ennek a fickónak sem volt szembogara, pupillája, vagy mi a fene. Nem volt annak semmi olyanja, ami emberi szemmé teszi a szemet. Csak két fehér, formátlan pacni csillogott az orra két oldalán.

Peters olyannyira félt, hogy majd berondított a nadrágjába. Mintha hideg kéz ragadta volna meg a torkát. És mintha valaki azt suttogta volna a fülébe, hogy vége! Idáig tartott az élete. Él-tél negyvennyolc évet, két hónapot és tizennégy napot. Ennyi jutott neked, egy nappal sem több! Ez az akárki fog elragadni a

pokolba. Mert abban biztos volt, hogy az ilyen rongyos, fehér szemű fickók aligha a mennyországba vezetik a lelkeket.

– Jó napot, uram! – rebegte a kas felé. – Peters vagyok a... felvonókezelő, és... alighanem eltévesztette az utat, uram. Ez itt egy...

Villámgyorsan megfordult, és néhány kétségbeesett ugrással a másik három mellett termett.

– Na mi van? – kérdezte Mr. Balthazar, le nem véve tekintetét a fehér szemű fickóról. – Hol a felvonó?

– Fent... uram!

– Jól van, Peters. Csak semmi izgalom. Nyilván dilis a fickó, és fellógott valahogy. Megkerüljük és lemegyünk. A biztonságiak majd elbánnak vele. Csak óvatosan...

– Nem lehet, Mr. Balthazar – ellenkezett Peters. – Nem lehet.

– Mit nem lehet? – türelmetlenkedett Holmes is. – Azt mondta, itt van a kas.

– Az itt is van.

– Akkor meg mi a gáz?

– Ott van egy másik.

– Mi másik?

– Egy másik... uram.

Eredetileg azt akarta mondani, hogy másik *ember*, de valahogy nem állt rá a szája. Ez a fickó és a társa is, csak kinézetére ember, de hogy valójában kicsoda, azt csak a jóisten, és talán az indiánok tudnák megmondani. Mert hogy ők hókuszpókuszolták ide őket, ahhoz kétség sem férhet.

– Mi... másik? – nyögte Holmes.

– Nézzen csak oda, uram.

Ekkor már a többiek is felfedezték a kas mellett álldogáló alakot. Mintha csak a felvonókhoz vezető utat próbálta volna meg elzárni előlük.

– Kinél van fegyver? – sziszegte feléjük Holmes.

Természetesen egyiküknél sem volt. Ki az ördög dolgozik majd kétszázötven lábnyi magasságban stukkerral a zsebében? Egyéb fegyverekről már nem is beszélve.

Lucky mindeddig nem avatkozott a beszélgetésbe. Dörzsölt fickó volt, tudta, hogy ilyen esetekben a duma nem sokat segít. Meg kell várni, amíg a szemben állók kezdik a szövegelést. Ha bajuk van velük, azonnal kiderül.

Rá kellett azonban jönnie, hogy ezúttal minden eddigi tapasztalata csődöt mond. A fickók nem kezdeményezték a társalgást, csak álltak, immár hosszú percek óta, semmi jelét nem adva, hogy egyáltalán beszédbe óhajtanának elegyedni velük. Akkor viszont mégiscsak nekik kellene kezdeményezniük. Várt még egy kicsit – ezalatt arra is rájött, hogy társaira nemigen számíthat. Peters annyira meg van rémülve, hogy majd összehúzza magát – ha egyáltalán már meg nem történt a baleset. Mr. Balthazar és Mr. Holmes sincs abban az állapotban, hogy befolyásolhatná az eljövendő eseményeket. Neki magának kell tennie valamit, ha meg akarja úszni élve. Merthogy itt történik, vagy hamarosan történni fog valami, ami az életüket veszélyezteti, abban biztos volt. Vajon mi az ördög?

Csak lassan, Lucky, lassan és óvatosan!

Oldaltáskájába nyúlt, és előhúzta belőle a maradék csavarszegeket. Egészen pontosan hármat. Kettőt bent hagyott. Ki tudja, mire lesznek még jók. Jó hosszú, hegyes végű szegek voltak, ha megszúr velük valakit, olyan, mintha késsel bökte volna meg. Hát majd meglátjuk. Egyelőre csak óvatosan, óvatosan.

A rongyos férfi felé nyújtotta a tenyerét.

– Ezeket... a szegeket csavartuk be egy... lemezbe. Meg akarják talán nézni? Mr. Holmes a főnök, de amint látom, szívesen megadja az engedélyt...

Ebben a pillanatban furcsa zajt hallott a háta mögül. Önkéntelenül is hátrakapta a fejét. Meghökkenve látta, hogy a súlyos vaslemez, amelyet már öt vagy hat szeggel egy másik lemezhez csavaroztak, megmozdul, majd úgy elkezd kihányani magából a csavarszegeket, mintha megfeküdték volna a gyomrát. Kip-kopkop! – hullottak a szegek a betonra.

Rémülten felkiáltott, és a férfi felé lépett.

– Itt vannak a csavarszegek, nézd már meg!

Döbbenete csak fokozódott, amikor a csavarszegek egysze-

rűen csak kiröppentek a kezéből. Mintha madarak szemezgettek volna magot a tenyerén, és valamitől megriadtak volna. Huss! Felröppent mind a három!

Önkéntelenül is követte a csavarszegek útját. Azt hitte, lehullnak a mélybe: máshová hova a fenébe is hullhattak volna? A szegek azonban nem ezt tették. Csak repültek körbe-körbe a levegőben, mintha forgószerűbe kerültek volna.

Merthogy abba is kerültek. Hirtelen támadt, a semmiből keveredett oda a forgószerű. Megemelte a vaslemezeket, a legfelsőt felkapta a levegőbe, és messzire repítette. Lucky fején végigfutott a gondolat, hogy mi lesz, ha odalent eltalál valakit, figyelmeztetnie kellene valahogy a lent tartózkodókat, de aztán gyorsan le is tett róla. Mások élete helyett a sajátjával kell törődnie. Pokoli veszélyben van – talán akkorában, mint még soha életében.

Hirtelen elsüvített valami a füle mellett. Olyan közel hozzá, hogy érezte az elsuhanó tárgy keménységét. A füléhez kapott, majd megnézte a kezét. Vörös volt a vértől.

A forgószerű ekkor tépte le a platóról a másik vaslemezt. Ez már lehetett vagy százfontnyi, és az első után hajította.

Ekkor vette észre a csavarszeget. Egyenesen felé tartott. Ha nem veszi észre, éppen homlokán találja. Mi történik itt, uramisten?

Olyan vigyázatlanul bukott le, hogy beleverte az állát a betonba. Sós ízt érzett a nyelvén. Te jóisten, ezek aztán bevadulnak! Csak éppen fogalma sincs róla, kik...

Idáig jutott, amikor a csavarszeg elzúgott felette. Jó hosszú szeg volt, lehetett vagy két hüvelyk hosszú és másfél font súlyú. Húzta is a felvonóban lefelé az oldaltáskáját rendesen. A felvonó, Jézusom! Bárcsak már benne ülhetnék!

A csavarszeg ebben a pillanatban Mr. Holmes homlokába fúródott. Lucky rémülten látta, hogy Mr. Holmes a fejéhez kap, mintha megpróbálná elállítani a vér-szökőkutat, amely kispriccelt a fejéből. Mr. Holmes így, fejében a csavarszeggel, két kezét a homlokára szorítva, tett néhány lépést a plató széle felé.

A szél elkapta és megforgatta. Mr. Holmes mintha haláltán-

cot járt volna – haláltangót vagy halálkeringőt – csak forgott a tengelye körül. Egyedül, mintha magára hagyta volna a partnere egy bál közepén.

Aztán elszakadt a lába a betontól, és még mindig forogva-pörögve felröppent a levegőbe. Mire Lucky kettőt pislantott, Mr. Holmes már nem volt a platón.

Lucky ordított, és vele ordított a másik kettő is. A nagy ordításban alig vette észre a felé repülő csavarszeget. Ismét csak a betonra vetette magát, s megvárta, amíg a csavarszeg elzúg felette.

Feltérdelt, hogy ellenőrizze a csavarszeg útját, pedig talán nem kellett volna. Utálta a véres és erőszakos látványt: még a televízióban sem nézett ilyet szívesen.

Ezt azonban, ha akarta, ha nem, végig kellett néznie. A második számú csavarszeg Mr. Balthazar homlokába fúródott. Mr. Balthazar is felemelkedett a levegőbe, és mint egy jól működő öntözőberendezés, szórta magából a vért.

Petersnek annyi ereje maradt csak, hogy keresztet vessen. Aztán őt is homlokon találta egy csavarszeg.

Lucky ekkor már nem törődött semmivel, felpattant, és leugrott a szédítő mélységbe.

19.

Lucky, bár levetette magát a mélybe, pontosan tudta, hova ugrik. Oda, ahol a plató alatt közvetlenül egy vastag elektromos kábel húzódik.

Lucky ott volt, amikor felhúzták, sőt ő maga is segédkezett benne. Akkor még hülyeségnek gondolta a dolgot, most azonban áldotta Mr. Csenget, vagy hogy hívják a kínaiját, aki kiverte a balhét a pillér miatt. Az volt ugyanis a helyzet, hogy Mr. Cseng valamilyen civil szervezet – szülői közösség, vagy mi az ördög – nevében tiltakozott a vállalat vezetésénél a pillérek miatt. Nem, Mr. Cseng nem akarta leállíttatni az építkezést, környezeti károk miatt sem aggódott: egyszerűen arról volt szó, hogy Mr. Cseng a saját és még jó néhány tehetős család fiát-

lányát féltette a pillérektől. Nem mintha attól tartott volna, hogy a pillérek rájuk omlanak – ő nem –, Mr. Cseng és a többiek attól féltek, hogy azok a szeretetre méltó kis hülyék nekimennek a repülőgépeikkel, merthogy a gyerekek – azok az ártatlan kis hülyék – rendre ellopkodják a szüleiktől magánrepülőiket – kis Cessnákat főleg –, és a lányokat furikázzak velük – persze engedély nélkül – a környéken. Namár most mi történik, ha valamelyik kis bolond nem számolva a váratlanul támadt akadállyal, beleszáll a pillérbe? Ki viseli érte a felelősséget?

Mr. Negroponte erre ugyan azt mondta, hogy azok a szeretetre méltó kis hülyék dugják fel maguknak, de a vezetőség azért óvatosabbnak bizonyult. Ha mégis baj történne, milliós kártérítést kellene fizetniük, egyéb balhékról már nem is beszélve. Jobb hát az óvatosság. Vigyenek fel egy kábelt a tetőre, éjszakára gyűjtsanak reflektort. Az áramköltséget majd kiszámolázzák három város önkormányzatának.

Nem volt éppen gyerekjáték felhúzni a kábelt a platóra, de végül is sikerült. Aztán a reflektort is felvitték, és éjszakára meg is gyújtották. Most majd a reflektoroknak repülhetnek neki azok a kis hülyék.

Luckynak sikerült elkapnia a reflektor kábelét. Sima volt ugyan, mint a gumikábelek általában, csúszott, mint a jég, de azért megkapaszkodott valahogy rajta.

Mr. Peters lezuhanó teste azonban majdhogynem magával sodorta. Fogalma sem volt róla, hogy keveredhetett Mr. Peters ennyire a plató alá, de nem is törte rajta soká a fejét. Minden erejével azon igyekezett, hogy a kábelen tartsa magát.

Úgy gondolta, nem árt egy kis dekkolás. Hiszen ez alapszabály. Ha sikerült valami, azonnal tűnj el, és ne is bukkanj fel jó darabig. Várd meg, amíg úgy-ahogy megfeledkeznek rólad. Az idő mindent elmos: a nyomokat legfőképpen. Esni kezd az eső, szakadni kezd a hó, autókeréknyomok kereszteznek autókeréknyomokat, ujjlenyomat rakódik ujjlenyomatra. Az idő összetáperol mindent. És megindul a feledés is. Kezdjük elfelejteni azt az arcot, melyről aznap vagy másnap még azt hittük, hogy sosem felejtjük el, s idő multával a bosszúszomj is csök-

ken. Alapszabály: dekkolni kell és várni.

Lucky úgy gondolta, megvárja, amíg elcsendesül odafent a szél. Jelen helyzetében tökmindegy, hogy szellemek csinálták-e a szelet, vagy csak úgy magától tört ki, abban viszont biztos volt, hogy egyszer csak abbamarad. Minden szél elnyugszik egyszer. És talán meg is feledkeznek róla. Csak addig észre ne vegyék.

A szél hamarosan el is nyugodott. Lucky nem hallott semmit odafentről. A felvonó hangját sem hallotta. Eszerint a kas még mindig odafent van a pasasokkal együtt. Bár felőle akárhol is lehetnek: nem fog visszamenni a platóra, az biztos. Itt van a kábel a talpa alatt; ha sikerül úgy mozognia, hogy elkerülje a támadók figyelmét, akár meg is úszhatja a kalandot.

Vett egy mély lélegzetet, és elindult lefelé. Valahol, jó mélyen a lába alatt kell lennie egy kapocsnak, amely az ideiglenesnek szánt kábelt a betonpillérhez fogja. Ha a kapcsot eléri, megpihenhet.

Már útban volt a kapocs felé, amikor valami elzúgott mellette. Érintette a kábelt, majd folytatta az útját. Lucky a pillérhez lapult. Uramisten, ez meg ki lehet?

A másodikat már felismerte. Igaz, jobban is figyelt; már várta, hogy mikor húz el mellette. És hamarosan el is húzott. A hosszú, rongyos fickó volt, akit először pillantottak meg a platón. Lucky még azt is észrevette, hogy az ő homlokából is kiáll egy csavarszeg. Csak egy lemezből kihúzott szeg lehetett, hiszen a maradék kettő még ott lapult az oldaltáskájában.

Cirka félúton járhatott, amikor meghallotta a felvonó hangját. Nem mintha veszélyeztette volna, de azért odafigyelt rá. Ki kellett nyújtania a nyakát, ha meg akarta nézni, van-e benne valaki.

Nem volt. A lift üresen ment lefelé, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Várt egy kicsit, aztán továbbmászott. Még a kapocs elérése előtt csengeni kezdett a zsebében a telefonja. Lucky nagyot sóhajtott. Istenem, el is felejtettem hogy itt van a mobil a zsebemben!

Fél kézzel kapaszkodott, a másikkal pedig lenyomta a készülék gombját.

– Lucky? – hallotta a mobilból Negroponte hangját.

– Én vagyok, uram – mondta.

– Hol az ördögben van maga?

– A kábelén. A reflektor kábelén. Mindjárt leérek.

– Hogyhogy nem veszi fel senki odafent azt a rohadt telefont? És mit keres maga a kábelén?

– Majd elmagyarázom, főnök.

– Hol a felvonó?

– Most megy lefelé.

– És maga a kábelén mászkál? Elegendő volt magából, Lucky!

Ki van rúgva, vegye tudomásul. Rendszeresen megszegi a biztonsági előírásokat...

Lucky kikapcsolta a telefont.

Két-három perc múlva földet ért.

És csak itt-ott jött le a bőr a tenyeréről.

20.

Nem kis meglepetésére nem volt ember a pillér körül. Feltételezte, hogy Negroponte tisztos távolból beszélt a telefonján, így nem is láthatta, mi történt odafent. De hogy is láthatta volna? Ha látta volna, nem kérdezgette volna, és főleg: nem fenyegette volna meg kirúgással.

A felvonó éppen akkor érkezett le, amikor ő. Biztos, ami biztos alapon előkapta az oldaltáskájából az egyik jókora csavarszeget, és a markába szorította. Már a kas közelében járt, amikor megszólalt valaki a háta mögött.

– Maga az, Lucky?

Villámsebesen fordult meg, és a hang gazdája felé fordította a csavarszeg hegyét.

Mr. Negroponte állt mögötte Svenson munkavezető társaságában. Negroponte morcos képet vágott, és csak akkor váltott morcosból meghökkentre a tekintete, amikor észrevette Lucky kezében a csavarszeget.

– Mi a fenét csinál, Lucky? – kérdezte Negroponte tisztos távolságban megállva a csavarszeg hegyétől. – Mi az ördög az a kezében?

Lucky megnézte a csavarszeget, mintha most látná életében először.

Éppen válaszolni akart, hogy ez bizony egy csavarszeg, azoknak a társa, amelyek megöltek néhány embert a pillér tetején, de ebben a szent pillanatban harsány ordítás hangzott fel néhány száz lépésnyire tőlük.

– A francba is, emberek, lezuhant valaki a pillérről!

– Uramisten, ez Mr. Holmes!

– Itt van még egy!

– Ez kicsoda?

– Életemben nem láttam még.

– Ez nem is itt dolgozik!

– Ott is fekszik egy holttest!

– Uram Jézus, mi történhetett itt?

Természetesen nemcsak Lucky és Negroponte hallotta a kiáltást, hanem Svenson is. És még sokan mások azok közül, akik hangyákként lepték el az építkezés környékét.

Negroponte keze lassan a zsebe felé kúszott, ahol a revolverének kellett volna lennie. Természetesen nem volt ott. Ahogy a munkások nem dolgoznak stukkerral a pillér tetején, úgy a főnök sem hord mordályokat a zsebében.

Negroponte elvette a kezét a zsebétől. Lucky természetesen észrevette a mozdulatot, és ez némiképpen megnyugtatta.

– Mr. Negroponte... én mindent megmagyarázok. A csavarszegek... a homlokukba...

Negroponte megnyugtatón emelte fel a kezét.

– Jól van, Lucky, nincs semmi baj. Odaadná ezt a csavarszeget? Van még a táskájában?

– Csak egy – mondta Lucky, és észre sem vette, hogy megindult a könny a szeméből. – Mr. Negroponte, esküszöm az égre, hogy ártatlan vagyok!

– Tudom, Lucky – bólintott Negroponte, és ismét tett egy lépést előre. – Nem lesz semmi baj. Kérem, adja oda, ami a kezé-

ben van!

– Börtönbe fognak zárni! – zokogott ekkor már Lucky. Úgy tűnt, ahogy leért a földre, elhagyta minden ereje. A fizikai és a lelki egyaránt. – Be fognak csukni! Én nem akarok a síttre visszazamenni! Én jól érzem magam ezen a munkán...

– Nem lesz semmi baj, Lucky – nyugtatgatta egyfolytában Negroponte. – Az a fontos, hogy ne pörgesse túl magát. Meglátja, minden rendbe jön.

– Maga is ki akart rúgni!

– Tudja, hogy van az, Lucky... Az ember össze-vissza beszél első mérgében. Dehogyan van kirúgva. Egy kicsit megbetegedett, ennyi az egész. Mindjárt hívjuk a doktort, kap tőle egy tablettát, és rendbe jön minden. Csak a csavarszegeket adja oda nekem. Oké?

– Nem akarom, hogy bármit is adjon a doktor! – zokogta Lucky. – Én nem vagyok örvült. Ismerem az örvülteket. *Ők* az örvültek. A fehér szeműek.

– Kicsodák?

– A fehér szeműek – ismételte Lucky. – Akik belefűjték a csavarszegeket a többiek homlokába.

– Belefűjték?

– Nem tudom, hogyan csinálták, de... megölték őket. Ezekkel a csavarszegekkel. Én ártatlan vagyok, Mr. Negroponte. Totál ártatlan. Én nem öltem meg senkit!

– Jól van, Lucky, hiszek magának, de az kell, hogy a többiek is higgyenek. Ezért még egyszer arra kérem, hogy adja ide a csavarszegeket. És ha lenne valami egyéb fegyverféle magánál, azt is adja ide! Oké?

Lucky feléje nyújtotta a csavarszeget, majd meggondolta magát, és messzire hajította. Beletúrta a táskájába, kivette az utolsó szeget, és azt is a másik után dobta. Aztán lekushadt a földre, és folytatta a zokogást.

Negroponte intett Svensonnak. Éppen elkapták Lucky vállát, amikor ismételten a fülükbe csapott a kiáltozás.

– Hányan vannak?

– Összesen öten.

- Hol van Mr. Negroponte?
- Az előbb itt láttam Mr. Svenson társaságában. Talán a talapzatnál lehetnek.
- Jézusom, hogy ölték meg őket?
- Nem látod? A csavarszegekkel.
- Úristen, ezek úgy összetörtek, hogy alig ismerem meg őket.
- Azt a kettőt nem is ismerheted. Nem közülünk valók.
- Akkor kicsodák?
- Jó kérdés.
- Úristen, én mindjárt elhányom magam.
- Nem vagy egyedül.
- Luckyt nem találtátok meg?
- Lehet, hogy nem is volt odafent.
- Hogyne lett volna. Ott álltam mellette a raktárban, amikor átvette a csavarszegeket...
- Ezeket?!
- Jézusom, erre nem is gondoltam. Lucky? Hol vagy, Lucky?

Negroponte az egyik oldalról ragadta meg Lucky vállát, Svenson a másik oldalról. Úgy vitték a konténerek felé, mintha *gólya viszi a fiát* játszanának. Luckynak csak a lábujja érintette a földet, különben Svenson és Negroponte karjára támaszkodott.

Nem messze tőlük, az egyik domb tetején, egy indián állt szeme fölé ernyőzött tenyérrel.

Amikor Luckyt elvezették, felsóhajtott és megfordult. Legegyalogolt a domb oldalán, majd eltűnt a bozótban.

Csak a szél fütyörészett a nyomában.

21.

Estébe hajlott a délután, amikor Candell is megérkezett. A reflektor már égett odafent a plató alatt, sárga fénnel szórva be a környéket.

- Csakhogy itt van, Ross – nyújtotta felé a kezét Pompey se-

riff. Candell örömmel fedezte fel a tisztos távolban rágózó Isola Fitzroy seriffhelyettest. Bend ezúttal nem volt a láthatáron.

Candell a csukaszürke pillérre nézett, aztán csípőre tette a kezét.

– Mi a fene történt itt, seriff?

Pompey seriff Candell kocsija felé intett a fejével.

– Vegye ki belőle az indítókulcsot, Ross. Errefelé néha maguktól megindulnak a gépek. Nem szeretném, hogy amíg az agyunkat túráztatjuk, felmenne a kocsija a pillér tetejére.

Candell engedelmesen kivette az indítókulcsot. Amíg Negroponte konténere felé tartottak, a seriff nagy vonalakban beszámolt neki a történetekről.

– Te jóisten! – nyögött hitetlenkedve a régész. – Ez egy igazi rémálom!

– Csakúgy, mint a többi – bólintott a seriff. – Annyiféle gyilkosság történt itt mostanában, hogy ember legyen a talpán, aki kiismeri magát közöttük.

– Negroponte?

– Ki van akadva. Kemény fickó, de azért most ő is kibillent az egyensúlyából.

– Lucky?

– Alszik. Nyugtatót kapott.

– Még most sem akarom elhinni...

– Így voltam vele én is – biccentett Pompey seriff. – Ha többször elmondja magában, lassan elhiszi. Ha meg meglátja a hullákat, azonnal. A hullanézés a legjobb sokkterápia.

Negroponte Kamilla Patrick és Svenson művezető társaságában a konténer oldalát támasztotta. Mintha esküt tettek volna, hogy addig nem ülnek le, amíg Candell meg nem érkezik.

Candell érezte, hogy Negropontének remeg a keze, ahogy megszorítja az övét. Svensoné nem remegett, a lánynak viszont rángatódzott a szája sarka. A Negroponte kezében villogó mobiltelefon arról árulkodott, hogy tulajdonosa csak nemrég fejezett be rajta egy beszélgetést.

– Akkor hát valamennyien itt vagyunk – sóhajtotta a seriff. – Kivéve az indiánokat. Mr. Turner jelezte, hogy szándékában áll

ma idejönni, csak kissé későn kapta meg az értesítésemet. Akárhogy is van, rá nem várunk. Nos, Mr. Negroponte, mit sikerült kihámoznia az eseményekből?

Negroponte nyelt egy nagyot, sóhajtott, majd a telefonjára nézett. Matatott egy kicsit rajta – feltehetően a rápötyögtetett jegyzeteit olvasgatta.

– Öten vannak – mondta aztán, zsebre vágva a telefont. – Öt halott.

– Név szerint?

– Hármat ismerek közülük. Mr. Peters, Mr. Balthazar és Mr. Holmes.

– Régóta dolgozik velük?

– Évek óta.

– És Luckyval?

– Vele most először.

– Korábban sitten ült. Tudta?

– Tudtam – bólintott Negroponte.

– Mégis alkalmazta?

– Betörő volt, seriff – magyarázta Negroponte. – Meg akart javulni.

– Maga elhitte?

– Fontos az, hogy mit hittem? Itt volt a párfogója és beajánlotta. Az az ember magaslati munkára született. Jobban érzi magát odafent, mint a földön. És jó munkás.

– Gondolja, hogy ő gyilkolt?

Negroponte megrázta a fejét.

– Nem hiszem, seriff. Nem akarom ezt hinni. Miért tette volna?

– Bedilizett. Bekattant valami az agyában.

– Nem látszott rajta, hogy mentálisan beteg lenne.

A seriff bólintott.

– Nem is az. Sorban felhívtam a börtönöket, ahol csak ült, és megnéztem a lapjait. Náthán és szapora fosáson kívül soha nem volt semmi baja. Egészséges volt, mint a makk. És ami a fő: mentálisan is. Ravasz volt, mint a róka, némiképpen hazudós is, de nem paranoiás, skizofrén vagy ilyesmi. Azért persze

mégiscsak bedurranhatott az agya odafent.

– Ugyan mitől?

– Például a magasságtól.

– De hiszen szeretett odafent lenni!

– Háttha mégis. Ő szeretett, de mégsem bírták az idegei.

Negroponte legyintett egyet.

– Ha meg akart volna ölni valakit... nem úgy öli meg, ahogy azokat a szerencsétleneket elintézték.

– Hanem hogyan?–

– Honnan tudjam? Ha bedurrant volna Lucky agya – amit különben nem hiszek –, maximum lelökdöste volna őket a mélybe.

– És a csavarszegek?

– Lehetetlen – rázta meg a fejét Negroponte. – Lucky nem tehette.

– Miért nem? – kérdezte a seriff.

– Láttá maga azokat a szegeket?

– Itt van egy a zsebemben – bólintott a seriff.

– Azokkal nem lehet így ölni.

– Valaki mégis megtette.

– Figyeljen ide, seriff – erőlködött nehezen lélegezve Negroponte. – Régóta dolgozom ilyen csavarszegekkel. Külön gyártatjuk őket.

– És?

– Ember nem tudna olyan erővel szúrni vele, hogy átüsse vele egy másik ember koponyáját. És nem is lenne értelme.

– Ezt hogy érti?

– Ha a markomban van egy csavarszeg – és ki akarok nyírni vele valakit –, nem a jövődő áldozatom homlokába döfök vele. De nem ám! Láttá az áldozatokat, igaz? Bocsánat, csak egy kis levegőt... elnézést de kivagyok egy kicsit. Holmes és Balthazar... régi barátaim voltak. Nos, szóval... ha én szúrok vele, nem a homlokukat választom, hanem valamilyen lágyabb részt. Mondjuk a gyomrukat... bár még rágondolni is borzalmas. Az áldozatok homlokán ment be a csavarszeg, és hátul... jött ki. Ehhez baromi erő kellett. Lucky ügyes, egészséges kis ember,

de nem egy izompacsirta... Erre nem lett volna képes. Ha ő szúr... bizonyára nem oda...

Szeméhez kapta a kezét és elhallgatott.

– Na igen, igen – dünnyögte Pompey seriff. – Feltehetően... Hát, ha nem ő tette, akkor kicsoda?

– Most mondjam azt, hogy a manituk?

– Ki a másik két férfi? Tudja?

– Nem én – felelte Negroponte. – Legszívesebben rájuk verném a balhét. Csakhogy be kell látnom: nem megy. Nehezen hihető, hogy megölték három emberemet, aztán ugyanolyan lehetetlen módon magukkal is végeztek, majd csavarszeggel a fejükben leugráltak a magasból. Ez lehetetlen!

– Az – bólintott a seriff. – Mi a helyzet Luckyval?

– Talán már felébredt. Felhívom a doktort...

Nem kellett felhívnia. Abban a pillanatban, ahogy kiejtette a száján a doktor szót, kopogtattak a konténeriroda ajtaján és Lucky, valamint a doktor lépett be rajta. A doktor alacsony, mellényes, szemüveges férfi volt, nagy kerek, bagolyszemüveggel. Mintha el akarta volna rejteni a szemét a páciensei elől.

– Minden oké, Mr. Negroponte – mondta maga elé tolva Luckyt. – Itt van a fiú.

Lucky bólintott, mintha csak azt akarta volna a jelenlévők tudtára adni, hogy valóban itt van. A seriff a doktor szemüvegébe nézett. A doktor is bólintott. Ez valószínűleg azt jelentette, hogy Lucky túl van a nehezén, és képes válaszolni a kérdéseikre.

– Maradjak? – kérdezte a doktor.

– Maradjon – biccentett a seriff.

Pompey seriff minden különösebb teketória nélkül karon ragadta Luckyt, és egy székhez vezette.

– Üljön le, fiam.

Lucky engedelmesen lecsücscent.

A seriff figyelmesen szemügyre vette.

– Mondja, Lucky, érez magában annyi erőt, hogy elmesélje nekünk, mi történt odafent?

Lucky szívott egyet az orrán, aztán bólintott.

- Érzek, seriff.
- Jól van, Lucky. Akkor hát essünk neki. Van valami megjegyzése?

Lucky nyelt egy nagyot.

- Kérdezhetek valamit, uram?
- Hát hogyne. Csak tessék.
- Gyanúsított vagyok?

Pompey rövid habozás után megrázta a fejét.

- Nem, Lucky. Csak kihallgatom. Különben is nem az én dolgom, hogy magát minősítsem. De azt ugye tudja, hogy minden, amit mond felhasználható maga ellen?

Lucky savanyúan elvigyorodott.

- Nem először csinálom, seriff. Jól van, akkor hát kezdje el.

A seriff megvakargatta az állát.

- Kezdjük ott, hogy felment a felvonón Mr. Petersszel. Érzett valamit útközben?
- Ezt hogy érti, seriff?
- Kétféleképpen is. Az egyik, hogy magán érzett-e valamit, a másik pedig, hogy a felvonón érzett-e?

Lucky meghökkent.

- Magamon? Nem volt nekem semmi bajom.
- Nem volt ingerült vagy feszült?
- Nem, nem, dehogy. Jól éreztem magam. Egész jól.
- No és a felvonó?
- Jól működött. Még csak nem is zökkent.
- Szokott?
- Néha. De nem veszélyes.
- Tehát felértek Mr. Petersszel. Odafent mit látott?
- Mr. Balthazar és Mr. Holmes a platón ügyködtek. Bele kellett csavározniuk a csavarszegeket...
- Igen igen – morogta a seriff. – Magánál voltak a szegek?
- Nálam.
- Mit csinált velük?
- Odaadtam őket Mr. Holmesnak, ha jól emlékszek.
- Mindet?

- Csak tízet. Ennyit kértek. De én tizenötöt vittem fel.
- Öt tehát magánál maradt. Miért vitt fel tizenötöt, ha csak tízet kértek?

Lucky megvonta a vállát.

– Ismerem az embereket, uram. Azt hiszik, olyan biztos a kezük, hogy mind a tíz szeget csak úgy becsavarozhatják a megfelelő helyre. Aztán ha az egyik csavarszegnek véletlenül letörik a feje, kész a baj. Mehetek le a felvonón, vételezhetek újabb csavarszeget a raktárból és liftezhetek vissza. Már többször is előfordult, uram. Hogy megspóroljam magamnak a felesleges mászkálást, inkább vittem magammal a táskámban egy kis tartalékot.

– Mi lett az öt szeggel, ami magánál volt?

– Hármat... elfújta a szél. És valahogy... belefújta a fehér szeműek fejébe. Éppen a homlokukba. Én sem tudom, hogyan. És az enyémben is belefújta volna, ha nem vagyok résen.

– Hogy volt résen?

– Leugrottam. Tudtam, hogy ott a kábel, és elkaphatom.

– Mr. Holmes és Mr. Balthazar akkor már halott volt?

– Az, uram. Mind a kettő. És Mr. Peters is.

– Azok az izék ölték meg őket?

– Ők. A fehér szeműek.

A seriff összehúzta a szemöldökét.

– Miért hívja őket fehér szeműeknek?

– Mert azok voltak. Nem volt szembogaruk. Fehér volt az egész szemük.

– Mondtak magának valamit?

– Egy szót sem, uram. Meg sem mukkantak. Csak megölték Mr. Peterst, Mr. Balthazart és Mr. Holmest. És engem is majdnem.

A seriff sóhajtott egy nagyot.

– Hogy mentek fel a pillérre? A fehér szeműekre gondolok.

Lucky kétségbeesetten nézett Pompey seriffre.

– Nem tudom, uram.

– A felvonón? – segített Pompey.

– Azon nem – rázta meg a felét Lucky. – Azon biztosan nem.

A felvonó végig fent volt.

– Háttha lement, csak maguk nem vették észre?

– Mr. Peters... meghallotta volna, ha beindul. És én is.

A seriff bólintott, és megveregette Lucky vállát.

– Jól van, Lucky – mondta elégedetten. – Pihenje ki magát.

– Kérem... seriff... – nyögte Lucky. – Letartóztat?

A seriff szeme kikerekedett.

– Miért tartóztatnám le? Hiszen nem maga a gyilkos. Nem igaz?

– Nem én vagyok, seriff! Hiszen majdnem engem is megölték.

– Jól van, Lucky. Menjen és pihenjen.

A doktor visszakísérte az orvosi szobába Luckyt. Nagy, sűrű csend ereszkedett rájuk.

22.

– Akkor hát mi a helyzet, seriff? – kérdezte Pompeyt az immár tökéletesen magához tért Negroponte. – Ő tette volna? Mégis?

– Nem ő tette – rázta meg a fejét Pompey.

– Akkor ki? A két fehér szemű?

– Aligha.

– Megkérdezhetném, hogy ők kicsodák? Tudja valaki egyáltalán?

– Én tudom – mondta a seriff.

Még Candell is meglepődött Pompey seriff magabiztosságán.

– Honnan? – tudakolta Negroponte.

A seriff előhúzta a zsebéből a mobiltelefonját.

– Lekértem a központtól néhány fényképet. Onnan.

– Néhány... fényképet? De hát... hogyan?

– Nagyon egyszerűen. Elküldték őket MMS-ben.

– Kiknek a... képét?

– Rufus Dohertyét, Frank Simpsonét és Bill O'Haráét.

– Miért, ők... kik...?

– Az a három fickó, aki kinyírta Hendersont és Barrow-t.

– Ezt honnan... tudja, seriff?

Pompey seriff Candellre pislantott.

– Mr. Candell hívta fel rájuk a figyelmemet. A két idegen áldozat: Rufus Doherty és Frank Simpson. Nyugodjanak békében!

Negroponte csak a fejét csóváltgatta. Munkavezetője, Kamilla Patrick azonban nem nyugodott bele az ügy illetéknéppen való gyors lezárásába.

– Kérdezhetnék valamit én is, seriff?

A seriff morgott valamit, amit akár igenlésnek is lehetett venni. Miss Patrick mindesetre annak vette.

– Ha jól értettem, seriff, nem ezek az emberek ölték meg a kollégáinkat odafent.

A seriff megrázta a fejét.

– Nem. Efelől biztos lehet.

– De Lucky sem.

– Afelől még biztosabb lehet.

– Már meg sem merem kérdezni, hogy akkor ki?

– Ennél azért bonyolultabb a helyzet, Miss Patrick.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy senki? Vízcseppek helyett szegeső hullott az égből?

– Majdnem ez a helyzet, Miss Patrick.

Miss Patrick helyére simította a homlokába hullott haját.

– Az a helyzet, seriff, hogy kell valamit mondanom az embe-
reinknek. Odakint gyülekeznek a pillérnél, és nem értik, mi történt. És én sem értem. Csak annyit értek, hogy alighanem elhallgatnak előlünk valamit. Márpedig, ha nem lesz napnál is világosabb, hogy mi történt odafent, és hogy kik ezek az emberek, akkor nem lesz senki, aki felmenjen a pillérekre. És én sem utasíthatok senkit, hogy menjen fel. Akkor viszont leáll a munka, aminek olyan súlyos következményei lesznek, hogy rá sem merek gondolni. Alighanem önt is megkérdezik majd, seriff, hogy miként értékeli az eseményeket.

– Ez fenyegetés, kisasszony? – kérdezte mosolyogva a seriff.

A csinos lány visszamosolygott rá.

– Azt hiszem félreértett, Mr. Pompey. Fenyegetésről szó sincs. Én csak megpróbálom érzékeltetni, hogy mi várható a jövőben. Ha az emberek nem dolgoznak, kiszáll egy vizsgálóbizottság...

A seriff leintette.

– Mondjanak nekik valami elfogadható magyarázatot.

A lány megcsóválta a fejét.

– Hazudjunk? Mr. Negroponte és én álljunk eléjük, és kiált-suk oda nekik, hogy hahó, emberek, fel az árbocra, nem történt semmi, csupán tréfa volt, ami odafent történt? Merő tréfából ug-ráltak le a kollégák a platóról kétszázötven láb magasból; merő tréfából szúrtak szeget egymás homlokába; merő tréfából talál-koztak két ismeretlennel, akik később ugyancsak szeget kaptak a homlokukba, s akik merő tréfából úgy mentek fel a pillérre, hogy senki sem látta őket, hogyan. Merthogy liften nem men-tek, az hétszentség. Vagy felmásztak a kábelre – kétszázötven láb magasba, mint Lucky lefelé –, vagy felröppentek. Vagy va-laki felvitte őket a hátán. Egy griffmadár, például, mint Szindbádot.

– Az ki? – kérdezte a seriff. – Nem bánnám, ha beszélni tud-nék vele.

A lány meghökkent.

– Szindbáddal? Először is ő perzsa.

– Na még csak ez hiányzott! – sóhajtott a seriff. – Ha ezek után azt mondja nekem, hogy az al-Kaida keze is benne van a dologban...

A lány nagyot nyelt.

– Szóval, mit mondjak az embereimnek?

A seriff sóhajtott.

– Mondják nekik, hogy a két fickó kábszerdíler volt. Külön-ben ez az igazság.

– És mi a francot kerestek odafent?

– Cuccot akartak eladni.

– Odafent?

– Egy jó dílernek mindegy, hogy hol ad el.

– És hogy mentek fel a pillérre?

- Adjon be nekik valamilyen dumát. Például, hogy Mr. Peters nem vette észre, amikor lehívták a liftet.
- És hogy haltak meg?
- A klasszikus eset.
- Az mi?
- Összevesztek odafent. Először megölték a maguk három emberét, aztán összeszólalkoztak valamin, és kinyírták egymást.
- Csavarszeggel?
- Hát, ha nem volt egyéb a kezük ügyében.
- Nincs olyan hülye, aki ezt bevinné, seriff!
- Pompey seriff dühösen a levegőbe csapott az öklével.
- Ha legalább egy szemtanúm lenne! Csak egyetlenegy akkora szemtanúcskám, mint a hüvelykujjam. Aki objektíven, részrehajlás nélkül el tudná mesélni az eseményeket. Istenem, mit nem adnák érte!
- Pedig van ilyen, seriff – szólalt meg egy fátyolos hang az ajtó felől.
- Egyszerre fordultak valamennyien a bejárat irányába.
- Candell majdnem felkiáltott meglepetésében.
- A félig nyitott ajtóban Károgó Varjú állt kesernyés mosollyal az arcán.

23.

A seriff tért először magához. Összevonta szemöldökét, és közelebb lépett a lányhoz.

– Miss Turner?

– Én vagyok – biccentett Cheryl Turner.

A seriffnek jó oka volt megkérdezni, hogy valóban Miss Turner áll-e az ajtóban. Ez a Miss Turner ugyanis jelentősen különbözött attól a Miss Turnertől, akit korábban megismert. Ez a Miss Turner először is olyan szurtos volt, mint hogyha kéménytisztítás közben beleesett volna a kandallóba. És a ruhája, te szentséges úristen! Alig lehetett tenyéryi ép szövetet találni rajta, pedig Cheryl Turnerre nem az volt a jellemző, hogy imádja a rongyos cuccokat. Candell még azt is észrevette, hogy roj-

tos zekéjének hiányoznak a rojtjai, mintha valaki leharapdálta volna őket.

Egyszerre ugrottak oda hozzá, hogy segítsenek neki. Candell felkapott egy széket, hogy ráültesse, Miss Patrick átkarolta a lányt, Negroponte pedig kiordított az ajtón, hogy küldje már valaki ide a doktort.

A seriff előhúzza a stukkert és körbeforgott vele.

– Menjen már innen a csodába! – kiáltott rá dühösen Miss Patrick – ...és dugja el a mordályát! Ha már nem segít, legalább ne akadályozzon bennünket!

– Nono! – morogta a seriff. – Nono! És ha itt van valahol?

– Kicsoda? – hökkent meg Miss Patrick.

A seriff szótlanul Károgó Varjúra mutatott.

– Lát itt valakit? – kiáltott rá Miss Patrick.

A seriff azonban nem dugta el a stukkert.

– Odafele sem láttak sokáig senkit. Aztán egyszerre csak ott termett az a két fehér szemű fickó – mondta bölcsen.

Cheryl Turner pihegett néhány percig, megivott két-három pohár vizet, hagyta hogy megtörölgessék az arcát és a kezét, aztán megrázta a fejét és megpróbált felállni.

– A fenébe is... már jobban vagyok – mondta. – Ha segítenének...

– Nem lenne jobb, ha ülve maradna? – kérdezte Negroponte.

– Inkább állnék.

– Azonnal jön a doktor.

A lány elutasító mozdulatot tett.

– Nem kell doktor! Küldjék el!

Nem sokkal később kiderült, hogy nem kell elküldeni, hiszen nem is jön. Negroponte ugyan kiordított a konténerből, hogy jöjjön a doktor, de nem hallotta meg senki.

Amikor Pompey seriff úgy látta, hogy Miss Turner úgyahogy rendbe jött, visszadugta a stukkert a helyére, és atyai mosolyt eresztett meg a lány felé.

– Jobban van, Miss Turner?

– Azt hiszem – bólintott a lány.

Candell legszívesebben odarohant volna Károgó Varjúhoz és

összevissza csókolta volna. Csakhogy biztos volt benne: ha megtenné, nagyon megbánná. A legkevesebb az lenne, hogy Cheryl végigkarmolná a képét, esetleg Lebukó Hold torolná meg később a hűgán esett sérelmet. Lehet, hogy az idősebb Turner megmérgezné. Vagy megskálpolná. Szóval, csak semmi csókolódzás. Sem most, sem soha. Az a vonat, amelyikben Cheryl Turner ül, már elment. Elment, és még csak búcsút sem fűtten neki.

– Magával meg mi van? – ütött Candell vállára a seriff. – Úgy néz ki, mintha magát is megtámadta volna valaki.

– A vonat... elment a vonat – motyogta Candell.

A seriff keze a stukkera felé csúszott.

– Milyen vonat?

– Ez csak egy... szólásmondás.

A seriff lemondóan legyintett.

– Itt mindenki tele van szólásmondással. Csupa-csupa szel-
lemes okostojással vagyok körülvéve. Nos, akkor, Miss Turner,
elmondaná, hogy mi történt önnel?

Cheryl Turner sorban végighordozta rajtuk a tekintetét,
mintha azt mérlegelné, hogy elmondhatja-e mindenki előtt, amit
szeretne. Végül úgy döntött hogy igen, mert beszélni kezdett.

– Láttam mindent – mondta. – Mindent.

– Mi mindent? – tudakolta a seriff.

– Ami odafent... történt.

– A platón?

– A platón. Szörnyű volt.

– Honnan látta?

– A hegyről. A bal oldali hegyről.

– Az elég messze van.

– Távcsővel láttam.

– Hm. És hol a távcöve?

– Elvették tőlem. Azt hiszem. Vagy elvesztettem.

– Egy pillanatra, Miss Turner. – A seriff kinyitotta az ajtót,
és kilépett a konténerből. Ahogy kilépett, már be is csukta maga
mögött az ajtót.

Pár perc múlva a seriff visszatért. Nem adott magyarázatot,

hol járt; tovább kérdezett, mintha el sem hagyta volna az irodát.

– Szóval felment a távcsövével az egyik hegy tetejére. Hm. És miért ment fel? Gondolom, nem csupán a természetben óhajtott gyönyörködni?

A lány megrázta a fejét.

– Körül akartam nézni.

– Ott?

– Kicsit távolabbról akartam megsejmlélni az építkezést. Amióta Mr. Candell-lel... hm... majdnem baleset történt, nem hagy nyugodni a dolog. Gondoltam, felsétálok a hegyre, és onnan vizsgálom meg a pilléreket.

– Ezt megmagyarázná kissé bővebben is?

– Kíváncsi voltam rá, pontosan hol helyezkednek el a pillérek. Mennyit foglalnak el a két hegy közötti területből.

– Na és rájött valamire?

– Nem értem rá... a fejemet törni. Inkább a pillért figyeltem. Éppen akkor ment fel a tetejére a felvonó. Két ember volt benne. Őket néztem, hogy nem történik-e velük valami.

– Mi történhetett volna?

– Az az igazság, hogy megpróbáltam választ keresni arra, ami Mr. Candell-lel és Mr. Negropontéval esett meg. De aztán hirtelen... másra lettem figyelmes.

– Mire? – kérdezte türelmesen a seriff.

A lány nyelt egyet.

– Két dolgot is láttam egyszerre... Az egyik, hogy repült valami a pillér felé. Mintha... óriási madarak lettek volna. Előbb még azt hittem... két sas, vagy valamilyen másféle madár, aztán észrevettem, hogy...

A seriff előrehajolt.

– Mit vett észre, Miss Turner? Csak nyugodtan, nem kell sietnie.

– Kösz, seriff. Szóval, észrevettem két embert.

– Mármint a levegőben?

– Ott. A pillér felé repültek.

A seriff megköszönte a torkát.

– Hogy repültek?

– Szárnyak és minden más nélkül.
 – Csak úgy, minden nélkül?
 – Csak úgy, minden nélkül.
 A seriff felsóhajtott.
 – Miss Turner, az emberek nem szoktak *csak úgy* a levegőben repkedni.
 – Ezt én is ugyanolyan jól tudom, mint ön, seriff. Ennek ellenére *ezek* repültek.
 – Ketten?
 – Ketten.
 – Nem lehetséges, hogy sárkányrepülők voltak? Vagy paplanernyősök?
 – Semmi ilyen nem volt náluk.
 – Biztos benne?
 – Jól láttam a távcsöveimmel. Csak ők voltak a levegőben, semmi más.
 – És... hogy repültek?
 – Azt hiszem... a szél fújta őket. Bár kalimpáltak a kezükkel, lábukkal, nem azzal irányították magukat. Talán nem is voltak tisztában vele, hogy repülnek.
 – Az arcukat is látta?
 A lány bólintott.
 – A szemük... az valahogy furcsa volt. Mintha nem lett volna pupillájuk.
 – Megismerné őket, ha látná?
 – Azt hiszem igen.
 A seriff a zsebébe nyúlt, és kihúzta a három képet.
 – Ezek között vannak talán?
 Károgó Varjú habozás nélkül a két szélső képre mutatott.
 – Ők! Ők azok!
 – Doherty és Simpson – mondta a seriff.
 – Azok... kik? – húzta össze a szemöldökét a lány.
 – Majd később, Miss Turner. Mit látott még?
 – Leszálltak a pillér tetejére.
 – Csak úgy?
 – Sajnos, nem láttam azt a pillanatot, amikor elérték a platót.

Azt viszont láttam, hogy a négy férfi, aki rajta volt, megijed tőlük. Mintha vitatkoztak volna. A hangjukat természetesen nem hallhattam ilyen messziről, csak azt láttam, hogy három férfi a fejéhez kap, majd lezuhan a mélybe. Borzalmas volt.

– Tovább? – türelmetlenkedett a seriff.

– Láttam, hogy a negyedik utánuk ugrik. Arra gondoltam, hogy talán félelmében ugrott le.

– Ez Lucky volt – bólintott Negroponte.

– Ő aztán valami kábelbe kapaszkodott. Nem vártam meg, mi történik vele. Nem hagyták, hogy megvárjam.

– Azt is látta, hogy *ezek az emberek* is lezuhannak? – mutatott a fényképre a seriff.

– Láttam – bólintott a lány. – Lezuhantak a platóról. Mint a másik három.

A seriff elgondolkodó képet vágott.

– A plató elég széles. Ha elesik rajta valaki, nem feltétlenül kell lezuhannia.

– Nem feltétlenül – bólintott Miss Turner.

– Ők mégis lezuhantak.

– Valaki lelökte őket.

– Látta, ki?

Cheryl megrázta a fejét.

– Nem én. Senkit nem láttam rajtuk kívül. Csak kicsit később...

A seriff levette a kalapját, és meglegyezte vele az arcát.

– Később... látott még valakit... odafent?

– Láttam – bólintott Cheryl Turner.

– Kit?

A lány felhúzta a vállát.

– Nem tudom. Talán egy angyalt. Vagy manitút. Bár a kettő valószínűleg ugyanaz.

24.

– Hogy nézett ki ez a maga manituja, Miss Turner? – kérdezte hitetlenkedve a seriff. – Ember formájú volt?

A lány hangja bizonytalanná vált.

– Erre nehéz válaszolnom, seriff. Voltak pillanatok, amikor... azt hiszem... jól láttam. Mintha még szárnyakat is láttam volna rajta. Bár az egész olyasféle volt, mintha valami átlátszó, kocsonyás paca lebegett volna a levegőben, amely igen gyorsan változtatta ez alakját. És mintha megállás nélkül forgott volna. Egyszer egy nagy fejfélét véltem látni, aztán... talán lábat... szemet, bár nem tudom, hogy valójában azok voltak-e. Az a helyzet, seriff, hogy ha az ember valami furcsát lát... saját magával veti össze.

– Ezt hogy érti?

– A saját fajához hasonlítja. Vagy a környezetéből valamihez. Talán nem is száj, amit mi szájnak látunk rajta, nem is fej, amit fejnek, és nem is szárny, amit szárnyak vélünk. Érti? Mint a felhők. A felhőket is valamihez hasonlítjuk. Elefánthoz, madárhoz, vonathoz. Pedig a felhő az felhő; sem elefánt, sem madár, sem vonat. Nincs sem szája, sem feje, sem lába, sem keze.

– Értem – bólintott a seriff. – És mit csinált ez a valami?

– Azt hiszem... ő mozgatta azokat az izéket, amikkel eltalálta az embereket. Mintha láthatatlan nyilakkal lövöldözte volna őket. Vagy csak én nem láttam tisztán ilyen távolságból.

– Azt mondta, el kellett mennie onnan. Végül is mi történt önnel, Miss Turner?

A lány vett néhány mély lélegzetet, aztán megpróbált kifejezni egy bogáncsot a hajából.

– Megtámadtak, seriff – mondta szomorúan. – Alighanem ki akartak nyírni.

Olyan csend támadt, hogy még a legkisebb légmozgás keltette suhogást is hallani lehetett volna idebent. Szerencsére nem lebegett cseppnyi fuvallat sem a konténerben, amely kocsonyás, forgó manituvá változhatott volna.

– Hogy történt? – kérdezte Pompey seriff rekedten.

– Egyszer csak kitépte valami a kezemből a távcsöveget – mondta a lány. – És egy fa törzséhez vágta.

– Látni persze nem látta, ki az?

– Akkor még nem. Éreztem, hogy valami kirántja a kezemből, és már repült is. Egyenesen neki a fának. Aztán én repültem.

A seriff sajnálkozva nézett Cherylre.

– Maga is a fának?

– Én nem – rázta meg a fejét Miss Turner. – Én a bozótba. Fejjel előre.

– Nem próbált ellenállni neki?

– Maga ellen tudna állni egy kamionnak? Mert ennek legalább akkora ereje volt. Azzal a különbséggel, hogy a kamiont legalább látni lehet.

– Már ha nem sötétben jön, leoltott lámpákkal, teli lopott cuccal – jegyezte meg a seriff.

– Elkapott, és behajított a tüskés bokrok közé – panaszkodott tovább Cheryl. – Akkor láttam meg egy pillanatra vagy kettőre... Ugyanolyan volt, mint amilyet a pilléren véltem látni.

– Ugyanolyan, vagy ugyanaz?

Cheryl széttárta a karját.

– Ki az ördög tudná ezt megmondani, seriff?

– Na igen – bólintott Pompey. – Ez tényleg nehéz dolog lenne. – Megcsóválta a fejét és Negroponte felé intett. – Nem szeretnék a bőrében lenni, Mr. Negroponte. Ha belegondolok, hogy mi lesz itt az elkövetkező napok során...!

Az lett, ami várható volt. A leendő völgyhíd környékét lezárták a közeli nagyvárosból kirajzó detektívek. Szimatoltak jobbra, szimatoltak balra, teleírtak néhány száz oldal papírt, s a szemlék és vizsgálatok következményeképpen meghozták súlyos döntéseiket.

Megállapították, hogy ami történt, az mind-mind a környező kisvárosokban dúló kábszeres bandák összeütközéseinek a következménye. A Bell farmer földjén elkövetett gyilkosságokkal kapcsolatban leszögezték, hogy ezeket Aretha Smith és Sidney Boyce követte el. Bizonyítéknak ott vannak a fegyver markolatán látható ujjlenyomatok. A két tettesnek minden bizonnyal cinkosaik is lehettek, hiszen Henderson kocsiját fel kellett valahogy vontatniuk a hegyoldalba, és be kellett takarniuk növény-

zettel. Hogy a kanadai fák hogy kerültek oda, nem különösebben érdekelte őket. Az ő dolguk a nyomozás, a botanikusoké pedig, hogy a fákkal szarakodjanak.

Arra is kitértek továbbá, hogy a környező nagy építkezések munkásai közé is betette a lábát (!) a kábítószer. Ezért történhetek olyan furcsa dolgok a pillérek tetején. Voltak, akik annak ellenére, hogy magaslati munkát végeztek, nem tartóztatták meg magukat a narkótól, aminek meg is lett a gyászos következménye. A pillér tetején történt gyilkosságokat minden kétséget kizáróan a többszörösen büntetett előéletű Lucky, alias Steven Russel követte el.

A zsarú, aki Lucky ügyében nyomozott, biztos volt a dolgában. Azokat a pasasokat odafent valaki homlokon találta néhány súlyos csavarszeggel. A szegeket Lucky vitte fel – ezt ő sem tagadja. Továbbá azt sem, hogy tíz szeget a társainak adott, ötöt pedig magánál tartott. Mi a fenéért tartotta volna magánál őket, ha nem lett volna gonosz szándéka velük? Az ő homlokába bezzeg nem bombázott csavarszeget senki. Lemászott egy kábelre – mi az neki? –, aztán megjátszotta a halálra rémületet, aki alig emlékszik valamire. Ja, és hogy a legfontosabbat el ne felejtsük, a zsarú abban is biztos volt, hogy Lucky dílerként is tevékenykedett. Ott, a pillér tetején valami nagy-nagy leszámolásra került sor. Ezt bizonyítja a két ugyancsak megölt, ismert drogdíler is. Összekaptak az elszámoláson – lehet, hogy valamelyikük lenyelt egy kis pénzt, ezzel aztán meg is pecsételte a sorsát. Megtanult szárnyak nélkül repülni.

Végül is sikerült Luckyra verni a balhét. Luckyt letartóztatták, és Chicagóba szállították. Az ügy megoldódott. A harmadik dílert, bizonyos Malacképűt még keresték, de nem találták. A zsarú biztos volt benne, hogy azóta már alulról szagolja az ibolyát.

Mivel a zsaruk munkája sok pénzt emésztett fel, három nap után visszarendelték őket, a készülő viadukt környékén pedig helyreállt a rend. A halottakat elszállították, majd kijött egy pap a közeli városból, hogy megszentelje a pilléreket és a környéket. Negroponte elővigyázatosan nem engedte az indián temető

közelébe, nehogy az őslakosok megszimatozzák a dolgot, és egyezségük megsértéseként értékeljék a történeteket.

Úgy látszott, hogy megnyugodtak a kedélyek.

Pedig dehogyis nyugodtak meg!

25.

Pompey seriff nem tudott mit kezdeni az ügy illetéképpen való lezárásával. Bár elégedettnek kellett volna lennie, mégsem volt az. Jól tudta, hogy megközelítőleg sem úgy történtek az események, ahogy az a hivatalos jelentésben állt. Sem Boyce nem gyilkos, sem Lucky. Akkor viszont ki a fene?

Candell éppen egy elöltöltős puskát porolgatott Lacy társaságában a múzeum raktárában, amikor a seriff felbukkant az ajtóban.

– Hogy vannak a tudósok? – mordult rájuk, miközben csodálkozva jártatta végig a szemét a raktáron. – Hogy tudnak maguk ennyi kacat között létezni? Tisztára olyanok, mint a feleségem. Senkinek nem tűnt még fel, hogy mennyi itt a törött edény?

Candell és Lacy nem szóltak semmit, csak egymásra néztek.

– És ezek a bronzok is... látszik, hogy már rég nem pucolták őket. Na, várjanak csak, tőlem is kapnak valamit.

Pompey seriff a kabátja alá nyúlt, kihúzott valamit a belső zsebéből, és Lacy markába nyomta.

– Ez a tiéd, aranyom. Járulj hozzá te is valamivel a szeméthalomhoz.

Lacy nem tudta mire vélni a dolgot. Úgy látszott, mintha összevissza görbült fémtárgyat rejtene a barna papírcsomagolás.

– Bontsd csak ki! – bízta a seriff. – Különben hogy van a nagyapád?

– Jól – bólintott Lacy. – Azt hiszem. Jó egy hete nem láttam már. Szerintem, örül, hogy lerázott a nyakáról. Ez meg mi?

– Nézd csak meg, csillagom.

Lacy lefejtette a papírt az ajándékról. Lencséket látott, kereteket, két hosszúkás csövet... Csak nem valami úrjárgány darabja?

Tovább is nézegette volna, de Candell kikapta a kezéből.

- Hol találta, seriff?
- Isola találta, nem én. A domb tetején szedte össze. Maga szerint, mi ez?
- Ami maga szerint.

Lacy szája legörbült.

- Mi a fene ez, Ross?

Candell attól tartott, hogy a lány elsírja magát, ezért gyorsan válaszolt.

- Károgó Varjú távcsöve.
- Ez??!

Candell sóhajtott, és néhány szóban elmondta a kislánynak, hogyan járt Cheryl Turner a domb tetején. Lacy szótlanul elvette a távcsövet, és megpróbált belenézni. Természetesen nem látott benne semmit.

- Teljesen kinyiffant – panaszolta a seriffnek.

Pompey seriff bólintott.

- Ez ki. Méghozzá nem is akárhogyan.
- Az a kérdés, mitől?
- Cheryl már elmondta.
- Csakhogy az nem lehetséges. Manituk maguk szerint nem léteznek.
- Akkor Miss Turner vágta oda a fához.
- Ha egyáltalán odavágta valaki... – sóhajtott a Candell.
- Odavágta – biccentett a seriff. – Odamentem és megnéztem. Úgy odavágta, hogy majdnem belefúródott a fába. Ott van a helye a törzsön. És a környéket is érdemes lenne megnéznie. Mintha egy elefántcsorda pusztított volna arra. Annyit mondhatok önnek, Mr. Candell, hogy nincs ember, aki ilyen erővel a fához csaphatta volna a távcsövet. A többi tanulságot vonja le saját magának.

Candell a seriff szemébe nézett.

- A nyomozást lezárták.
- Le – bólintott a seriff.
- Ön szerint Boyce ártatlan?
- Szerintem az.

– És Lucky is az?
– Szerintem ő is.
– Akkor mit csináljunk?
A seriff a lányra pillantott.
– Maradjunk a se... a fenekünkön.
– Gondolja, hogy történni fog valami?
– Gondolom – bólintott a seriff. – És akkorát fog durranni,
hogy Washingtonban is meghallják.
– Mi legyen a távcsővel, seriff?
– Tegyük a többi kacat közé. Na, viszlát!
A seriff elment.
Candell és Lacy folytatták a puska leporolását.

26.

Még nem volt telihold, de azért már furcsán világos volt a táj. Candell nem tartotta barátságosnak sem az éles fényt, sem a környéket. A mozdulatlan munkagépek, a zsaluzáshoz használt szürke deszkák a halálra emlékeztették. Na meg arra, hogy addig kísérti az istent, amíg az megunja a noszogatást, legyint egyet, és magához szólítja. Átsuhant a fején a gondolat, hogy talán szólnia kellett volna Negroponténak, de egyedül akart maradni odafent. Utált felmenni, nem is akart, mégis meg kellett tennie. Látni akarta a helyszínt, hátha feltűnik neki valami, ami másnak nem.

Tudta, hogy a felvonót ilyenkor nem őrzi senki, az áramot sem kapcsolják ki, nyugodtan felmehet a pillér tetejére. Még egyszer ellenőrizte a telefonját, hogy rajta vannak-e azok a számok, amelyeket baj esetén felhívhat – ha lesz egyáltalán lehetősége rá. A szél gyorsabb, mint ő. A szél mindennél gyorsabb.

Belépett a kasba, és arra gondolt, hogy imádkoznia kellene. De vajon valóban kellene-e? Isten látja és tudja is, mit kell tennie, ha akarja. Ha meg nem akarja, akkor úgyis hiába minden.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, megnyomta a gombot. A kas, mint éjszakai álmából felriasztott szokatlan formájú élő-

lény, kelletlenül megrándult, és furcsa cincogásszerű hangokat adott ki magából.

Candell sóhajtott, és az alatta távolodó tájat figyelte. Mintha moziban ülne, és egy természetfilmet nézne. Ott vannak a dombok, a közöttük átvezető út és a temető. Istenem, mi van, ha mégiscsak az indiánok szellemei?

A kas megrándult, majd megállt. Candell sóhajtott, és összeszedve minden bátorságát, kilépett a platóra.

Könnyű, hűvös szél simította meg a homlokát. Nem volt kellemetlen, inkább barátságos. Mintha nem lett volna kifogása Candell esti sétája ellen.

Candell felsóhajtott. Könnyű mámort érzett, amely feledtette vele korábbi félelmét. Istenem, de csodálatos is itt fenn, a magasban, egyedül... egyedül...

Ekkor vette észre a sötét alakot a plató szélén. Mozdulatlanul állt, és őt bámulta.

Candell hátralépett és megfordult, hogy beugorjon a felvonó kasába.

Sajnos, elkésett vele.

A felvonó felbúgott, és elindult lefelé.

27.

Candell rádöbbent, hogy talán mégsem kellett volna feljönnie. Vagy ha fel is jött, értesítenie kellett volna valakit – talán Negropontét – a szándékáról. Vagy legalább imádkoznia kellett volna.

Ösztönösen a zsebébe nyúlt, de nem volt benne semmi. Csupán a zsebkendője. Az igaz, hogy fehér, de hát mégsem lengetheti csak úgy oda egy ismeretlennek, hogy megadja magát. Belefutott a csapdába, nem is vitás. Most aztán megnézheti magát.

– Van itt valaki...? – kérdezte teljesen feleslegesen. Nem kellett kérdeznie, hiszen pontosan tudta, ki az illető. A harmadik *rozsdás*, ahogy a szakzsargonban hívják őket; a harmadik eltűnt díler, O'Hara, azaz Malacképű. Társai megölték Negroponte embereit, ez pedig őt fogja megölni. Így vannak kiosztva a sze-

repek. Akárki is osztotta ki őket, mint egy kiváló sakkozó, előre látta a lépéseket. Előre látta, hogy ő fel fog jönni ide, s megtette a megfelelő intézkedéseket. Te jóisten, lehet, hogy *az a valami akarta*, hogy ő idejöjjön?

– Van itt... valaki? – kérdezte még egyszer.

A furcsa alak előrelépett. Ember formájú volt, egy kicsit kisebb és vékonyabb az átlagosnál. Ki a fene tudja, hogy O'Hara milyen lehetett, amikor még élt? Vagy még mindig él?

Akkor az ismeretlen megszólalt. Vékony hangon, s némi ijedtség is érződött rajta.

– Mr...Candell?

Candell felkapta a fejét.

– Ross?

Ismerős volt a hang, nagyon ismerős. De hát hogy az ördögbe...

– Lacy? – tört ki belőle a kiáltás.

A vékony alak futni kezdett felé. Candell csak később gondolt rá, hogy akár csúnyán megjárhatta volna. Ha az a valaki nem Lacy, csak az ő hangján szól hozzá...

– Istenem, Ross!

A lány a karjába omlott. Candell átkarolta, és hagyta, hadd remegje ki magát... Aztán szemrehányóan megszólalt.

– Mi a fenét keresel te itt?

Lacy az ajkára tette az ujját.

– Most ne... annyira meg vagyok ijedve.

– Én ijesztettelek meg?

A lány megrázta a fejét.

– Már azelőtt is... azt hiszem, nem kellett volna feljönnöm.

– Én is azt hiszem. Mi a csodát akartál itt fenn?

– Találkozni *velük*.

– Lacy, te megbolondultál!

A lány megrázta a fejét.

– Nem, Ross. Meg akarom nézni őket.

– Kiket?

– Hát *őket*. A *manitukat*.

– Honnan tudad, hogy... idejönnek? Remélem, nem jönnek

ide.

Lacy bólintott.

– Idejönnek.

– Honnan veszed ezt?

– Álmomban... láttam őket. Délután szundikáltam egyet.

Akkor beszéltek hozzám.

– Hm. És mit mondtak?

Lacy megragadta Candell karját.

– Nem értettem őket, Ross. Egy alakot láttam... nem is tudom, hogy volt-e állandó formája. Mintha zseléből vagy kocsonyából lett volna. Aztán meg mintha egy arcot láttam volna, szemeket, kezét... nem is tudom, Ross. És a hangját is hallottam.

– Milyen volt? – kérdezte mohón Candell.

– Nehéz ezt elmondani, Ross. Mintha énekszót hallottam volna. Mintha távolról és nagyon halkán énekelt volna valami. De egyben biztos voltam.

– Miben?

– Hogy ez az ének... beszéd. Jobban mondva, valami, ami információkat közöl. Beszéltek hozzám, Ross, de olyan nyelven, amit nem értettem.

Candell meglepetve tapasztalta, hogy a lány lassan olyan felindult állapotba kerül, amilyennek még soha nem látta. Candell gyakorta csodálkozott is magában, hogy Lacy fiatal életkora ellenére még a bonyolult helyzetekben is milyen nyugodtan és megfontoltan viselkedik. Ezúttal azonban mintha a hatalmába kerítette volna valami. A régész attól tartott, hogy rövidesen ő is csak a szeme fehérjét mutatja majd felé. Le kell menniük olyan gyorsan, ahogy csak tudnak.

A lányhoz lépett és elkapta a könyökét.

– Gyerünk, Lacy! Lemegyünk!

Lacy azonban nagyon határozottan nemet intett.

– Én nem, Ross!

– Azonnal lejössz velem!

Lacy ekkor olyan hátborzongatón kezdett nevetni, hogy Candellnek egy csapásra libabőrössé vált az egész teste.

– De hiszen... nincs fent a felvonó, Ross!

– Hátha... fent van.

– Biztosan nincs.

– Honnan tudod?

Lacy megnyalta a szája szélét, és kiszabadította magát Candell szorításából.

– Azt hiszem... én küldtem le, Ross. Mint ahogy... miután feljöttem vele... akkor is... leküldtem neked...

Candell elöntötte a vakrémület.

– Te tudtad, hogy *én* jövök?

– Tudtam.

– Honnan?

– Ezt nem tudom, Ross. De tudtam, hogy jössz. És akkor arra gondoltam... hogy mi lenne, ha leszakadna veled a felvonó?

– Te jószágos ég... hogy gondolhattál ilyenre?

– Fogalmam sincs róla. De aztán... gyorsan másra gondoltam.

– Mire?

– Arra már... nem emlékszem, de egyszer csak itt voltál fenn. Tudtam, hogy te vagy, de valahogy... mégsem voltam biztos benne. De aztán kiderült, hogy mégiscsak te vagy. Örülök, hogy itt vagy, Ross.

Én már nem annyira – sóhajtott magában Candell. – Sőt egyáltalán nem örülök neki. Nem kellett volna idejönnöm. Viszont ha nem jövök fel, vajon mi lett volna a lánnyal?

Candell már nem kapkodott a lány karja után, hanem megfordult, és igyekezett meggyőződni róla, hogy a kas valóban nincs odafent. Valóban nem volt. Odalent pihent, a pillér lábánál.

Candell vett egy mély lélegzetet.

– Hívd fel, Lacy!

A lány megrázta a fejét, és megdörzsölte a szemét, mintha álomból ébredne.

– Mit?

– A felvonót.

– Hogy... hívjam fel?

– Gondolj rá. Jó erősen gondolj rá. És bíztasd, hogy a jó büdös francba is, jöjjön már fel!

A lány félrehajtotta a fejét. Candell igyekezett a szemébe nézni. Megdöbbenett, amit látott. Ha Lacy szeme nem is volt fehér, de már nem a megszokott fényében csillogott. Merev volt, mintha befelé nézne, nem kifelé.

Ekkor a távolból meghallott egy hangot, ami nagyon a felvonó zúgására emlékeztette.

– Már... jön – mondta Lacy. Immár a hangja is furcsán kongott. Mintha elveszítette volna eredeti hangszínét, és erőlködni kellett volna, hogy egyáltalán kijöjjön valami a száján.

– Már... jön... itt is van.

Candell átkozta magát a hanyagságáért, amiért nem hozott magával fegyvert. Pedig az öreg 45-öst nyugodtan magával hozhatta volna. Csak hát persze, az a kérdés, hogy mire menne a Magnummal a szél ellen. Vagy olyan lények ellen, akik zseléből vannak, a levegőben repülnek, és úgy kommunikálnak, hogy Marsbeli népdalokat énekelnek.

– Itt van... – suttogta a lány. – Vigyázz... Ross!

– Mire vigyázzak?

– *Rá* – mondta Lacy – Vigyázz *rá*!

Ez utóbbi mondatot a régi hangján mondta, amely telis-tele volt aggodalommal. Candell arra gondolt, hogy a kislány lelkében alighanem hatalmas harc dúl. Azok között, akik... és Lacy között. De vajon kik harcolhatnak a kislány lelkéért?

Halkan koppant valami, majd a zúgás abbamaradt.

A felvonó felért a platóra.

28.

Candell azért nem volt teljesen fegyvertelen. Ott lapult a zsebében a megtermett csavarszeg, amelyet még Pompeytől nyúlt le. Amikor a seriff a sokadik szemléljét tartotta, zsebébe dugott egyet. Mintha megérezte volna, hogy egyszer talán még szüksége lehet rá.

Óvatosan a zsebébe nyúlt, és kihúzta belőle a szeget. Abban

a pillanatban a karján érezte a kislány szorítását.

– Ezt nem szabad... Ross! Nem szabad!

– Miért ne lenne szabad?

– Mert... meghalunk.

– Ezt ők üzenik?

– Ezt én... mondom.

Csattant a kas ajtaja. Candell előrenyújtotta a szeget. – Felnyársallak benneteket, rohadékok! – mondogatta magában. – Fel én! Kidöntöm a kocsonyás beleteket!

Majd leejtette a csavarszeget, amikor a kasból kilépett a férfi. Mert egy férfi volt, ahhoz kétség sem férhetett. Kilépett a kasból, és megállt szétterpesztett lábbal a felvonó előtt.

Candell kezében megremegett a csavarszeg.

– Ki az? – kérdezte bizonytalan hangon. – Kicsoda maga? Carlo?

A jövevény nem válaszolt, csupán előrenyújtotta a kezét. Candell felordított a rémülettől. Az ismeretlen markában egy balta feketedett. Rövid nyelű balta, amelyet alighanem a tűzoltóktól emelt el. Tűz esetén ilyen baltákkal verik szét a szétver-nivalókat.

– Carlo?

A férfi úgy fordult, hogy a holdfény ráesett az arcára. Ekkor Candell ismét felkiáltott. Mintha vigyázatlanul egy kicsavart villanykörte foglalatába nyúlt volna bele.

Aki kilépett a kasból, és látható tanácstalansággal álldogált előtte, középtermetű, ritkás hajú férfi volt. Lapos arcán széles orra malac orrára emlékeztetett. És a szemei is keskeny malac-szemek voltak. Nem csillogott bennük az értelem fénye: mindkettő hófehér volt, mintha fehér festék cseppent volna beléjük, vagy fehér kontaktlencse takarta volna őket.

– Malacképű! – tört fel akaratlanul is a kiáltás Candellből. – A Malacképű!

– Ő... az! – nyögte mellette Lacy. – A harmadik... rozsdás.

– Mi a francot akar ez itt?

Tudta, hogy felesleges minden kérdés. De valahogy mégis-csak meg kellett kérdeznie.

– Megöl... bennünket – mondta fahangon a lány.
– Én ölöm meg őt!
– Nem szabad... Rossz. Nem szabad. Nincs értelme. Úgyis... meghalunk.

Keze közben Candell csuklójára fonódott. A régész rémülettel vegyes csodálattal érzékelte a lány ujjainak iszonyatos erejét. Mintha liánok csavarodtak volna a csuklójára.

A férfi ekkor felemelte a baltát, és közelebb lépett hozzájuk.

Candell gyanította, hogy az utolsó perceit vagy inkább másodperceit éli. Még két lépés, és a pasas homlokon vágja a baltával. Jobban mondva széthasítja vele a fejét. Aztán előbb Lacyvel, majd önmagával is végez. Vagy azok végeznek vele, akik ideküldték.

– Jól van – bólintott a régész, látszólag belenyugodva a megváltoztathatatlanba. – Akkor hát... itt a vég. Isten veled, Lacy!

Felemelte szabad karját, mintha búcsút akarna inteni a világnak. Aztán összeszedve minden erejét, halántékon *ütötte* Lacyt.

A lány megtántorodott, fájdalmas nyögés szakadt ki belőle, és eleresztette a csuklóját. Candell elkapta, és lefektette a betonra.

A balta a levegőbe vágott. Pontosan oda, ahol három másodperccel azelőtt még a feje volt. Nanométerrel sem lehetett volna pontosabban kimérni a távolságot.

Candell egyelőre még nem érzékelt szelet, csak a homlokát simogató fuvallatot érezte. Átlépett a lány testén, majd előre nyújtotta a csavarszeget.

– Gyere! – hívta a Malacképűt. – Gyere, fogjál meg!

Malacképű mintha habozott volna. Aztán ismét felemelte a baltát, és most Lacyt vette célba.

Candell összeszorította a fogát, villámgyorsan megkerülte Malacképűt, és a vállára ütött a csavarszeggel.

Malacképű keze lehanyatlott. Más ilyenkor olyan fájdalomkiáltást hallatott volna, hogy ingadozni kezdett volna tőle a pilér, a fehér szemű azonban meg sem mukkant. Mintha nem érzékelte volna a fájdalmat. Candell ismét ütött. Hallotta, hogy

csont roppan, s Malacképű keze olyan furcsa formát vett fel, mintha elcserélte volna egy polip karjával. A balta kihullott a markából, és Lacy mellé zuhant a betonra.

Candell felkapta és a fehér szemű felé suhintott vele.

– Gyere, fickó! Gyere!

Malacképűnek nem kellett kétszer mondania. Candell felé fordult, és előrenyújtotta ép karját. Az erős volt, csak úgy dagadoztak rajta az izmok, a másik lógott, mint a madár törött szárnya. Candell biztos volt benne, hogy még így is olyan erő lakozik bennük, hogy ha elkapná, nem maradna esélye. Hát majd vigyáz, hogy ne kapja el!

– Gyere, Malacképű! Gyere!

Malacképű pedig ment, mint a vértől már alig látó ökölvívó, aki edzője és a közönség biztatásától kísérvé menti, ami menthető: megpróbálja leütni az ellenfelét. Közben nem törődik vele, hogy könnyen beleszaladhat az első kóbor egyenesbe.

Malacképű bele is szaladt. Az egyenest ezúttal a pillért határoló, cirka kétlábnyi vaskorlát jelentette. Azóta húzhatták fel, hogy utoljára jártam idefent – gondolta Candell. – Hát akkor lássuk: tud-e repülni ő is?

Akárkik is irányították Malacképűt, aligha ismerték a finomhangolást, mert Malacképű úgy vette odafent a kanyarokat, mint az autópályára tévedt repülőgép. És nagyjából ugyanazzal az eredménnyel. Úgy látszott, hogy a korlátot sem érzékeli. Ebben azonban Candell tévedett. Malacképű bevett egy kanyart, majd amikor elérte a lába a korlátot, megtorpant. Úgy állt a pillér szélén, mint a bizonytalan öngyilkosok. Ugorjon-e, vagy sem?

Candell nem hagyta soká töprengeni. Ő is tett egy félfordulatot, majd minden fizikai és lelki erejét összeszedve, hátba vágta a baltával. Aztán rémülten és fájdalmasan felordított, mintha ő kapta volna a csapást.

Malacképű fejjel előre beleszállt a két és félszáz lábnyi mélységbe.

Éppen csak annyi időt hagyott magának, hogy megtörölgesse a homlokát, máris Lacyhez futott. Úgy kapta fel, mint a pelyhet. Szerencsére a kislány könnyű volt; nem is mert belegondolni, hogy mi lenne, ha egy töltött galambot kellene cipelnie. Feléleszteni már nem volt ideje, ezért inkább magát biztatta, mint a lányt.

– Gyerünk, Ross! Nyomás a felvonóba!

A lány úgy lógott a hóna alatt, mintha próbababát cipelne. Candell már ott állt a kasnál, és éppen bele akarta hajítani a lányt, amikor a kas megremegett, majd elindult lefelé.

– Neeee! – ordította kétségbeesetten. – Neeeeee!

A felvonót azonban nem hatotta meg a rimánkodása.

Lefelé süllyedt, mintha felsőbb parancsnak engedelmeskedne. Candell letette a lányt, és a plató széle felé kémlelt. Most mi az ördögöt csináljon? Nincs mese, fel kell csengetnie Negropontét!

Zsebébe nyúlt, hogy elővegye a telefonját. Az egyikben nem találta, pedig ott kellett volna lennie. Akkor talán a másikban... Előfordulhat, hogy rosszul emlékszik, vagy az események hevületében kirántotta, és a másikba dugta vissza. Néhány másodpercnyi izgatott tapogatódzás után rájött, hogy egyik zsebében sincs telefon.

Rémülten Lacy fölé hajolt és őt is végigtapogatta. Ha a lánynál lenne... Ha a lánynál lenne...

De nem volt. Lacynél sem volt telefon.

A felvonó bűgása közben elhallgatott. Előrenyújtotta a nyakát és lenézett. A kas kábé félúton lebegett ég és föld között.

Ekkor kezdett fújni a szél. Candell előbb csak azt érezte, hogy borzongani kezd a homloka, majd a haját is felborzolta az éjszakai szellő. Aztán Lacy selyemblúza lebbent meg, Candell elé tárva a kislány apró, formás mellét. Candell ráhúzta a blúzt, és még be is gyűrte a végét a lány övébe.

Csak akkor értette meg, hogy baj van, talán még az eddigieknél is nagyobb baj, amikor a betonra ejtett balta felemelkedett

a platóról a levegőbe. Candell egyetlen pillanatig azt hitte, őket keresi, de csak céltalanul forgott ide-oda. Ennek ellenére biztos volt benne, hogy mások is vannak rajtuk kívül a közelben. Legfeljebb nem látja őket.

Hamarosan aztán ez is megváltozott. Zselészerű felhő kezdett a plató felett forogni, a balta pedig lebukfencezett a mélybe. A régész megkövülve bámulta a jelenést. A forgó kulimászból egy gömbölyű, fekete mélyedésekkel tarkított valami bukkanat elő. Mintha szája is lett volna, szeme, talán több is kettőnél, aztán karok, csápok, nyúlványok... És meghallotta az éneket is, amelyről Lacy beszélt. Furcsa dal volt, s abban még szorult helyzetében is igazat adott a lánynak, hogy feltétlenül információt hordoz. Vajon mi a fenét akarhatnak közölni vele?

A forgó zselé és a belőle kibukkanó kontúrtalan jelenés mintha hirtelenjében szárnyakká változott volna. S közöttük fehér, hosszú ruhás emberi alak állt. De csak egyetlen pillanatra. A következő pillanatban a zselé elnyelte az emberi formát.

– Angyal! – szakadt ki a kiáltás a torkán. – Egy angyal!

A szél orkánná erősödött. Candell biztos volt benne, hogy még néhány másodperc, és könnyörtelenül lefújja őket a platóról.

Ismét a hóna alá kapta a kislányt, és átfutott vele a platón. A korlátnál letette és lenézett a mélybe. Bár ne tette volna. Úgy megszédült, hogy majd elhányta magát. Jézusom, már csak ez hiányzik! – fohászkodott. – Add, hogy ne zuhanjak le vele!

A szél közben igazi orkánná erősödött. Előbb az újra felbukkanat balta suhant el mellette, aztán a csavarszeg, amit korábban a betonra ejtett, majd egy ki tudja, honnan előkerült védősisak.

Candell ekkor rádöbbsent valamire. Akárki is az a micsoda, *nem lát! Vagy nem jól lát. Esetleg másképpen lát, mint ő.* Elvégre az állatok jelentős része sem a szemével veszi észre a zsákmányát. El kell hát tünnie a platóról minél előbb, mielőtt még a vihar magával ragadhatná.

Nem látott más kiutat, mint hogy meg kell ismételnie Lucky mutatványát. A kábelen kell leereszkednie a földre. Méghozzá hóna alatt a lánnyal. Ez pedig annyit jelent, hogy egyetlen kézzel kapaszkodhat csupán.

Hangosan felnevetett. Örült vagy, Candell, eszeveszett örült! Ugyanakkor egy másik hang is megszólalt a lelkében. Ha meg kell halni, hát haljunk meg tisztességgel. Mindent meg kell próbálni az emberfiának, hogy megőrizze ezt a tisztességet...

Ettől kezdve homályba merült előtte a világ. Áttette a lábát a korláton, megkereste a kábelt, és egy kézzel, Lacyvel a hóna alatt, elkezdett lefelé mászni rajta.

Arra gondolt, hogy másznak egy ideig, aztán majd repülnek egy nagyot.

30.

Amikor felriadt, ott kuporgott annál a kapocsnál, amelynél Lucky is megpihent. Még mindig tartotta a lányt, pedig már nem is érezte a kezét. Úgy gondolta, hogy tartja még egy kicsit, aztán elereszti. Vagy ha nem, akkor a lány magától csúszik ki az ujjai közül. Ha még van egyáltalán ujjja. Ha nem változtak át érzéketlen, használhatatlan fadarabokká.

Lacy éppen időben nyitotta ki a szemét. Candell némi meglepetésére tiszta volt a tekintete, mintha mindig is az lett volna.

– Hol... vagyok? – kérdezte. – Hol... va... gyok?

Candell maga sem értette, honnan veszi az erőt a beszédhez.

– Jobb lenne, ha... becsuknád a szemed.

Lacy azonban nem csukta be. Ehelyett ösztönösen kinyújtotta a karját, és belekapaszkodott a mellettük húzódó kábelbe.

– Hol... vagyok?

– A... pilléren – mondta Candell.

Candell először érezte, hogy a szerencse kezd melléjük állni. Első jele abban mutatkozott meg, hogy Lacy azonnal tudta, hol vannak. Nem kellett magyarázkodnia, nem kellett visszatartania attól, hogy megpróbálja a földre tenni a lábát, vagy hogy visítva a mélységbe ugorjon. Nem, Lacy kapaszkodott és belepislogott az éjszakába.

– Istenem, Ross...

– Csak nyugalom. Mindjárt lent vagyunk.

A lány felnézett a feje fölé, és mindent megértett. Alig har-

minclábnnyira voltak még csak a platótól, alattuk a végtelen, fekete mélység.

– Mit... csináljak?

– Kapaszkodj.

Lacy kapaszkodott. Candell behunyta a szemét, és nem gondolt semmire. Csak arra ügyelt, hogy el ne zsibbadjon a keze. Ha nem érez semmit, talán jobb, mint ha zsibbadna.

– Ross...?

– Mi van... kislány?

– Jön valaki.

Olyan, csak icipici nyugtalanságot rejtő hangon mondta, mintha egy kapualjban csókolóztak volna, s egy jövevényre figyelmeztetné.

– Ho... ol? – nyögte a régész.

– Itt... figyeld csak!

A régész először felfelé nézett. Kár volt. A platóról szemét, betonszemcsék és szálkák záporoztak az arcába. Odafent vihar tombolt, amely feltehetően őket kereste.

– Vigyázz... Ross... Ez itt van!

Ross Candell ekkor lefelé nézett. Amit látott, belefojtotta a lélegzetet. Malacképű közeledett feléjük kitárt karokkal, mintha csak repülne.

És valóban repült is. Repült a forgószél hátán. Candellnek sikerült a szemét is megpillantania. Fehér volt, mint a frissen festett fal. Malacképű forgott, keringett, ahogy az örvény hozza fel a víz alól a halottat. És nagyjából ez is volt a helyzet. A fickó halott volt, a levegő pedig a vizet helyettesítette.

– Lapulj a betonhoz, Lacy! Vigyázz, hogy... le ne rántsón!

Candell nem tudhatta, hogy nem érzékeli-e a férfi a jelenlétüket, ezért moccanni sem mert. Egészen addig, ameddig Malacképű fel nem röppent a platóra.

Ezt nem fogom elmondani senkinek... még ha véletlenül életben is maradnék – gondolta Candell. – Ha elmondanám, hülyének néznének érte. Egy halott kokaindíler csak úgy felszáll a szellők hátán egy kétszázötven láb magas betontoronyra! Ennél nagyobb baromságot még nem hallott a világ!

A vihar söprögette még egy kicsit a platót, újabb szemét és betontörmelékekkel borítva be őket, majd hirtelen abbamaradt. Candell arra gondolt, hogy azok talán csalódtak Malacképűben. Nem tudta megölni őket. Vajon kap-e büntetést a balsikeréért?

Kapott. Halk suhogást hallott, aztán Malacképű elhúzott mellettük. A nem sokkal később felhangzó tompa puffanás arról árulkodott, hogy azoknak nincsen már rá szükségük.

– Most mi lesz... Rossz?

Candell megvonta a vállát.

– Megpróbálunk mi is repülni, vagy lemászunk.

Lemásztak.

31.

Dél körül járhatott az idő, amikor Candell felébredt. Bekukkantott a hálósobába: elégedetten nyugtázta, hogy Lacy még mindig úgy alszik, mint a bunda. Futó pillantást vetett csak a lány holmijára, de ez is elég volt ahhoz, hogy tervbe vegye néhány ruhadarabja cseréjét. Nemcsak neki, hanem a lánynak is ronggyá lényegült át az éjszaka a cucca. Hiába, még a jobb márkákat sem kábeltúrákra tervezték. Tojást sütött, kávét főzött, kenyeret pirított, majd türelmesen várta Lacyt. Egy óráig várt, aztán kíméletlenül felrázta a lányt. Lacy rövid ideig nem tudta, hol van, egyszer aztán hirtelen Candell keze után kapott.

– Jézusom, meghaltunk?

– Egyelőre még nem – mondta Candell. – De közel jártunk hozzá.

Arra gondolt, hogy abban a korban, amelyben Lacy jár, még nemigen szoktak a halálon töprengeni. Kivéve természetesen az egészen lírai alkatú, költőnek készülő, eminens diákokat, akiknek gyakran forog az elmúlás körül a gondolatuk. Leginkább persze mások elmúlása körül. Ez a kislány viszont már valóban szembekerült a halállal. Ahhoz képest egész jól tartja magát.

Lacy nyögött, félrelökte a takaróját, és megpróbált kimászni az ágyból. Candell azonban határozott mozdulattal visszanyomta.

– Hé! Hé! Nem felejtkeztél el valamiről?
 Lacy megdörzsölgette a szemét.
 – Mit felejtettem volna... el?
 – Mondjuk felvenni magadra valamit.
 – De hiszen csak te vagy itt!
 – Én is... izé... férfiből vagyok, vagy mi a fene!
 A lány csodálkozva nézett rá.
 – Tényleg?
 – Akkor mi a fene lennék? – kérdezte sértődötten a régész.
 A lány megvakargatta két apró melle közét.
 – Te a példaképem vagy. S mint ilyen, semlegesnemű.
 Úgy bukott ki a mondat Candellből, mintha már régóta kifelé
 készülődött volna.
 – Ezt Cherylnek magyarázd.
 Lacy eltátotta a száját.
 – Tessék?!
 – Semmi – mondta zavartan Candell. – Felejtsd el.
 Lacy azonban nem felejtette el. Úgy elkapta a mondat végét,
 mint a kutya a kolbászét.
 – Cheryl? – húzta össze a szemöldökét. – Milyen Cheryl? Te
 az indiánról beszélsz? Az indián csajról? Hogy is hívják... Var-
 jú, vagy mi?
 – Károgó Varjú.
 – Szóval róla beszélsz?
 Candell maga sem tudta mi történt vele. Lehet, hogy egy kis-
 sé elpirult; lehet, hogy a hangja remegett meg, mindenesetre
 Lacy éles érzékeivel vette az adást.
 – Te... szerelmes vagy a csajba?
 – Ugyan már – morogta Candell. – Félreérted a helyzetet.
 Lacy hátrahanyatlott a párnáján.
 – Te jószágos úristen!
 – Mi van? – húzta össze a szemöldökét Candell.
 A lány a mennyezetre nézett, és le sem vette onnan a szemét.
 Candell is felnézett, de semmi nem volt ott a csilláron kívül, és
 azon sem volt sok néznivaló.
 Lacy néhány hosszú másodpercnyi hallgatás után Candellre

fordította a tekintetét.

– Nagy balhét csináltam?

– Ugyan már – ismételte Candell.

Lacy elkapta a kezét.

– Figyelj, Ross. Te a példaképem vagy. Öszintének kell lenned hozzám. Egy példakép mindig őszinte.

– Honnan veszed ezt a marhaságot?

– Idealista vagyok – mondta a lány. – Nem akarok csalódni benned. Tehát?

Candell sóhajtott néhányat, miközben azt mérlegelte magában, hogy kipakoljon-e a lánynak. Nem lesz-e még nagyobb zűr belőle, mint amekkora már így is van?

– Valóban... tetszik nekem – mondta óvatosan.

– Szóval bele vagy esve.

– Én másképpen mondanám.

– Másképpen, nem másképpen, ez a lényege. Nem is értem, hogy ti, akik felnőtteknek képzelitek magatokat, hogy viselkedhettek néha olyan ostobán. Szégyellitek, amit egyáltalán nem kellene. Beleestél, hát beleestél. Van ilyen. Én is beleestem Paul Stillerbe. És nem szégyellem.

– Az az izé... srác... aki...

– Kosarazik a Columbián. Fülíg beleestem.

– Hm. És ő?

– Mit ő?

– Ő... viszonozza?

A lány megvonta a vállát.

– Viszonozná, ha tudna róla. Fényképet mindenesetre küldött, bár azt sem a saját kezével írta alá, hanem pecsételővel nyomták rá a kép hátuljára.

Candellben ekkor szörnyű gyanú támadt.

– Találkoztatok már... egyáltalán?

– Még nem – ismerte be Lacy. – De már chateltünk. Megdumáltuk, hogy a nyáron majd összefutunk. Daisynek is ezt írta.

– Ő ki?

– A barátnőm.

– Hm.

– Nincs semmi vész, én leszek a nyerő! De most nem rólam van szó, hanem rólad. Hogy én milyen hülye voltam! – Lacy elképedve csóváltatta a fejét. – És most mi van?

– Semmi – mondta Candell. – Véget ért anélkül, hogy elkezdődött volna.

– Azért ne add fel!

– Már késő – legyintett Candell.

– Semmi sem késő – torkolta le a lány. – Beszélni fogok veled.

– Ezt egyenesen megtiltom!

Lacy gúnyosan nézett rá.

– Igazán? Van egy vastag könyved?

– Vastag könyvem? – hökkent meg Candell. – Minek az?

– Mi a legvastagabb könyved?

– Talán a *Háború és béke* – töprengett Candell. – Az háromkötetes.

– Jól van – bólintott Lacy. – Ha ezt a háromkötetes micsodát egymásra teszed, és még mellé teszel három másik kötetet, együttesen sem lesz olyan vastag az egész kupac, mint az a könyv lenne, amibe azokat a tiltásokat írnám, amelyeket a szüleim és nagypapa akasztottak már a nyakamba. Te nem tilthatsz meg nekem semmit!

– Egy példakép megteheti.

– Hát ezt nagyon rosszul tudod.

– Oké! – bólintott – Akkor hátat fordítok neked.

– Miért? – csodálkozott a lány. – Hiszen már betakaróztam.

– Átvitt értelemben mondom. Ha megteszed, nem vislek magammal sehova. Esküszöm...

A lány Candell szájára nyomta a mutatóujját.

– Ne esküdözz, Ross! A fenébe is... te képes lennél...?

– Képes én – bólintott Candell.

– De hát... miért?

– Mert ezt a problémát nekem, magamnak kell megoldanom.

– Nemigen látom, hogy dolgoznál rajta.

– Mert egyre inkább rádöbbenek, hogy már nem is probléma. Nem vagyunk egymáshoz valók, és kész.

A lány elgondolkodva a férfi szemébe nézett. Candell biztos volt benne, hogy ennyi erővel akár az ablakon is kinézhetne.

– És mi a helyzet a másikkal? – kérdezte aztán. – Abba is szerelmes vagy?

– Kibe? – hökkent meg Candell. – Milyen másikról beszélsz?

– Mrs. Honey-ról. A főnökasszonyról.

– Jézusom, de hát nincs hozzá semmi közöm!

– Ez biztos?

– Persze hogy biztos. Honnan veszed ezt a marhaságot?

A lány megköszörülgette a torkát.

– Te, Ross, én nem akarok kételkedni a szavaidban, de az a csaj is... beléd van esve.

Candell ekkor erőt vett magán, és Lacy paplanára csapott.

– Na ebből elég! Kész a reggeli, ki az ágyból! Odakint várlak a konyhában. Negyedóra múlva kikenve-kifelve, alul-felül felöltözve várlak az asztalnál. Aztán elmegyünk ruhát venni.

Csakhogy arra ezen a napon már nem jutott idő.

32.

Candell némi meglepetéssel tapasztalta, hogy a lány maradéktalanul eleget tett a kívánságának. Olyasféle sárga ruhában feszített, hogy messziről össze lehetett volna téveszteni egy kanárral.

– Ez meg honnan van? – kérdezte a ruhára bökve.

Lacy fordult előtte néhányat, majd kacéran megkérdezte.

– Tetszik?

– Szép sárga.

– Jellemző rád, hogy csak ezt veszed észre belőle. Különben van egy sporttáskányi cuccom, ha még emlékszel rá.

Candell ekkor már máson töprengett, így fel sem tűnt neki a lány szavaiban bujkáló szemrehányás.

– Itt a kaja, egyél.

– Tojás?

– Rántotta.

– Az is szép sárga.
– Tessék?!
– Semmi, semmi, csak úgy mondtam. Szóval, miről van szó?
– Az álmoddal kapcsolatban akarnék kérdezni ezt-azt tőled – mondta a levegőbe bámulva Candell.

Lacy felkapta a villáját, és enni kezdte a tojást. Láthatóan olyannyira belefeledkezett, hogy Candell úgy döntött, megvárja, amíg megeszi. Nem volt jártas a pszichológiában, ezért nem is gondolt rá, hogy Lacy menekül. Éppen az elől, amit ő szeretett volna. Az elől, hogy az álmaról és arról a furcsa állapotáról kérdezzék, amelyet nem tudott megmagyarázni magának. Honnan is tudhatta volna Candell, hogy a Rost család egyik, nem is olyan távoli rokona egy pszichiátriai intézetben hunyt el néhány évvel ezelőtt. Lacy akkoriban még egészen kicsi volt, s bár a szülei nem titkoltak el előle semmit, nem is magyarázták túl a gyerekeknek az eseményeket. Apja valami olyasmit mondott, hogy Nancy néni lelke megkettőződött. A normális lelke mellé még valaki bebújt a testébe, két lelke lett, s ez a második számú lélek olyasmikre bujtogatta, amit józan állapotában Nancy néni sem szeretett volna. Lacy természetesen *akkor* nem tudta, mi az, később aztán a nagyapja elmondta neki, hogy Nancy néni abban lelte örömét, ha felgyújthatott valamit. Autót, házat, kerítést. Ha nem akadt más, akkor Nancy néni a szobájában gyújtott máglyát a ruháiból. Egyszer az egész család valamennyi cipőjét elégette, így a férjének telefonon kellett cipőt rendelnie, hogy legalább az utcára kimehessen. Nos, Lacy attól tartott, hogy Nancy nénihez hasonlóan, az ő teste is kapott még egy albérlőt a megszokott mellé.

Minden elmúlik azonban egyszer, még a tojásrántotta sem tart örökké. Ha valamilyen tanulság akadt egyáltalán ezen a reggelen, akkor Lacy ezt az egyet vonhatta le a reggelijéből. Amikor az utolsó morzsa is eltűnt a tányérjáról, a teáját kezdte szűrölni, ezt is félcseppenként. Jó hosszú ideig eltartott volna, és azalatt ki tudja még, mi nem történhetett volna, hiszen aki időt nyer, az életet nyer, de Candell füttyült a teára.

– Az álmodról kérdeznék... Lacy.

- Hát... jó – adta meg magát a kislány. – Mit mondjak róla?
- Mondd el még egyszer az egészet.

Lacy elmondta, amit odafent egyszer már elmondott. Ezúttal talán kissé rendezettebben.

- Tehát álmodban is láttad?
- Láttam – bólintott a kislány.
- Ugyanolyan volt, mint odafent?
- Ki tudja, milyen volt? Hiszen alig láttam belőle valamit.

Remegett a hangja, de Candell ezt sem vette észre. Pedig Lacy félt, rettenetesen félt, szinte rettegett. Láta a fehér szemű zombikat, és ha arra gondolt...

- Ross?
- Igen?
- Azokat az embereket... a rozsdásokat, szerinted megszállta valami?

- Szerintem meg.
- Szerinted... micsoda? Azok az izék?
- Fogalmam sincs róla.
- A rozsdások... zombik lettek?
- Zombik nem léteznek.
- Akkor ők mik voltak?
- Megszállottak.
- Azaz zombik.
- A zombik nem megszállottak. A zombik mesebeli figurák, nem valóságos lények. Halottak, akik feléledtek. A legendákban, a folklórban. De nem a valóságban.

A kislány lehajtotta a fejét.

– Én... láttam azt az embert, Ross... Malacképűt. És én nem szeretnék... olyan lenni. Mondd el, mit csináltam ott, a pillér tetajén?

– Előbb talán te mondd el, hogy egyáltalán hogyan jutottál oda.

- Egy pasas... vitt ki az építkezéshez.
- Milyen pasas?
- Már nem emlékszem. Stoppoltam.
- Uramisten! Tudod, az milyen veszélyes?

– Persze hogy tudom... nem vagyok hülye. Csak... nem emlékszem rá pontosan. Mindenesetre a pasas kitett a kocsiból. Meg akartam nézni onnan felülről a völgyet és a dombokat. Aztán egyszerre csak fent voltam, és...

– Felvonóval mentél fel?

– Hát persze. Még csodálkoztam is, hogy nem szédülök és nem félek. Aztán odafent voltam.

– És mit csináltál odafent egyedül?

– Csak voltam. És mindenféle az eszembe jutott.

– Például mi minden?

– Hát, hogy nem értem, hogy *ők* miért nem értik.

– Lassíts csak egy kicsit. Ki nem ért és mit?

– Az emberek nem értik, hogy *ők* mit akarnak.

– *Ők*?

– Azok, akik... itt laknak, vagy erre járnak.

– A manituk?

A lány bólintott.

– Nem bírtam felfogni, hogy miért tesznek olyat az emberek, amit nem szabad. Pedig olyan egyszerű minden... én ott olyan jól megértettem mindent.

– Akkor mondd el!

A lány kétségbeesetten kapta el Candell kezét.

– Már elfelejtettem, Ross. Sok mindent elfelejtettem.

– Próbálj meg koncentrálni, Lacy! Mi volt az, amire azt mondták, hogy nem szabad?

– Hát... építeni. Semmit nem szabad *oda* építeni. A két hegy közé.

– Miért?

A lány két öklével két oldalról a halántékára ütött.

– Már nem tudom, Ross. Nem emlékszem rá. Pedig akkor tudtam.

Candell nem érzékelte a kislány kínlódását; talán tovább is kérdezgette volna, ha meg nem szólal odakint a csengő.

Candell összerezzen.

– Hát ez meg ki lehet?

– Bújjak el? – készségeskedett Lacy.

Candell végighordozta a tekintetét a konyhán és a szobákon. Amerre csak ellátott, Lacy valamilyen elhajított cucca ötlött a szemébe. Igaz, ami igaz: nem a lányról mintázta volna meg a rendszerető, jó kislány szobrát, ha egy eszement, alternatív művésznek eszébe jutott volna megcsinálni. Sőhajtott, és kinyitotta az ajtót.

Nem lehet mondani, hogy nem lepődött meg, amint megpillantotta a jövevényt.

Pompey seriff állt odakint a kalapját forgatva.

33.

Candell beinvitálta a seriffet. Igyekezett olyan helyre ültetni, ahonnan nem lehet belátni a nyitott ajtajú hálósobába, de a seriff éppen azt a széket választotta, amely egyenesen páholynak bizonyult volna, ha odabent öltözködni kezd valaki.

– Hogy s mint, Ross? – kérdezte a seriff. Candell látta, hogy szemügre veszi a benti ágyat és az ő heverőjét is itt a nappaliban.

– Megvagyok – mondta Candell.

– Hogy telt az éjszakája?

– Meglehetősen jól – mondta Candell. – Jól aludtam.

– És este?

– A televíziót néztem.

– Aha. Egyedül?

Candell a seriffre mosolygott.

– Ne játssza meg magát, Medford. Tudom, mi érdekli. Nos, Lacy Rost valóban nálam lakik. Ideiglenesen persze. Amíg nem talál megfelelő szobát magának. És hogy a másik kérdésére is válaszoljak; ő *ott* alszik a hálósobában, én meg *itt*, a nappaliban. És éjszaka nem szoktuk meglátogatni egymást.

– Jól van, Ross, én nem is állítottam ilyet. Csak furcsa, hogy az a kislány, aki nem is olyan régen még a térdemen ült...

– Olyan nyugodtan alhat nálam, mintha odahaza aludna.

– Ezt jólesik hallanom, Ross. De azért csak vigyázzon. Mindennek ellent lehet állni, csak a kísértésnek nem. Szóval

idehaza volt az éjszaka. Nem járt véletlenül Negroponte felé?

– Miért jártam volna?

– Mit tudom én? Mindenkivel előfordulhat, hogy gondol egyet, és tesz egy éjszakai kirándulást. Felmegy valami magas helyre, hogy élvezze a holdfényben fürdő világot.

– Arra kíváncsi, hogy nem jártam-e éjszaka a pilléreken? Nem én. Csak nem történt ismét valami?

Pompey seriff szomorúan forgatta meg a kezében a kalapját.

– Sajnos történt, Ross. Hogy rossz-e, azt nem tudom. De valami történt. Megvan a *harmadik*.

– Micsoda harmadik?

– A harmadik kábszerkereskedő. Bizonyos O'Hara, akit csak Malacképűnek hívnak. Meg sem lepődik?

– Dehogynem lepődöm meg – tiltakozott Candell. – Éppen a meglepetés fojtotta belém a szót. Honnan került elő?

A seriff a mennyezet felé bökte a mutatóujját.

– Fent járt az egyik pilléren. Aztán leesett róla. De nem abba halt bele.

– Hát... mibe?

– Homlokon vágta egy baltával. Majdnem kettészelték a fejét. Nem szép látvány. Más szóval, megölte valaki. Biztos, hogy nem járt odafent az éjszaka? Esetleg a lánnyal, Lacyvel?

– Biztos.

– Akkor jó – bólintott Pompey seriff, és a zsebébe nyúlt. Először egy borítékot húzott elő belőle. Gyűrött, egyszerű, kék boríték volt. Nem volt lezárva, így a seriff könnyen Candell markába rázta belőle a tartalmát. Néhány szövetdarab volt, amely egy kockás nadrágból szakadhatott ki.

– Ezt... odafent találtam a plató tetején. Beleakadt valamibe, és a vihar nem tudta elsodorni. Mert az éjszaka kisebb tornádó tombolt a pillér környékén: szerencsére csak kis területre korlátozódott. Nem tud erről valamit, Ross?

– Régész vagyok, nem meteorológus – mondta Candell mororván.

– Ó, hát persze – mosolygott a seriff. – Nem is azért mondom. Néha előfordul, hogy a legelképzeltetlenebb helyekről

nyer információt az ember. Kérdez valami ártalmatlant, aztán egyszerre csak, hipp-hopp! – máris előbukkan egy fontos információ. Apropos, nézze csak meg ezt a darabkát itt! Mintha egy nadrág szárából szakadt volna ki... Nincs véletlenül Miss Lacynek ilyen... hm... kockás nadrágja?

– Nincs – mondta határozottan Candell.

A seriff felállt, és még mindig mosolyogva átsétált a hálószobába. Lehajolt, és felemelt a földről egy kockás nadrágot.

– Bocs Ross, de mintha ez az lenne.

– Az az én nadrágom – mondta Candell. – Úgy látszik, megfeledkeztem róla.

– Előfordul – biccentett a seriff, és kezében a nadrággal visszatért Candellhez. – Az ember nem képes minden egyes ruhadarabját a fejében tartani. Velem is előfordul nem egyszer, hogy a feleségem figyelmeztet; ilyen és ilyen ingem már egy éve nem volt rajtam. Én meg nem is tudtam, hogy létezik. Egyszerűen megfeledkeztem róla. Annyi minden van az ember fejében, hogy a lényegtelen dolgok csak úgy, huss! – kiröppennek belőle.

– Végül is mit akar tőlem, seriff? – kérdezte Candell megadóan.

– Semmit – mosolygott a seriff. – Öröm meglátogatni a régi barátokat. Szóval, azt mondja, hogy ez az ön nadrágja? Hm. Én kicsinek találom. Mármost magához képest. Szerintem ez nem az ön mérete.

– Úgy látszik, tévedtem – helyesbített Candell. – Valószínűleg Lacyé. De jelent ez valamit?

– Ugyan már, mit jelentene? – legyintett Pompey seriff. – Bárkinek lehet ilyen nadrágja. És bármelyiknek kiszakadhat a térde. Bár azért ez a darabka nagyon ideillik... Mindegy, ne is törődjünk vele. Szóval, ön azt állítja, hogy az elmúlt éjszaka sem ön, sem Lacy Rost kisasszony nem voltak odafent a völgyhíd pillérjének a tetején... ahol az említett gyilkosság történt?

– Nem – mondta Candell.

– Hát akkor... nem is zavarnám magukat, Ross. Miss Rost itt van... magánál?

– Valószínűleg a fürdőszobában készülődik – találgatta Candell.

– Apropos, Ross, kölcsönadná egy hívás erejéig a mobilját? A kocsiban felejtettem az enyémet. Fel kellene hívnom valakit, méghozzá sürgősen.

Candell széttárta a karját.

– Sajnálom, seriff... de az a helyzet, hogy elvesztettem.

– Vagy ellopták – mondta a seriff. – Hát... kellemetlen, az szent. Méghozzá két okból is. Az egyik, hogy nincs az embernek addig telefonja, amíg nem vesz egy újat, vagy a régi elő nem kerül. Mert előfordulhat, hogy előkerül. Előfordulhat, hogy aki ellopta, az is elveszíti. Vagy egyszerűen csak elhajítja. Nem minden használt készüléket lehet eladni.

– Hát, ha maga mondja.

A seriff a zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy telefont. Megnézegette, aztán Candell felé nyújtotta.

– Ez a magáé, Ross?

– Honnan tudjam? – nyelt egyet Candell. – Az enyém is hasonló márkájú... volt.

– Nézze csak meg bátran!

Candell megnyomott rajta két gombot, s amikor a kijelzőn megjelentek az első telefonszámok, biccentett.

– Az enyém, seriff. Hol találta meg?

A seriff mosolygott.

– Látja, Ross, ez is érdekes. Hol találhat az ember egy elvesztett vagy elhajított telefont? Na, hol?

– Hol? – sóhajtott Candell.

– Elsősorban az utcán. Aztán kukákban, parkokban, fűben. Legtöbbszörre. Mit gondol, ezt hol találtam? Mármint a magáét?

– Parkban, fűben?

A seriff megrázta a fejét.

– Nem, Ross, nem ott. Tudja, hol bukkantam rá? A völgyhíd egyik pillérjének a platóján. Ahol az éjszaka a gyilkosság történt. Kíváncsi lennék rá, hogy került oda?

– Épp az imént említette, seriff, hogy egy ellopott telefon bárhol felbukkanhat. Akkor miért ne bukkannhatna fel egy pillér

tetején?

A seriff néhány másodpercre behunyta a szemét. Candell biztos volt benne, hogy lelkiert gyűjt. Ahhoz, hogy ne kezdjen el ordítani.

– Így igaz – bólintott, aztán kinyitva a szemét. – Miért is ne? Tudja, Ross, hogy vannak nagy hatalmú emberek?

– Persze – lepődött meg Candell. – Miért ne lennének?

– Néha eltöprengek azon, hogy ha van valaki, aki kemény, mint az acél, és akkora hatalma van, mint Nagy Sándor török uralkodónak...

– Görög – helyesbített Candell.

– Igazán? Én mindig töröknek gondoltam. Szóval, ha akkora hatalma is van, hogy mindenki azt hiszi, végtelen, elérkezhet az a pillanat, amikor a hatalma végesnek bizonyulhat. Érti, amit mondok?

– Nem – rázta meg a fejét Candell.

Pompey seriff előre hajolt.

– Akkor elmondom másképp. Igaz, hogy Lacy nagyapja és az apja védőernyőt biztosíthatnak bárkinek, a törvény azonban még náluk is erősebb. A törvény olyan, mint a görény. Igaz?

– Ezt maga mondta, nem én – védekezett Candell.

– A görény letáborozik a csirkeól mellett, és csak vár, csak vár. Tudja, mire vár?

– Mire?

– Hogy a kutyák elaludjanak. Akkor bemászik az ólba, és csúnya ramazurit csinál.

– Ezt értsem úgy, hogy ön a görény?

A seriff felállt, és Candellra mosolygott.

– Értse úgy, ahogy akarja. – Először a kockás szövetdarabot nyújtotta Candell felé. – Odaadom magának ezt a kis darabkát... tulajdonképpen bűnjel, de én mégis magának adom. Egy ügyes szabó talán vissza tudja varrni a helyére, de lehet hogy még egy ügyetlenebb is. Manapság úgylis... bizonyos körökben és bizonyos életkorban a műfolt a divat. Tudja, mit csinált a lányom jó két évvel ezelőtt? Megállt tőle az eszem. Vetetett velem egy méregdrága jeanst, fogta az ollóját és lyukakat vágott rajta, az-

tán azokat a darabkákat, amelyeket kivágott, a lyukak helyére varrta. Érti maga ezt? Mert én nem. Mit gondol, minek néznének engem, ha kivágnék a kalapomból egy darabot, mondjuk itt, az elején, aztán visszavarratnám? He? Azt hiszem, bolondnak. Na de mindegy. Azon kívül itt a telefonja is. Csak telefonáljon vele nyugodtan. Jó lehet a térerő odafent a magasban, mi?

– Nem tudom – mondta Candell.

– Ne izguljon, nem keresztkérdés volt. De azért arra gondoljon mindig, Candell, hogy a törvény mindennél erősebb, és a védőernyők gyakran kiszakadnak. Oké?

– Másra sem gondolok – ígérte meg Candell.

A seriff feltette a kalapját, és az ajtó felé indult. A küszöb előtt megtorpant, és Candellre mosolygott.

– Nem is sejti, Ross, hogy rohan az idő. Nemrégén még Lacy kisasszony az ölemben ült, és én attól tartottam, hogy belepisil. Aztán löni tanítottam. Rohan az idő, Ross.

– Rohan bizony, seriff.

Pompey seriff fejére tette a kalapját, és eltűnt a folyosó kanyarulata mögött.

Candell arra gondolt, ha nem alkalmazza Lacy Rostot segédmunkatársának, már rég egy börtön legrohadtabb cellájában csücsülne.

De vajon meddig tart ki a védőernyője?

34.

Alighogy a seriff lépteinek zaja felszívódott a folyosón, Lacy is előkerült.

– Hol bujkáltál? – kérdezte Candell rosszállóan rántva össze a szemöldökét.

– Nem akartam találkozni vele – mondta a lány.

– Úgyis tudja, hogy itt vagy. Főleg, hogy megmondtam neki. Lacy megvonta a vállát.

– Nem szeretek hazudozni.

– Azt hiszed, én szeretek? – kérdezte sértődötten Candell. – Legalább a nadrágodat elrakhattad volna.

– Ugyan, Candell, ne légy már olyan, mint az apám! Az anyámról már nem is beszélve.

– Van neked egyáltalán anyád? – kérdezte tapintatlanul Candell, amit abban a pillanatban már meg is bánt. – Bocsáss meg, nem akartam...

– Van – mondta Lacy. – Szerencsére csak ritkán van a közelmében. Többnyire Izlandon tartózkodik.

– Izlandon? – ámult el Ross. – Mi a fenét...

– Nagykövet – mondta a lány. – Ő az izlandi nagykövet.

– Akkor te... miért nem vagy Izlandon?

– Jártál te már ott, Ross?

– Még nem.

– Ha jártál volna, nem kérdeznél ilyen hülyeséget. Ott már plusz öt fokban nyarat ünnepelnek. Mondjam tovább?

– Ne mondd.

– Nekem viszont most... el kell mennem, Ross.

– Hová, ha szabad tudnom?

– A barátaimhoz – mondta visszautasítón a lány. – Talán ti-
los?

– George-hoz?

– Na és ha hozzá?

– Nem helyeslem.

A lány nyelt egy nagyot, aztán Candell karjára tette a tenyerét.

– Szeretlek, Ross. Még mindig a példaképem vagy. Az is szeretnél maradni?

– Ami azt illeti...

– Akkor ne kérdezősködj feleslegesen. Inkább add ide a mobilodat.

– Neked nincs?

– Nem találom.

– Hívd fel a számodat.

Lacy felhívta, aztán meg is találta a készülékét az egyik szekrény tetején. Amíg telefonált, becsukta maga mögött az ajtót.

Candell legszívesebben az ajtószárnyra hajtotta volna a fejét,

hogy hallgatózzon, de nem vitte rá a lélek. Elvégre mindenkinek vannak titkai. Ha randira megy, csak menjen. Az életéért felelős, az erkölcsiéért nem.

Meglepődött volna, ha tudja, hogy Lacy Cheryl Turnerrel, azaz Károgó Varjúval beszél a telefonján.

35.

Ahogy felhívta a számot, azonnal beleszólt valaki a készülékbe.

– Turner.

– Miss Turnerrel beszélek?

– Én vagyok.

– Én pedig... Lacy Rost.

– Ismerjük mi egymást?

– Én vagyok az... tudja... akit egy éjszaka Mr. Candell lakásában talált.

– Ó, vagy úgy! Hogy vagy, kislány?

– Jól – mondta Lacy. – A segítségét kell kérnem. Egy fontos ügyben.

– Igazán? – kérdezte néhány másodpercnyi szünet után Miss Turner. – És miről lenne szó?

– A manitukról – mondta Lacy.

– Mi van velük?

– Úgy tudom önök... őslakosok... hm...

– Mondd csak nyugodtan, kicsim, hogy indiánok, nem sértődöm meg tőle.

– Szóval, úgy tudom, hogy önök bensőséges viszonyban vannak velük.

A hang a másik telefontól felkuncogott.

– Na, ez azért erős túlzás. A manitukkal nincs bensőséges viszonyban senki.

– Hallott róla, hogy a manituk megszállnak valakit?

– Megszállnak?

– Befurakodnak a testébe... így értettem.

– És? – kérdezte óvatosan Cheryl Turner.

– Ismer valakit, aki... válaszolni tudna néhány kérdésemre?
A másik telefonnál ingerülten csattant Cheryl hangja.

– Nézd kicsikém, ez nem olyan téma, amit mi ketten megtárgyalhatnánk. Örülök hogy felhívtál, remélem...

– Engem... azt hiszem, megszálltak.

Csend volt az éterben, csak valami furcsa, távoli csattogás hallatszott, amit a kislány akár a manituk szárnycsapásainak is gondolhatott.

– Mondd még egyszer!

– Azt hiszem... megszálltak a manituk.

– Nem olyannak tűnik a hangod.

– Most nem érzem őket, de biztos vagyok benne. Tegnap éjszaka... fent voltam a hídpilléren, amelyen megölték Malacképűt.

– Malacképűt?!

– Egy... dílert. Azok közül egyet, akik Hendersont és Barrow-t ölték meg. Láttam, amikor megölték.

– Ki ölte... meg?

– Ők. A manituk.

– Hogy kerültél fel a tetőre?

A kislányt elfogta a sírás.

– Nem... tudom. Nem tudom, hogyan. De egyszer csak fent voltam, és... nem emlékszem sokra. Mintha nem is én lettem volna. És Candell is odafent volt. Elvitte valaki a... felvonót, és... le kellett másznunk a pilléren. Biztosan tudom, hogy volt valaki bennem, és talán még most is...

– Várj egy kicsit. Visszahívlak.

Lacy várakozott. Tudta, hogy Candell idegesen toporog odakint, de nem érdekelte. Ha nem oldódik meg rövidesen ez az ügy, belehal. Hogy hogyan hal meg, nem tudta, de érezte, hogy meg fog halni.

Úgy kapott a csengő telefon után, mint a fuldokló ama bizonyos szalmaszál után.

– Figyelj – mondta Károgó Varjú. – Beszéltem valakivel, akinek elmondhatsz mindent. Ha még akarod.

– Persze hogy akarom.

– Hol vagy most?

– Candell... lakásában.

A másik oldalon rövid szünet következett.

– Sétálj át a pizzaárus oldalára. Ott majd felveszlek.

Nem kellett soká várnia. Candell szemrehányó pillantásaitól kísérve lerobogott az utcára, átment a túloldalra, majd amikor a kocsí lefékezett mellette, beszállt.

Candell behúzza a függönyt, és lemondóan legyintett.

Ki az, aki egy tinédzser lányt meg tudna állítani, ha az nem akar magától megállni?

36.

Lacy irigykedve nézett az indián lányra. El kellett ismernie, hogy Cheryl gyönyörű. Olyan gyönyörű, amilyen ő talán soha nem lesz életében. Szép az arca, kifogástalan az alakja, elegánsan öltözik, kellemes az illata... csak éppen öreg. Pokolian öreg. Már talán huszonöt is elmúlhatott. Vajon Candell-hez való-e? Ha nem lenne Stillerbe szerelmes, és ha nem lenne a példaképe, ráhajtana Rossra... bár az az igazság, hogy ahogy egyre intenzívebbé válik a kapcsolatuk, egyre több olyan tulajdonságát fedezi fel, ami nem tetszik neki. Rá kellett döbbennie, hogy egy példakép sem makulátlan. És mégis. Csodálata ellenére is boszszantja ez a nő. Vajon miért szeretett belé Candell? Miért éppen őt választotta? Első osztályú darab, de mégis... Vajon miért?

Cheryl bevett egy kanyart, aztán a kislányra nézett.

– Forest Hoganhoz megyünk.

– Ő... kicsoda?

– Egy csipeva ember.

– Indián neve... nincs?

Cheryl megvonta a vállát.

– Nem tudok róla. Nem mindenkinek van már beszélő neve. Vagy ha van is, nem használja. Mindjárt ott vagyunk.

Mr. Forest Hogan még az öregebbnél is öregebb volt: Lacy talán nem is látott még ilyen öreg embert életében. Úgy kattogott a műfogsora, mintha óra ketyegett volna a szájában. Kezein

az ujjak saskarmok voltak: hosszúak és gyászkeretesek. Orrán törött szemüveg ült, fülében hallókészülék.

Apró, hunyorgó szemét Lacyre függesztette. Aztán amikor a lány néhány méternyire megtorpant tőle, magához intette. Lacy akkor vette csak észre, hogy összehajtott takarók hevernek a padlón, éppen az öreggel szemben. Eddig azt hitte, hogy az öreg sámlin ül, de kiderült, hogy ő is takarókon kuporog.

Az öreg többször is végignézett rajta.

– Tehát te vagy az. Ismerem a nagyapádat. Ül le, lányom.

Lacy meglepődött rajta, hogy milyen kellemes az öreg hangja. A fogsor csattogása kicsit zavarta ugyan, de aztán meg is fedkezett róla.

– Hát akkor, Lacy, mi újság? Te meg kimehetsz, Cheryl.

Lacy, mire felocsúdott, már egyedül ült az öreggel szemben a takarókon.

Az öreg meghúzogatta ősz, ritkás copfját, amely két oldalról lógott le az arcát súrolva.

– Károgó Varjú mindent elmondott. Úgy érzed, hogy beléd szállt egy manitu?

– Néha – mondta megszeppenve a kislány. – Csak néha érzem úgy!

– Hogy érzed?

– Mintha... nem is én lennék én. Elveszítem az eszemet, és közben... csinállok valamit, amiről nem tudok, és csak ha magamhoz térek, emlékszem vissza néhány részletére. De nem az egészre.

– Szellemféle – bólintott az öreg.

– Manitu?

– Ha felvitt a tetőre, akkor valóban manitu lehet.

– Mit akarhatott tőlem? – nyögte Lacy. – Megölni?

– Azt aligha. Akkor meg is ölt volna.

– Ha nem akart megölni, akkor mit?

– Ki tudja? – tárta szét a karját az öreg. – Talán azt akarja, hogy értesíts másokat is.

– Kiket és... miről?

– Nem tudom. Ezt csak ők tudhatják. Azt hiszem, próbál-

koznak. Megpróbálnak kapcsolatba kerülni velünk.

– Kapcsolatba... kerülni?

– Azt mondja a hagyomány, hogy a régiek ismerték a manituk természetét, és békében éltek velük. Betartották azt az egyezséget, amit kötöttek. Nem zavarták egymást.

– Nem építkeztek két domb közé?

– Bizonyos dombok közé. Ha építettek, ők lerombolták.

Lacy elsírta magát.

– Én láttam azokat az embereket... akiket megszálltak. Fehér volt a szemük és... zombik voltak. Tudat nélküli gyilkológépek. Én nem akarok olyan lenni. Én még csak tizenöt éves vagyok.

– Ismered a választ – mondta az öreg. – Tudod, hogy ők mit akarnak.

– De hát én nem tudom megakadályozni, hogy viaduktot építsenek és hogy szélturbinákat emeljenek!

– Talán a nagyapád meg tudná.

– Ehhez neki sincs hatalma.

Az öreg sóhajtott.

– Akkor bizony meg kell várnunk, hogy mi lesz a dologból. Az a legnyugtalanítóbb, hogy nem tudunk beszélni egymással. Ők nem értenek bennünket, és mi sem értjük őket. A hagyomány azt mondja... hogy mi vagyunk a betolakodók. Ők már előbb itt voltak. Általában véve nem törődnek velünk, talán észre sem vesznek bennünket... de egyszer csak észre kell venniük. Csinálunk valamit, ami nem tetszik nekik. Ők pedig megpróbálják visszaállítani az eredeti állapotot.

– Nincs valami amulett, amit ha a nyakamba akasztanék...

Az öreg megrázta a fejét.

– Nincs, Lacy. És nincs ember, aki segíteni tudna rajtad. Ők nem tárgyalóképesek. És bennünket sem tartanak partnernek.

– Akkor miért... költöznek belénk?

– Jó kérdés. Talán ez csak egy módszer. Arra, hogy befolyásoljanak bennünket. Azt akarják, hogy tűnjünk el az útjukból. Különben nem izgatja őket, hogy létezőnk-e, vagy sem. Ők is élnek a maguk életét, mi is a miénket, de ha összefutnak az útjaink, akkor abból csak baj származhat.

Az öreg megsimogatta Lacy fejét és lehunyta a szemét.

– Most pihennem kell egy kicsit.

Lacy felállt, leporolgatta sárga szoknyáját, amely minden igyekezete ellenére, alaposan összegyűrődött.

– Egy a lényeg. Ki kell térnünk az útjuktól, Lacy.

Mire Lacy kettőt pislantott, az öreg már elaludt. Várt még egy kicsit, hátha csak pihen, de az öreg indián szuszogása olyan egyenletessé vált, hogy Lacynek kétsége sem lehetett felőle, hogy mélyen alszik. Talán a manitukról álmodott.

37.

Candellnek nem volt különösen jó napja ez a mai. Kezdődött azzal, hogy Lacy lelépett a térképről. Sem délután nem érkezett vissza, sem este, sem az éjszakát nem töltötte nála. Candell többször is felébredt, és belesett a hálósobába, hogy megérkezett-e, de minden alkalommal üresen találta az ágyát. Candell igyekezett meggyőzni magát, hogy bizonyára nem esett baja, hiszen az ő lakásán kívül is volt hol eltöltenie egy éjszakát. Mehetett hotelba, motelba, akár haza is mehetett, hiszen a Rost család rezidenciája nem sokkal volt túl Bocharochán, taxival másfél óra alatt odaérhetett. Csakhogy... nem olyannak ismerte meg Lacyt, aki csak úgy hazarohangat. Örült, hogy kiszabadult a szülői és nagyszülői macerák alól. Nem, Lacy biztosan nem ment haza.

Akkor viszont George-dzsal van. Candell megtörölgette a homlokát, és megpróbálta kielemezni magát. Mi a fene ez a rossz érzés benne? Csak nem féltékeny Lacyre? A fenébe is, dehogy! Ha valakire féltékenynek kéne lennie, az Cheryl, csak hát Cherylre meg miért legyen féltékeny? Hiszen már semmi közük egymáshoz. Akkor talán azért ideges, mert felelősséget vállalt Lacyért. Mi lenne, ha egyszer csak felszívódna, nem jönne vissza soha többé, és haza se menne, és sehova se menne. Évente, ki tudja, hány ezer gyerek tűnik el nyomtalanul az Államokban, Lacy csak egy lenne a sok közül. A Rost család viszont lenyakazná. Addig nem nyugodnának, amíg börtönbe nem

küldenék. Beállítana hozzá Pompey seriff, és kéjes vigyorral az arcán lesittelné. Még jó, ha nem végeztetnék ki. Bár ki tudja? Csak az esküdtszéken múlik.

Addig-addig törte a fejét, amíg sikerült elaludnia.

Lacy azonban reggelre sem jött haza.

Csak a piros bugyija virított egy szék karfáján.

38.

Reggel, ahogy besétált a múzeumba, összefutott Mrs. Honey-val. Az asszony dudorászva közeledett felé. Candellben megfordult a gondolat, hogy befordul az első folyosókanyarba, aztán meg futásnak ered, de sehol nem kanyarodott el a folyosó. Egyenes volt az, mintha vonalzóval húzták volna ki. Második lehetőségként beugorhatott volna egy szobába, és magára zárhatta volna az ajtót, de a folyosó ama részén, ahol a találkozás megtörtént, nem volt szoba. Így aztán annak rendje és módja szerint, belefutott Mrs. Honey-ba.

Az asszony szokatlanul csinos volt ezen a reggelen. Amikor megpillantotta Candellt, meglepetten felkiáltott.

– Ross?

– Én vagyok, Mrs. Honey.

– Inez.

– Bocs... Inez.

– Már attól tartottam, hogy a szelleme. Mármint, hogy a maga szellemével találkozom. Hiába keresem magát, nem találom sehol.

– Az indiánok között jártam.

– Ráér egy percre? Ha igen, jöjjön be hozzám.

Candell rosszat sejtett. Mindazonáltal engedelmesen követte az asszonyt. Mivel ezen a részen eléggé szűk volt a folyosó, Inez asszony ment elől, Candell utána. Candell kénytelen volt megállapítani, hogy az asszony egyszerűen újjászületett. Mintha nem is az a Mrs. Honey lett volna, aki korábban volt. Még a feneké is kikerekedett valahogy. És úgy ringatódzott, mint a sajka a parti hullámokon. Később aztán arról is meggyőződhetett,

hogy előlről is másképpen fest a főnöknője, nem csak hátulról. Candell biztos volt benne, hogy valamiféle plasztikai műtétnek vetette alá magát. Hogy lehetne különben ilyen ringó kebleket növeszteni három hét alatt?

Akárhogy is volt, maga volt a csoda. Ez persze azért nem nyűgözte le annyira Candellt, hogy elaludjon az ébersége. Ingványos talajon járt, oda kellett figyelni minden lépésére.

– Üljön le, Ross.

Candell leült. Az asszony, mintha csak tisztában lett volna újonnan született varázsával, kihúzta magát, kidomborította a keblét, és állva maradt.

– Szeretek tisztában lenni a legközvetlenebb munkatársaim helyzetével, Ross. Ugye érti?

– Nem egészen – mondta az igazságnak megfelelően Candell.

– Akkor másképpen kérdezem. Mi az ördög van magával, Ross?

– Velem? – hökkent meg Candell. – Mi lenne?

– Tudja, mit gondoltam, mondjuk, két héttel ezelőttig magáról?

– Hát... nem.

– Hogy maga a legnyavalyásabb, leghülyébb, legfeleslegebb ember a múzeumban. Azokkal az indián csatokkal meg zablákkal szarakodik, amiket ha kiás, az indiánok úgyis visszakövetelnek tőlünk. Mi visszaadjuk, az indiánok eltemetik, maga meg újra kiássza. Mint a nitrogén körforgása a természetben. Óriásit csalódtam magában, Ross. Persze kellemesen.

– Ennek ízé... örülök.

– Mondja, hogy csinálta?

Candell nyelt egyet.

– Mit?

Az asszony megrázta a fejét.

– Ne izéljen, Ross! Nekem nyugodtan elmondhatja. Mit csinált maga azzal a kislánnyal?

– Miss Rostra gondol?

– Nem is a hét törpe kishúgára. Tudja, hány éves ez a gye-

rek?

– Tisztában vagyok vele – sóhajtotta Candell. – Tizenöt körül.

– Tudom, hogy nem tartozik rám, de... valahogy mégiscsak rám tartozik. Lefeküdtek már?

– Kérem, Inez...

Az asszony megnyugtatón felemelte a kezét.

– Ne értsen félre, Ross, nem akarok beavatkozni a magánügyeibe. Csak... vigyázzon. Az ilyen gyerekek szörnyen bosszúállóak tudnak lenni. A családról már nem is beszélve. Remélem, nem követett el meggondolatlanságot. Az a gyerek még vasággal együtt sincs nyolcvan font. Tudja, mire gondolok.

Candellt lassan kezdte elfogni a méreg. Mi a franc van az emberekkel? Hát már mindenki megőrült?

– Nem tudom, mire gondol – mondta dühösen.

– Jól van, Ross, ha nem, hát nem – csillapította az asszony. – Végül is a maga dolga. Csak hát... nem tudom, hogyan viselkedjek... mostanában annyi megrázó élmény ért, nevezetesen az utóbbi két napban, hogy... azt hiszem, lassan elveszítem a fejem. Ha így megy tovább, sokszoros milliomosok leszünk.

– Gratulálok – mondta Candell. Ezek szerint ettől van ez a pozitív változás. Örökölt volna a főnökasszonya?

– Magának is gratulálhat.

– Magamnak?!

– Hát végül is a maga műve. Ne tagadja le.

Candell előtt lassan forogni kezdett a szoba.

– Mit ne tagadjak le?

– Jól van, Ross, a szerénységnek is van határa. De ha akarja, menjünk bele a játékba. Szóval, kezdődött azzal, hogy Mr. Rost tett egy alapítványt, amelyből jelentős jövedelme származik a múzeumnak. Az iratok természetesen a rendelkezésére állnak, bármikor megtekintheti őket. Remélem, nem akarja azt mondani, hogy ehhez sincs köze. Mr. Rost a tudomásomra hozta, hogy az unokája és a múzeum között kialakult jó kapcsolatokra való tekintettel adja a pénzt. Tegnap este fogadás volt Mr. Vandersaarnál, maga is hivatalos volt rá, mi az ördögért nem

jött el?

– Úgy látszik... elkevertem valahova a meghívómat.

– Mr. Vandersaar elkapott, és közölte velem, hogy ennyi és ennyi pénzt bocsát a múzeumunk rendelkezésére. Úgy illik, hogy legyen a környéknek egy normális múzeuma. Ez talán elősegíti majd az indiánokkal való megbékélést is. Akkora összeget kaptunk tőle, Ross, hogy belefájdult a fejem. Annyit azért tudnia kell, hogy Mr. Vandersaar és Mr. Rost igen jó barátok. Ross!

– Tessék? – sóhajtotta Candell.

– Tegnap este tizennégyen jöttek oda hozzám, és sorban közölték, hogy évente ennyit meg ennyit kapunk tőlük. Valóságos pénzeső volt, Ross. Én meg csak álltam, virtuális kalapommal a kezemben, és néztem, ahogy belepotyog az áldás. Ne mondja, hogy ezt sem magának köszönhetem!

Candell sóhajtott, de nem szólt semmit.

– De ez még csak a kezdet volt, Ross!

– Nem baj – legyintett Candell. – Veszünk majd egy olajmezőt Irakban.

– Hagyja a marhászkodást. Boldog vagyok, Ross!

Ross agyában kergetni kezdték egymást a vadabbnál vadabb gondolatok.

– Igazán? – kérdezte óvatosan.

Mrs. Inez Honey Candell elé állt: olyan szorosan, hogy a keble szinte elérte Candell orrát. Ajka nedvesen csillogott, mintha pillanatokon belül rá akarna tapadni Candell ajkára.

Istenem, segíts! – fohászkodott magában Candell. – Űzött vad vagyok, ne engedd hogy elveszek. Én Károgó Varjút szeretem, bár ő gyűlöl engem.

Az ajkak azonban néhány milliméternyire megálltak a szájától.

– Képzeld, Ross, ahogy hazaértem, a férjem bedobta az unalmast.

– Be... dobta?

– Azt mondta, lelép. Éppen csomagolás közben zavartam meg. Úgy akart lelépni, hogy ne találkozzon velem.

– Sajnálom.

– Mi a francot sajnál? Már vagy öt éve azon imádkozom, hogy tűnjön el végre az életemből. Miatta lettem olyan, amilyen voltam. Slamos, rosszkedvű, mondjam tovább? Szóval Mr. Honey eltűnik az életemből. S akkor, tegnap este, Ross, folytatódtott a pénzeső. Mr. Honey elővette a csekkfüzetét, és akkora összeget hagyott rám végkielégítésül, vagy mi a franc, hogy valóban vehetek rajta egy olajmezőt gerillákkal és NATO-csapatokkal együtt. Persze meg kellett ígérnem, hogy nem pereskedem, és nem követelek többet. Ó, ha tudta volna a nyomorult, hogy akár ingyen is elengedném!

Candell felsóhajtott. Istenem, milyen különbözőek is az emberi sorsok! Ő akkor lenne boldog, ha összejöhetne valakivel, ez az asszony meg azért boldog, mert otthagya valaki.

– De ez még mind semmi, Ross. Természetesen nem tudtam aludni az örömtől. Mr. Honey már az éjszaka lelépett, szállodába ment, ott várta a tyúkja, egy francia bárónő vagy ki a franc, aki még angolul sem tud – és kísértéltem a folyópartra, hogy kiszellőztessék az agyam. És akkor, Ross, megállt mellettem egy autó. Benne ült valaki... valaki... aki valaha nagyon sokat jelentett nekem. Beszélgettünk egy kicsit – tudja neki nemrég halt meg a felesége –, és... Ross... istenem, mindketten úgy éreztük, hogy fellángol bennünk valami... Talán újra lehetne kezdeni azt, ami annak idején abbamaradt. Folytatni nem is, de legalább újra kezdeni. És mi megfogadtuk, hogy újra kezdjük. Hát ennyi történt velem, Ross.

Ebben a pillanatban felcsengett a szobában a telefon. Inez Honey felkapta a kagylót, és kelletlenül beleszólt.

– Tessék.

Candell aggódva látta, hogy az asszony arca másodpercről másodpercre nagyot változik. Előbb öröm terült szét rajta, aztán megdöbbenés, majd aggodalom.

– Igen... Jack... igen. Természetesen, Jack... Jézusom! Hogy... történhetett? Persze hogy megmondom neki... Nem akarsz vele személyesen... Jól van, csak menj! Éppen itt van nálam... Jól van Jack... persze hogy nem. Én is téged...

Candell megérezte, hogy baj van. Még hozzá nem is akármekkora.

Inez Honey kezéből úgy esett ki a telefonkagyló. Candell nem tudott másra gondolni, mint hogy Jack Turner meggondolta magát. Mert az világos volt számára, hogy az asszony Vörös Lóról, azaz Jack Turnerről beszélt.

Inez asszony szája széle úgy remegett, mintha azonnal el akarná sírni magát.

– Baj van, Ross – mondta száraz hangon. – Jack Turner telefonált. Oda akartam adni önnek a kagylót, de Turner, azaz Jack nem akarta vesztegetni az időt. Arra kéri magát, hogy segítsen neki... Maga talán szót tudna érteni vele.

Candell megdöbbsent.

– Kivel?

– Jack szerint... maga ismer egy fickót a szélturbinák építésénél. Valami építésvezetőt vagy kicsodát. Steinernek hívják.

– Desmond Steiner? – nyögte Candell. – Persze, hogy ismerem. Mi van vele?

– Bedurrant az agya.

– Ez mit jelent?

– Túszul ejtette Jack lányát... és délig adott haladékos...

– Mire??!

– Ha délig nem kerítenek elő neki egy nőt az indiánok, egy bizonyos Mabelt, akkor megöli a lányt... Ross, én csak...

Candell nem várta meg a mondat végét. Felugrott, és az ajtó felé vetette magát. Hallotta, hogy Inez asszony még utánakiabál, de már nem értette, mit. És nem is érdekelte.

Biztos volt benne, hogyha nem érkezik idejében, Steiner megöli Cherylt.

39.

Azt hitte, mire eléri a turbinamezőt, egész seregnyi rendőrt talál ott, talán még a szomszéd megyéből is odagyűlnek a seriffek, meglepetésére azonban alig néhányan lézengtek a turbinák között.

Leállította a kocsit, és szemügyre vette a várakozókat. A seriff, Isola Fitzroy és Bend seriffhelyettesek, néhány munkás, aztán Jack Turner, Simon Turner, Beaver, két-három ismeretlen indián. Mintha valamennyien rá vártak volna.

Alighogy kiszállt a kocsijából, Pompey seriff odasietett hozzá, és felé nyújtotta a karját.

– Csakhogy itt van, Ross! Már tükön ültünk maga miatt. Mennek az értékes percek, és maga nincs sehol.

– Így is minden sebességkorlátozást túlléptem – mentegetőzött Candell.

– Az a lényeg, hogy végre itt van. Tudja, mi történt?

– Jack Turner értesítette a múzeumot.

– Turner most odafent van.

Candell felnézett a legközelebbi turbina eget karcoló tetejére, de Pompey rászólt.

– Nem ott, hanem a barlangban.

– Milyen barlangban?

– A hegyoldalon. Van ott egy barlang. Állítólag valaha indiánok lakták. Most üres.

– Gyerünk, odamegyünk!

A seriff azonban visszatartotta.

– Várjon egy pillanatig, Ross. Mit akar tenni?

– Beszélek vele.

– Jól van. És aztán?

– Lehozom a lányt. És Steinert is.

– Be van gőzölve, Ross.

– Majd kiereszti.

Pompey seriff megrázta a fejét.

– Figyeljen ide, Ross. Nem én akartam, hogy maga idejöjjön. Oké? Az indiánok ragaszkodnak magához. És az a furcsa, hogy Steiner is. De azt azért tudnia kell, Ross, hogy útban vannak már a mesterlövészek. Mallory Cityből jönnek. Kemény fiúk, és jól lőnek.

– Azonnal rendeltesse vissza őket! Nem kell ide mesterlövész!

Pompey seriff szelíden megszorította Candell karját.

– Mit szólna hozzá, Ross, ha azt mondanám, hogy torkig vagyok magával? Korábban kedveltem, de most már utálok. Maga mindenbe beleüti azt a rohadt orrát. Ez az én bulim, és azt csinálom, amit akarok. Márpedig ettől a perctől kezdve nincs kegyelem: mindenki sikkre megy, aki akadékoskodik. Maga lesz az első, Candell! Tíz évig fog ott rohadni...

– Hagyja ezt abba, seriff! – hallott Candell egy határozott hangot a háta mögül. Annyira fordult csak meg, hogy meggyőződhesen róla, valóban Beaver beszél.

– Magát nem kérdezte senki! – tette csípőre a kezét Pompey seriff.

– Beaver vagyok, az Indiánügyi Hivataltól, ha még nem tudná. Lehet, hogy valóban nem kérdezett senki, én azonban akkor is elmondom magának, hogy ha még soká szórakozik velünk, holnap már nem maga itt a seriff. Erre mérget vehet!

– Hohó! Hátrébb az agarakkal! – tajtékzott a seriff. – Maga csak ne fenyegetőzzön itt nekem...

Ekkor csoda történt. Beaver háta mögül előlépett egy vékony, sápadt, nagy orrú indián. Szorosan a seriff mellé állt, és mielőtt az megakadályozhatta volna, megsimogatta az arcát.

– Nyugodjon meg, seriff. Senki nem akar rosszat a másiktól.

A csoda tulajdonképpen csak ekkor történt meg. Pompey seriff megrázkódott, aztán elmosolyodott.

– Jól van, az ördög vigye el, hiszen nem akarok én se mást. Éljen a béke! Nincs véletlenül valakinek egy nyelet whiskyje? Szívesen innék egyet.

Visszaült a kocsijába, és a volánra hajtotta a fejét.

– Gyerünk! – ragadta meg Candell karját Beaver. – Valóban ne vesztegessük az időt!

40.

Amíg a barlang felé igyekeztek, Candell, annak ellenére, hogy pokolian érezte magát, igyekezett kifaggatni Beavert. Faggatás közben többször is olyan hányingert érzett, hogy leg-

szívesebben kihajolt volna a kocs ablakán.

– Egyáltalán... hogy került ide... Cheryl?

– Nem tudom – rázta meg a fejét Beaver. – Te tudod, Simon?

– Körül akart nézni. Többet én sem tudok. Hajnalban telefonált Steiner telefonján. Steiner délig adott határidőt. Ha addig nem kerül elő Mabel...

– Mondott még valamit Steiner?

– Hogy meg is skalpolja, ahogy mi szoktuk... Az az ember teljesen megőrült.

Előbb Jack Turnert pillantották meg, és csak azután a barlang száját. Ott feketedett felettük néhány száz lábnnyira.

Jack Turner egy tarka szőnyegen ücsörgött. Mozdulatlanul ült, maga alá húzott lábakkal, mellette hosszú szárú pipa. Olyan merev tekintettel nézett maga elé, hogy Candell már-már azt hitte, halott.

Simon Turner letérdelt a szőnyeg mellé. Jack Turner csak ekkor emelte fel a fejét.

– Itt van?

– Itt vagyok – mondta Candell.

– Beszéljen vele.

Candell bólintott.

– Kérdezze meg tőle, mit akar. Bármit megkaphat. Csak kí-mélje meg Cheryl életét.

– Amit tudok, megteszek.

Candell felnézett a barlangra, aztán sóhajtott egy nagyot.

– Menjenek innen, kérem.

– Hova? – kérdezte Beaver.

– Ahova akarnak. Egyedül akarok maradni vele. És ön is menjen, Mr. Turner!

Az öreg bólintott, felállt, kezébe vette a pipáját. Candell ekkor döbbent csak rá, hogy az öreg Jack Turner nem is olyan öreg. Bár a bánat mély redőket vágott az arcába, ereje teljében lévő ötvenes férfi volt. Nem is értette, korábban miért gondolta öregnek?

– Ott leszünk a hajlatban – mondta Beaver. – Ha kell valami,

csak szóljon.

Candell bólintott, megvárta, amíg az indiánok eltűnnek, aztán csípőre tette a kezét.

– Desmond! Hall engem? Én vagyok itt, Candell!

– Mabelt akarom! – kiáltotta vissza Steiner. Szinte azonnal meg is jelent a barlang szájában. Candell látta, hogy távcsöves puskát tart a kezében, ami nem töltötte el különösebb boldogsággal.

– Beszélhetnék magával, Desmond?

– Csak ha visszakaptam Mabelt!

– Éppen erről akarnék szót váltani magával.

– Szóval beismeri?

– Mit kellene beismernem?

– Hogy velük tart! Maga is velük tart!

– Kikkel? – kérdezte Candell.

– Hát velük! A manitukkal! Az indiánokkal! A rohadékokkal!

Candell vett egy mély lélegzetet.

– Felmegyek magához, Desmond!

– Ha csak egy lépést is tesz, megölöm! Mabelt akarom!

– Megbeszéljük.

– Nincs senkivel beszélhivalóm. Láttam őket! Az indiánokat! Ott sugdolózott velük. Ők vitték el Mabelt! A rohadék farkasai. Farkassá változtatták.

Candell széttárta a karját.

– Nincs nálam fegyver, Desmond. Nincs nálam semmi. Elindulok maga felé. Van magánál valaki, akivel beszélnem kell!

– Megölöm!

– Fegyvertelen vagyok, Desmond. Öljön meg, ha akar.

Candell ismét vett egy mély lélegzetet, aztán elindult felfelé.

– Ne közelítsen, Ross!

Candell nem válaszolt, csak ment tovább, lehajtott fejjel. Csupán arra vigyázott, hogy bele ne botolják az útjában heverő kövekbe. Ha elbotlik, Steiner támadásnak vehetné, és tüzet nyit.

Ki tudja, Steiner mit gondolt magában; egy azonban biztos: nem várta meg, hogy Candell megbotolják. Lövés dörrent, és a

golyó ott süvített el a régész füle mellett.

Candell még csak meg sem mozdította a fejét. Konok egykedvűséggel törtetett előre. Vagy kihozza onnan Károgó Varjút, vagy belepusztul. Nélküle úgyszincs sok értelme az életének.

– Álljon meg, mert agyonlövöm!

Candell ekkor megtorpant.

– Lőjön! – kiáltotta, és mint a harmadosztályú filmekben szokás, szétrántotta mellkasán az inget. – Ide lőjön, Steiner!

Ismét eldörrent a fegyver; a golyó ezúttal a lába mellett verte fel a port. Candell kénytelen volt elismerni, hogy Steiner kitűnően lő. Nem fogja eltéveszteni, ha úgy dönt, hogy mégiscsak kinyírja.

Ettől kezdve nemigen emlékezett semmire. Néhányszor még érzékelte, hogy elsüvít mellette egy-egy golyó, aztán már erre sem figyelt. Csak ment a maga útján, fel sem pillantva többé.

– Menjen onnan, Candell!

– Le fogja löni magát!

Majd egy hangosbeszélő sürgető kérést hallotta.

– Tűnjön el onnan, Candell! Itt vannak a mesterlövészek! Jöjjön vissza, majd mi elintézzük!

Eljutott valahogy a barlang szájáig. Ott aztán belefutott valamibe. Nem látta, mégis tudta, hogy a valami csak egy puska-cső lehet.

– Megölöm, Candell! Kénytelen vagyok vele.

Kinyújtotta a karját, elkapta a puskacsövet és maga felé rántotta. A lövés eldörrent. Candell érezte, hogy egészen gyenge ütés éri az oldalát, és mintha valami kicsit meg is csípte volna.

Előrelendítette a karját, és úgy találta telibe az öklével a puska-tartó Steiner képét, hogy az akkorát nyögött tőle, mint egy kimúltni készülő bölény. Candell ekkor érzett igazi fájdalmat. Ezúttal a lábában. Csak később tudta meg, hogy kifícamodott az egyik lábujja: Steiner puskájának a tusa ficamította ki.

– Kell még egy? – ordította, ahogy a torkán kifért. – Kell még egy?

Steiner megdörzsölgette a száját, aztán a nadrágjába törölte a vért.

– Nem... – nyögte. – Nem kell.

Candell végigzuhant a barlang földjén, és a mennyezeten lógó denevérekre függesztette a szemét.

– Maga istenverte barom! – nyögte. – Megérdemelné, hogy szétrúgjam a seggét!

A denevérek eleresztették a mennyezetet, és furcsa, csipogó hangok kíséretében rémülten kiröppentek a szabadba.

Valószínűleg magukra vették Candell fenyegetését.

41.

Candell azt hitte, jól áll a szénája, de hamarosan be kellett látnia, hogy tévedett. Steiner kezében már ismét ott volt a puskája, amit korábban a lábára ejtett.

Candell megpróbált felállni, de Steiner a puska csövével visszanyomta.

– Maradjon veszteg, Ross!

Candell óvatosan az oldalához értette a kezét. Félhomály volt odabent, nemigen látta, hogy vértócsák lennének a közelében. Ahogy a ruháján matatott, megérezte, hogy a golyó jókora darabot tépett ki a nadrágjából. Sőt még a nadrágszíjából is egy keveset. Visszahúzta a kezét, és megpróbálta megnézni, véres-e. Csak itt-ott feketedett valami az ujjai hegyén.

Felkönyökölt, és Steiner arcát kereste a tekintete.

– Hol van Cheryl?

Steiner anélkül hogy megfordult volna, a háta mögé mutatott. – Ott.

– Megnézem.

– Ha hozzányúl, lelövöm.

– Nem nyúlok hozzá. Megígérem.

– Jól van, de csak lassan!

Candell felállt. Iszonyúan fáj a lába, de akárhogy is kereste a szeme a cipőjén a golyó nyomát, nem találta.

Ügyet sem vetve az építészre, eloldalazott mellette, aztán lehajolt, hogy jobban láthassa a lányt. Meghökkenve vette észre, hogy Károgó Varjú szája széles ragasztószalaggal van lera-

gasztva. Szemét Candellre függesztette, miközben könnyek gyülekeztek a sarkában.

– Ne nyúljon hozzá, Ross!

Candell lehajolt, elkapta a szalag végét, és nagyot rántott rajta.

Egyszerre hárman is felkiáltottak. Ő az erőlködéstől, Cheryl a fájdalomtól, Steiner pedig a haragtól. Ismét lövés dörrent mögötte, szemét és sziklatörmelék hullott a fejére. Gondolkodás nélkül Cherylre vetette magát.

– Megmondtam, hogy nem nyúlhat hozzá! Nem megmondtam...?

Odakint felhördült a hangosbeszélő. Bár nem értette, mit mond, pontosan tudta miről lehet szó. Nem törődve az ismét ráirányuló puskacsővel, a bejárathoz vágatott és kiordított rajta.

– Candell vagyok! Maradjanak veszteg. Véletlenül sült el a fegyver. Jól vagyunk valamennyien! Ne közeledjenek!

Candell újra szemügyre vette Steinert. Láta rajta, hogy nincs magánál: mintha megszállta volna valami. Izgatottan kutatta a szemét, hogy fehérbe fordul-e, de Steineré inkább vörös volt.

– Beszelnünk kell, Desmond.

Steiner nem vette le róla a puskája csövét.

– Akkor beszéljen, Ross.

– Engedje el a lányt.

– Nem örültem meg. Nem azért kaptam el, hogy szabadon engedjem!

– Itt vagyok én helyette. Két tússzal sem megy többre, mint eggyel.

– Ne röhögtessen, Ross!

– Eszem ágában sincs. Engedje el a lányt. Mindent el fogok követni, hogy visszakapja Mabelt.

Steiner megszívta az orrát és hallgatott. Candell csak reménykedhetett benne, hogy elgondolkodott az ajánlatán. Amit látott, nem nyugtatta meg. A férfi arca fekete volt a rászáradt sártól és kosztól, mintha egy mocsári pancsikolás után belefeküdt volna a legközelebbi szoláriumba. Nadrágtartója elszakadt, ingéből két helyen is tenyérszerű darabok hiányoztak. Mindezek

mellett mezítláb volt: csak az egyik lábán fityegett egy hajdani, ki tudja milyen színű zokni. Summa summarum: nem úgy festett, mint aki tárgyalásra kész.

– Maga nem kell nekem, Ross – mondta végül némiképpen megnyugodva.

– Miért nem kellek?

– Mert maga nem indián.

– Én is érek annyit, mint egy indián.

– Saját magának igen – mondta Steiner. – De nekik nem. Nekik többet ér Mabel, mint maga.

– Mi a fenéről beszél?

– Azt hiszi, nem tudom?

– Mi az ördögöt?

– A manitukat, Ross, a manitukat!

– Mi van velük?

– Láta az áldozat fejét? A koponyáját?

– Kiről beszél, Desmond?

– Arról, akit kiástak, és akit valaha a kőoszlophoz kötöttek.

Candell agyában vadul futkostak a gondolatok. Mi a fenéről beszél Steiner? Van valami, amit még nem tud?

– Mi a helyzet vele?

Steiner felmordult.

– Maga említette, hogy az a fickó *ainuid*. Én is megnéztem az interneten. Valóban az. Az egy ainuid ember koponyája, Ross!

– És?

– Nem vette még észre?

– Mi a csodát kellett volna észrevennem?

– Azt, hogy... Mabel is az!

42.

Candell behunyta a szemét, és megpróbálta maga elé idézni Mabelt. Nem akart sikerülni, de aztán valahogy magától elé pattant a lány arca. Mint amikor valaki kinyitja a bűvös doboz tetejét, és kiugrik belőle egy ördögfej. – Lehetséges – gondolta. –

Lehetséges, hogy Mabel valóban ainuid, bár ahhoz antropológusnak kellene lennem, hogy véleményt mondjak róla. És ha még így is lenne, miért fontos ez?

– És? – nyögte. – Akkor mi van?

Steiner gonoszul felvihogott.

– Maga nem lát a szemétől, Ross! Nem látja, hogy ezeket a sírokat az indiánok csinálták? A maga drágalátos indiánjai. Áldozatot mutattak be a manitujaiknak, kedves házi szellemeiknek. Nem lát a szemétől?

– Mit kellene látnom?

– Hogy erre csak... az ainuid típusok a megfelelők. Nem áldoznak fel mindenkit, csupán csak ainuidokat.

– De... miért?

– Figyeljen ide, Ross! – magyarázott tovább Steiner. – Olvastam néhány cikket az interneten, és összevettem mindazzal, amit magától hallottam. Maga okos fickó, de nem képes összeilleszteni a dolgokat, vagy fél levonni a következtetéseket. De én nem félek, de nem ám! Nagyon megkeserülnek még azok a rohadékok! Ha Mabelnek csak egyetlen haja szála is meggörbül... elvágom az indián lány torkát. Már a kés is itt van hozzá a zsebemben. Szóval, Ross, hogy látja a dolgot?

– Mondja tovább, Desmond!

– Arra jöttem rá – folytatta Steiner –, lehet, hogy magának van igaza. Amerikának nem csak az indiánok az őslakói, hanem másféle emberek is, akik nem onnan jöttek, ahonnan az indiánok, hanem máshonnan. Japán felől, például. Ki a franc tudja, ki érkezett utóbb, de ez nem is érdekes. Az viszont tuti, hogy nem fogadták ölelő karral őket. Kurva nagy csaták lehettek közöttük. És itt voltak még a manituk... hehehe. Bár a manituk nem is léteznek. Őket az indiánok találták ki. Mindazonáltal hittek bennük, és áldozatokat mutattak be nekik. Farkasokat áldoztak és embereket. Hadifoglyokat. Ainuidokat. Azok az emberek a kőoszlopnál az indiánok áldozatai. Teljesen mindegy, hogy mikor történt mindez: az övék és kész. Aztán egyszer csak az ainuid emberek elfogytak. Talán beolvadtak, talán elmenekültek, elbújtak az őserdőkben, talán kihaltak, de nem voltak többé.

És nem volt áldozatnak való sem. Pedig a manituknak áldozat kellett. *Ainuid áldozat!* Öt évvel ezelőtt volt egy kollégám, Mr. Takahara. Mérnök volt, együtt építettünk egy zsilipet a Coloradón. És Mr. Takahara nyomtalanul eltűnt. Tudja, miért? Mert szerette az indiánokat. Sülve-főve együtt volt velük; talán, mert az ő szeme is ferde volt. Aztán egyszerre csak nyoma veszett. Hiába kerestük, nem találtuk. Még az FBI is bekapcsolódott a keresésbe. Az indiánok is keresték, vagy inkább csak úgy tettek, mintha keresték volna. Pedig pontosan tudták, hogy hol van.

– Hol... volt?

– A föld alatt, Ross! Eltemették. Megölték és elföldelték. Feláldozták a manituknak.

– Honnan veszi ezt a baromságot?

– Nem baromság ez, Ross! Nekik ainuidokra van szükségük a hagyomány miatt. Azt hiszik, hogy a manitujaik kizárólag ilyeneket kívánnak.

– Kérem, Desmond, nem minden japán ainuid.

– De Mr. Takahara az volt! Ainu!

– Honnan tudja?

– Ő maga mesélte nekem. Panaszkodott, hogy még a mai, modern Japánban is milyen nehéz az ainuk helyzete. Ők Japán indiánjai. Mert azt én is elismerem, hogy nem könnyű indiánnak lenni. De visszatérve Mr. Takaharára, elmesélte, milyen nehézséget okozott neki, hogy elvégezhesse az egyetemet... csak azért mert ainu. Nos, mit szól hozzá?

– Mit szóljak?

– Az indiánok rájöttek, hogy ainu, ezért elkapták és feláldozták. Megölték és eltemették. Hadd örüljenek neki a manituk.

– De Mabel nem japán!

– Mabel hawaii. Mond ez magának valamit? Ha az ainuk eljutottak Amerika földjére, Hawaiiiba is el kellett jutniuk. Mabelt is elkapták, és fel akarják áldozni, ha még... ha még... de akkor vérfürdőt rendezek, Ross!

Candell kénytelen volt belátni: egyre csökken annak a reménye, hogy szót tud érteni Steinerrel. Steiner teljesen begőzölt. Nem fogja szabadon engedni a lányt.

– Ezért mondtam, hogy magával nem tudok mit kezdeni. Maga nekik szart sem ér, Ross. Ha valakiért visszaadják Mabelt... akkor csak ez a nő az. Ez a főnök, Turner lánya. Ha ők feláldozzák Mabelt, én őt áldozom fel Mabel emlékének. Úgy legyen!

Ebben a pillanatban felcsengett a telefon Steiner zsebében. Candell biztos volt benne, hogy a seriff megszerezte Steiner telefonszámát, és vagy ő, vagy az FBI, de leginkább egy pszichológus próbálkozik. Steiner dühösen a zsebéhez kapott, kirántotta belőle a készüléket, és a földhöz vágta.

– Agyonlőlek, te rohadék!

Ráfogta a puskát, és talán bele is eresztett volna egyet, ha Candell nem ordít egy nagyot.

– Állj! Hagyja a telefont, Desmond!

– Miért hagynám? Csak idegesít ez a szemét!

– Hiszen még azt sem tudja, ki hívja. Hátha Mabel jelentkezik. Candell érezte, hogy Steiner elbizonytalanodik.

– Telefonon?

– Sose lehessen tudni.

– Jól van, vegye fel! De ne próbálkozzék semmivel, ne próbálja hozzám vágni, mert lelövöm. Kedvelem magát, Ross, de Mabelért hidegvérrel megölöm. Megértettük egymást?

Candell a készülék után nyúlt. Csodálkozva tapasztalta, hogy a barlang falai ellenére kiváló idebent a térerő.

– Steiner? – hallott a készülékből egy hangot. – Csakhogy! Már azt hittem, fel sem veszi.

– Ki beszél? – kérdezte Candell.

A hang elhallgatott, majd néhány másodperc múlva bizonytalanul ismét megszólalt.

– *Ott* ki beszél? Mr. Steinert keresem.

– Jó helyen keresgél – mondta szándékosan könnyedén Candell. – Csak éppen nincs itt.

– Hát hol van?

– Felment egy tartóoszlopra. Gond van a betonnal. Nem köt elég gyorsan.

– Maga kicsoda?

- Candell. Régész.
- Örvendek. Thornton vagyok. Meteorológus. Össze tudna hozni valahogy Desmondmal?
- Attól tartok, ez lehetetlen. Nem vitte magával a készülékét, amint tapasztalja. A múltkoriban majdnem leejtette, azért ilyen óvatos.
- Át tudna adni neki egy üzenetet, Mr. Candell?
- Hát hogyne. Miről van szó?
- Mondja meg neki, hogy sürgősen le kéne hozni mindenkit a magasból, ha fenn vannak. Fejezzenek be minden magaslati munkát, és húzzanak le a földre. Oké?
- Mi a fene történik? – rémült meg Candell. – Földrengés?
- Talán még rosszabb. Akkora tornádó tart maguk felé, amekkorát még nem látott Bocharocha környéke.
- Ebben a hónapban?
- Mr. Candell, hallotta már azt a kifejezést, hogy *globális felmelegedés*? Manapság már semmi sem megy úgy, mint régen. Hamarosan elfelejtheti az olyan kifejezéseket, hogy *hurrikánszezon* meg *tornádószezon*. Lassan ezek az időszakok évi 365 napig tartanak. És ez még csak az előjele a távoli jövőnek. Szóval egy tornádó éppen maguk felé tart. Központunk szerint olyan erős, amelyet még elképzelni sem könnyű. Legszívesebben azt mondanám, hogy bújjanak a föld alá, rejtőzzenek barlangokba, vagy mit tudom én. Most jelentik, hogy három települést is eltörölt a föld színéről. Ripityára zúzta őket. Próbálják meg biztonságba helyezni magukat. Most mennem kell! Az isten legyen magukkal, Candell, és figyelmeztesse Steinert valahogy. Integessen neki a zsebkendőjével. Na, viszlát!
- Amikor a telefon elhallgatott, visszaadta Steinernek.
- Adják Mabelt vagy nem adják? – kérdezte Steiner.
- A meteorológussal beszéltem.
- Gus-szal? – hökkent meg Steiner. – Mit akart?
- Tornádó közeledik.
- Ilyenkor nincs tornádó.
- A meteorológus szerint a globális felmelegedés következtében...

Steiner felnevetett. Ross érezte, hogy ez az idióta nevetés is azt jelzi, Steiner agyában összekutyulódott valami.

– Mivel nem próbálkoznak ezek a szarosok! Már Gus is befűzték. Mondja meg neki, Candell, ha még egyszer jelentkezne, hogy menjen a jó édes anyjába, ha ő is melléjük állt. Gus is ki nyalhatja. Ilyen ostoba trükkel nem vernek át. Vagy Mabel, vagy a lány. Azt üzenem, hogy az FBI inkább az indiánok nyakát szorongassa meg. Csakhogy hozzájuk nem mernek nyúlni. Én elveszíthetem Mabelt...

– Várjon, Desmond, kinézek a nyíláson.

– Nem nézhet ki.

– Miért nem?

– Mert nem engedem. Jeleket ad nekik.

– És ha azt adok? Különben hogy tudnám megtárgyalni velük a maga kívánságait?

– Menjen, de a hátában a puskám csöve.

Candell a kijáráthoz sétált. Magasan voltak; a hegy lábához képest jó kétszáz lábnyira. A barlang szájából szép kilátás nyílt a környező vidékre, a szemközti hegyre, a köztük zöldellő völgyre, s a tizenkét hatalmas betonoszlopra, amelyek majd a rotorokat tartják.

Nyugodt volt minden, talán túlságosan is nyugodt. A nap bárányfelhők között bujkált, Candell hiába kereste a közeledő tornádó jelét. Talán csak messze, éppen a láthatáron feketedett valami. Lehet hogy csupán egy, a többinél éppen csak valamicskével feketébb felhő tart erre...

Amikor kinézett a barlang száján, azonnal észrevette, hogy valaki tisztos távolságból felé integet. Candell nem intett vissza, hanem visszament a barlangba.

– Mennyire biztonságos ez a barlang ön szerint, Desmond? – fordult az építészhez.

Steiner úgy meglepődött a kérdéstől, hogy majd leejtette a fegyverét.

– Mi a francot akar ezzel?

– Tudni szeretném, hogy mennyire biztonságos a barlang.

Steiner dühösen megcsóválta a fejét.

– A francba is, Ross, átlátok én magán! Ezzel a süket dumával akarnak átverni? Figyeljen ide, Ross, mondok én magának valamit. Ezt aztán akár füstjelekkel is a tudtukra adhatja. Egy-órányi határidőt kapnak, egy másodperccel sem többet!

– Mihez? – kérdezte száraz szájjal Candell.

– Hogy visszakapjam Mabelt. Nem akarom itt a barlangban leélni az életemet. Ha egy órán belül nem kapom vissza Mabelt, megölöm a lányt.

– Ne bomoljon, Desmond!

– Meglátja, hogy nem tréfálok. Tehát... most negyed négy van. Ha negyed ötre nincs itt Mabel... nagy baj lesz. Mondja meg nekik. Eleresztem ezt a kedves indián lányt.

– Elereszti? – hökkent meg Candell.

– El én. Elmehet. Lefelé a hegyoldalon.

Candell rosszat sejtett.

– És aztán...?

– Meglátjuk, ki nyeri a versenyt. Ő ér-e le előbb, vagy én lövöm le menekülés közben. Kap tőlem egy esélyt.

Candell meglepetve tapasztalta, hogy Steiner mintha kezdené magához térni. Már nem a düh beszélt belőle, hanem valami józan, gonosz számítás. Szeretett volna ismét a szemébe nézni, de ezúttal nem volt rá alkalma. Steiner a megkötözött lábú Cherylhez lépett, és kezében a puskával széttárta a karját.

– Nagyon sajnálom, Cheryl. Tudom, hogy fiatal, és szeretne még élni. Mabel is fiatal, és ő is élni szeretne. Miért ne lehetne elintézni, hogy mindketten életben maradjanak? Ez csak maguktól függ.

– De hiszen nincs nálunk... Mabel – mondta szenvedő hangon a lány.

– Miért hazudik?

– Nem hazudok, Mr. Steiner. Mi nem raboltunk el senkit, nincs szükségünk senkire, nem mutatunk be senkinek áldozatot, mindeddig azt sem tudtuk, hogy léteznek-e egyáltalán ainuk...

– Lárifári! – szakította félbe Steiner. – Hallotta, hogy mi történt Mabellel? Zombi vagy vérfarkas lett belőle... még engem is meg akart ölni. És farkasok kísérik mindenüvé. Ezt csak maguk

tehették vele. Vagy a maguk manitujai. Fehér ember erre képtelen.

– Márpedig hinnie kell nekünk, Mr. Steiner. Megígérhetem, hogy ha elenged, megpróbálom kideríteni, mi történik a környéken.

– Csak maguk lehettek – erősködött Steiner, meg sem hallva Károgó Varjú ajánlkozását. – A maguk füstölői és mákonyai lehetnek csak képesek erre. És a rohadék varázslóik. Legszívesebben megölném mindet!

Olyan fenyegetően emelte a lányra a fegyverét, hogy Candell rémülten felkiáltott.

– Desmond!

Ebben a pillanatban ismét felcsengett Steiner zsebében a telefon. Steiner nagyot ütött rá, de mivel a telefon még a harmadik ütésre sem hallgatott el, Steiner kirántotta és ismét a földhöz vágta. Rá is akart taposni, de Candell, nem törődve az ismét ráirányuló puskacsővel, felvette és lenyomta rajta a fogadógombot.

– Na végre! – szólt bele egy hang, amelyben a meteorológus hangjára ismert. – Desmond?

– Még mindig Candell vagyok. A régész.

– Sikerült lehozniuk az embereiket a magasból?

– Sajnos, nem tudom – mondta Candell. – Mr. Steinerrel egy barlangban vagyok...

– Akkor maradjanak is ott. Ki ne mozduljanak, mert tíz perc múlva magukon a végítélet. Ember, maga el sem tudja képzelni...

Óriási reccsenést követően a telefon elnémult. Candell hiába hallózott, nem is éledt fel többé. Tehetetlenül ejtette le a földre: Steiner most már akár rá is taposhatott volna.

Steiner azonban már nem törődött a telefonnal. Helyette teleszívta a tüdejét levegővel és Candellre bökött.

– Meggondoltam magam, Ross!

Candell felkapta a fejét.

– Hogyhogy meggondolta? Elengedi Cherylt?

– Elengedem – bólintott Steiner. – Ahogy korábban is meg-

ígértem. Őt is.

Ez annyit jelent – gondolta Candell, hogy fikarcnyit sem változtatott az álláspontján. Csakhogy most vihar közeledik... Talán bölcsebb lenne idebent megvárni... Viszont ha valóban egy nagyobb tornádó forog erre, még el is menekülhetnek, amíg Steiner a forgószéllel lesz elfoglalva.

– Most – reccsent rá Steiner. – Most kell indulnia. Menjen, Ross!

– Talán jobb lenne várni egy kicsit...

– Most! Ugorjon ki a barlangból és fusson!

Candell most már végképp nem értett semmit.

– Miről beszél, ember?

Steiner Candell mellének bökte a fegyvere csövét.

– Mondom, hogy meggondoltam magam. Magára fogok vadászni. A lány itt marad. Maga pedig vagy életben marad, vagy nem. Egyik jobb, mint a másik. Mármint nekem, persze. Ha meghal, azok odalent látni fogják, hogy nem a levegőbe beszélek. Elmennek Mabelért és idehozzák nekem. Akkor aztán vihetik is az indián lányt. A másik lehetőség, hogy maga élve leér; ez esetben saját szavaival győzheti meg őket feltételem komolyságáról. Ha egy óra múlva nincs itt Mabel... nos, Candell, akkor elvágom ennek a, különben rendkívül szimpatikus, ifjú hölgynek a torkát. – Ismét a zsebébe nyúlt, és egy jókora, fűrészszes hátú dzsungelkést húzott elő belőle. – Sajnálom, kicsim.

Candell előrelendült. A haditengerészetnél megtanulta, hogy a meglepetés ereje lehengerlő lehet. Vannak helyzetek, amikor a habozás egyenlő a halállal. Hát ő nem is habozott. Amíg Desmond Steiner a kését mutogatta, rávetette magát.

Fogalma sem volt róla, mi történhetett: elkapta-e Steiner nyakát, ahogy szándékában volt, vagy mellényúlt. Egyben biztos volt: nem a lábán áll.

Nem is ott állt. Amikor Steiner fölé hajolt, kemény követ érzett a tarkója alatt. A feje pedig akkora luftballonná változott, mint egy léghajó.

– A francba is, Ross! – dühöngött felette Steiner. – Miért kellett ezt csinálnia? Megmondtam magának... Azt hiszi, átver-

het? Most meg kellene, hogy öljem.

Candell nem egészen volt tisztában vele, mi történik, hiszen vörös karikák kezdtek táncolni a szeme előtt. Réműlt sikoltást hallott, majd Károgó Varjú zokogását.

– Ne, Desmond, kérem, ne tegye!

– Parancsol, kisasszony?

– Kérem, Mr. Steiner, ne bántsa Mr. Candellt! Kérem!

– Hiszen én nem bántom – mentegetődzött Steiner. – Nem bántom én őt!

– Akkor az a kés a kezében...

– Nem bántom, csak elvágom a torkát. Mr. Candell a barátom *volt*, kisasszony!

– Éppen azért ne bántsa!

– Elárult, Cheryl! Mocskos módon elárult. Megpróbálta elvenni a késemet! És ha elvette volna, elintézte volna, hogy soha ne kapjam vissza Mabelt. Tudom, hogy ő is magukkal tart. Nemhiába ás a maguk temetőiben, már őt is megdolgozták a manituk. Átmosták az agyát. Igaz, Ross?

Candellnek végre sikerült elpislognia a szürke ködöt a szeme elől. Steiner késének a pengéjét pillantotta meg először. Veszedelemesen közel villogott a torkához, veszedelemesen közel...

– Soha többé nem fogja látni Mabelt! – hallotta Cheryl kiáltását.

– És... miért... nem?

– Mert én nem árulom el, hol van.

– Akkor megölöm magát!

– Ettől még nem kapja vissza a szerelmét.

– Csak maga tudja, hol van Mabel?

– Nemcsak én – bólintott Cheryl. – Más is tudja.

– Kicsoda?

– Például Beaver, és a testvérem, Simon.

– Akkor majd tőlük tudom meg.

A lány hangja száraz volt és fakó.

– Még ha meg is mutatják önnek, nem sokra megy vele, Mr. Steiner.

– És... miért nem?

– Mert *ők* nem tudják emberré változtatni. Ők nem képesek visszaadni az emberi értelmét. Egyedül csak én. Márpedig ha megöli, vagy akár csak megsebesíti Mr. Candellt, a maga barát-nője örök időkre egy rakás farkascsont marad, hacsak...

– Hacsak? – lihegte Steiner.

– Hacsak évszázadok múlva nem jön valaki, aki ismét emberré változtatja. De akkor már hol lesz maga? Egy másik halom csont lesz, azzal a különbséggel, hogy magát senki nem fogja feléleszteni.

– Akkor hát mit akar?

– Először is, ne bántsa Mr. Candellt. Másodszor pedig engedje el. Én itt maradok magával. Mr. Candell lemegy a hegy lábához... idehozza Mabel csontjait, Beaver majd megmutatja, hol vannak...

– Azt már nem! – próbált meg tiltakozni Candell, de egyelőre még csak halk nyöszörgésre futotta az erejéből. – Én... nem...

– Menjen már, Ross! Álljon fel és húzzon el innen!

Steiner immár, ki tudja, hányadszor bírálta felül az álláspontját. Kinyújtotta a karját, felrántotta Candellt a földről, és a puszkája csövével a barlang szája felé taszigálta.

– Menjen, Ross! Menjen! Mondja meg nekik, hogy háromnegyed óra múlva itt akarom látni Mabelt, mert ha nem...

Steiner jókorát lökött rajta. Candell megtántorodott, és bármennyire is igyekezett a talpán maradni, nem sikerült.

Megbotlott, és fejjel előre belezuhant egy zöldellő bokorba. A bokor ágain megpattant, és elkezdett lefelé gurulni a hegyoldalon.

43.

Candell soha nem látott még tornádót. Soha nem dolgozott huzamosabb ideig tornádók látogatta területen; egyszer ugyan vagy két hónapig tanulmányozta az indiánok sziklarajzait Texasban, de akkor éppen nem jártak arra forgószelek. Szemtanúk elmondásaiból azért némi képet kaphatott róluk. Sőt a televízióban meg is csodálhatta őket. Elámult a hatalmas, égből a földre

nyúló tölcséren, s azon a gigantikus erőn, amely a tölcsért mozgatta. Láta a tornádó okozta pusztítást, virágzó települések helyén a senki földjét – szóval, közvetett tapasztalata ugyan már volt a szörnyetegről, közvetlen azonban még nem.

Ahogy lefelé gurult a hegyoldalon, biztos volt benne, hogy már el is kapta egy, és éppen a tölcsér közepében hánykolódik. Hirtelen éles szúrást érzett az oldalában.

– Golyó! – suhant át az agyán. – Steiner ismét eltalált! Csak-hogy most sokkal jobban fáj, mint először. Istenem, itt fogok elvérezni egy hegyoldalon.

Ahogy kinyújtotta a kezét, abba is beleszúrt valami.

– Jézusom! Ismét eltalált!

Feltérdelt, és nem törődve az újabb szúrásokkal, megállapította, hogy egy bokor ágai között ül; körülötte akkora tövisek meredeznek, mint Steiner dzsungelkése. Istenem, cseberből vederbe pottyantam!

Óvatosan, nehogy halálra szurkálják, megpróbált kikászálódni a vendégmarasztaló bokorból. Kászálódás közben eszébe villant a közeledő tornádó, és óvatosan körbepislogott. Semmi olyat nem látott azonban, ami forgószelemlékeztette volna. Éppen az utolsó tövises ágat tolta félre, amikor megérezte a szelet. Hirtelen és nagy erővel csapott le a köves hegyoldalra – sokkal erősebben, mint várható lett volna. Először azt hitte, ki-rántotta valaki a tövises ágak közül, de nem látott senki emberfiát a közelben. Érezte, hogy hátba taszítják, majd olyasmi történt vele, ami még soha életében: a szél lefújta a lábáról. Hasra esett, és immár csak azon igyekezett, hogy vissza ne kerüljön valahogy a bokorba.

A szél olyan hirtelen múlt el, ahogy jött. Candell megrázta a fejét. Ki a fene fogja elhinni neki, ha majd azt meséli, hogy úgy szabadult ki egy veszélyes tövisbokorból, hogy kifújta belőle a szél. Nevetséges.

Halk pukkanást hallott, majd közvetlenül a lába mellett golyó vágódott a köves talajba. S hogy ne legyenek kétségei, a küldőjét illetően használati utasítást is mellékeltek a küldeményhez.

– Menjen, Ross, mert lelövöm! Húzzon el, amíg meg nem gondolom magam!

Ekkor vette észre Candell a tornádót. Úgy meglepődött, hogy majd a fenekére puffant tőle. Ott maradt térdén állva a bokor mellett, és tátott szájjal a tölcsért bámulta.

Úgy borult fölé a sötétség, mintha hirtelen lenyugodott volna a nap. Az egyik pillanatban még sehol sem volt a szélvihar, a következő pillanatban pedig már monumentális esernyő borult fölé.

Candell ettől a pillanattól kezdve ösztönösen cselekedett. Igyekezett védelmet keresni, s ezt egy hatalmas kőtömb mögött vélte megtalálni. Csakhogy honnan a fenéből került ide ez a kőtömb? Amikor felfelé jött, semmiféle kőtömböt nem látott. Legfeljebb olyan kicsiket, hogy figyelmet sem fordított rájuk. Márpedig itt előtte egy óriási kőtömb magasodik – szerencsére. Ha nem lenne, már nem is élne.

Mire idáig jutott, a kőtömb már el is tűnt előle. Aztán, mint aki jól végezte a dolgát, Candell is repült egyet. Persze nem egyedül. Embert nem látott ugyan, minden egyebet viszont igen. Hol egy ág húzott el mellette, hol egy kerékpár szállt el az orra előtt, odébb egy televízió, majd néhány tyúk. Az elsuhanó szárnyasok felháborodottan káráltak körülötte.

Candellnek fogalma sem volt róla, milyen magasan járhat a föld felett. Akaratlanul is az Óz jutott az eszébe. Dorothy is így repült a szél hátán a mesebeli világba. Lehet, hogy ő is egy mesében landol majd? Csak ne a *Piroska és a farkas* legyen. Farkasokkal már tele a hócipője.

Olyan finoman ereszkedett le a földre, mintha a legmodernebb paplanernyő hozta volna le a magasból. Felnézett, és a barlang száját látta maga előtt.

Éppen arra gondolt, hogy be kellene jutnia valahogy, amikor már odabent is volt. Óriási erő rúgta fenéken – szó szerint ez történt –, és besegítette a barlangba.

Az összevissza szállongó kisebb porfelhőtől eltekintve odabent még tiszta volt a levegő. Steiner a földön ült, füléből vér szivárgott a pajeszára. A barlang falán is vérfoltokat látott.

Odaugrott az építészhez, elkapta a puskáját. Steiner megpróbálta felemelni a kezét, hogy védje a fegyverét, de nem volt elég ereje hozzá. Candell felkapta, majd kihajította a barlangból.

– Ross! – hallotta Cheryl hangját. – Ross... kérlek... jól vagy?

A lány hangjából csak úgy süttött a rémület.

Látta, hogy a lány lába még mindig össze van kötve. Ki akarta venni Steiner zsebéből a kést, hogy elvágja vele a kötelet.

– Mindjárt elvágom... Cheryl... csak egy pillanat.

Steiner zsebében azonban nem volt kés. Biztos leejtette a földre.

Kotorászni kezdett a félhomályban, de nem találta. Ekkor a lányhoz ugrott és megpróbálta kibogozni a csomót.

Káromgó Varjú hangja hisztérikusan vibrált, ami egyáltalán nem volt megszokott tőle.

– Vigyázz, Ross! Kérlek... vigyázz!

– Hol van már az a rohadt kés? Képtelen vagyok eloldani...

– Ross... idebent volt!

– Mi volt idebent?

– Nem tudom, Ross.

Candell keze megállt a kökeményre kötött csomón.

– Hogyhogy nem tudod?

– Honnan tudjam? Talán egy manitu volt... idebent.

Candell megdöbbsent.

– Láttad?

A lány bólintott.

– Lát... tam. Szörnyű volt, Ross!

Candell végső kétségbeesésében apró kis zsebkésével próbálta meg elnyiszálni a vastag kötelet. El nem tudta képzelni, hogy a fenében volt képes Steiner ebből a hajókötélből ilyen finom csomót kötni.

– Milyen volt?

– Hol átlátszó... hol nem, és... változtatta az alakját. Egyszer meg mintha... szárnyai nőttek volna. Egy angyal volt idebent,

Ross!

Ebben a pillanatban elszabadult a pokol. Ross érezte, hogy kitépi valami a lányt a kezéből és felrántja a levegőbe a már ott lebegő Steiner mellé. Steinernek tágra nyílt a szeme, és ordított. Hallotta Károgó Varjú sikoltásait, és biztos volt benne, hogy ő is ordít, csak éppen nem hallja. Nekicsapódott a barlang falának, majd lecsorgott róla.

Ekkor ő is észrevette, amit a lány látott. Óriási, átlátszó, amőbaszerűen elnyúlt valami úszott felé. Meg akarta védeni tőle a szemét, de valahogy nem találta a kezét. Istenem, csak nem szakította le a karomat ez a valami? – futott át rajta a rémület. Hol fejet vélt látni a kocsonyás zselében, hol kezeket, hol pedig szárnyakat. Néhány töredék másodpercre kristálytiszta kibontakozott előtte egy angyal. Magas volt és komor tekintetű, mint az angyalok általában. És teljesen ember formájú, antropomorf volt... Aztán az angyal, vagy akármi is volt, beleolvadt a barlangban forgó kocsonyába.

Érezte, hogy úgy szívja valami kifelé a barlangból, mintha lyukas törzsű repülőgépen ülne, s a lyuk magába szippantaná az utasokat. Igazán kár, hogy nem volt alkalma őszinte beszélgetést folytatni a lánnyal. Mégiscsak el kellett volna mondania neki, hogy ártatlan, nem tett semmi rosszat, a véletlen számlájára írandó minden félreértés, amely körülfonta őket.

Úgy repült ki a barlangból, mint a madár. Ismét a levegőben száguldó szemét labirintusában találta magát. Előbb egy mosógép húzott el mellette, aztán egy ruhásszekrény. Még az intarziáit is látta, amint elsuhant a közelében. A ruhásszekrény két felső sarkában két faragott angyal ült, mintha őt figyelték volna. Természetesen a zselék vagy kocsonyák is ott forgolódtak mellette. Candell attól félt, hogy elkapják, és zombit csinálnak belőle. De azon a csodán kívül, hogy repült, semmi más említésre méltó nem történt vele.

Hirtelen, mintha megtagadta volna valami. Megnövekedett a sebessége, és ezzel egy időben meg is fordult. Fejjel lefele repült, mint az artisták a cirkuszkupolában. Füle dobolt, mintha törpék verték volna a dobhártyáját apró kalapácsaikkal.

A következő pillanatban orsót csinált, valamint olyan figurákat, amilyeneket utoljára egy légibemutatón látott Chicagóban. – Repülőgéppel semmi! – gondolta magában. – Gép nélkül csináljátok utánam!

Érezte, hogy nekivágódik valaminek, aztán még az eddiginél is feketébb éjszaka hullott rá.

44.

Arra ébredt, hogy az arcába süt a nap. Égette a bőrét, és még a szemhéján keresztül is szúrta a szemét. Odakapott a kezével, de ekkor himbálózni kezdett körülötte a világ. Mintha hintában ült volna. Bár tartott az erős napsugárzástól, kénytelen volt kinyitni a szemét. Előbb csak foltokat látott maga körül, aztán harsogóan zöld, libegő függönyöket. Időbe tellett, amíg úgy el tudta fordítani a fejét, hogy ne bántsa a napfény.

Azt hitte, álmodik vagy meghalt, és most egy másik világban van. A harmadik lehetőség, hogy a manituk elvarázsolták, ő is manituvá lett, esetleg egyszerűen csak madárrá változott.

Ahogy végigpásztázta a szemével a környéket, észrevette, hogy magasan a föld felett ücsörög vagy fekszik, s alighanem a szél ringatja, mint régimódi anya a gyereket, egy régimódi, faragott bölcsőben.

Kinyújtotta a lábát. Ekkor ismét megmoccan körülötte a zöld. Kénytelen volt biztos pont után kutatni, hogy belekapaszkodhasson. Amikor megtalálta, elégedetten belemarkolt.

Hosszú időbe került, amíg rádöbbsent, hogy nem a túlvilágon van, nem is változott madárrá, manituvá még kevésbé: egyszerűen csak egy ménkű magas fa tetején ücsörög; olyan magasan, hogy be kellett hunynia a szemét. Te jóisten, hova kerültem?

Amikor ismét kinyitotta, bizonytalan, reszkető férfihangot halott a talpa alól.

– Hé! Van itt valaki?

Ismerős volt a hang, leginkább Steinerére hasonlított. Egyetlen pillanat alatt eszébe jutott minden, s aggodalommal kezdte keresni a hang gazdáját. Attól tartott, hogy Steiner kezében szo-

rongatja a puskáját, és amint válaszol neki, megpróbálja leszedni a fáról.

Rövid keresgélés után megpillantotta az építész. Alig néhány lábnyival alatta ücsörgött egy vastag ágba kapaszkodva. Szerencsére nem látott fegyvert a közelében.

– Maga az, Steiner? – kérdezte, miközben igyekezett úgy helyezkedni, hogy Steiner ne rázhassa le, ha ismét csak rátámadna. Lenézett a földre, és ettől még erősebben szorította a keze ügyébe került faágat. Odafentről madártávlatból látta a világot. Lent egy felfordult gépkocsit látott – alig volt nagyobb egy játék autónál.

– Jézusom, ki az? – hallotta Steiner meghökkent kérdését.

– Candell – mondta a régész. – Ross Candell. Emlékszik még rám?

– Hogy az ördögbe ne emlékeznék? – nyögte Steiner. – Maga hol van?

– Megmondom, ha válaszol néhány kérdésemre.

– Eszerint kinyíffantunk?

– Erre is csak a kérdéseim után válaszolok.

– Jól van, mit akar hát tudni, hogy a csoda vigye el! Mi a franc ez a nagy bizalmatlanság?

– Megvan rá az okom. Tehát: meg akar még ölni?

Néhány pillanatig válasz nélkül maradt a kérdése.

Steiner hallgatott; alighanem a meglepetéstől.

– Jól van, Ross? – kérdezte végül.

– Az attól függ. Tehát?

– Mi az ördögért akarnám megölni magát? Beverte a fejét valamibe, vagy mi?

– Mabel miatt.

– Tessék?!

– Azt kérdezem, hogy haragszik-e még rám Mabel miatt?

– Miért, mi van Mabellel?

– Jól van, Desmond, nincs semmi baj.

– Dehogynincs, az ördög vigye el! Fogalmam sincs róla, mi történt velem. Maga hol van?

– Maga felett.

– És... mit csinál?
 – Egy ágba kapaszkodok.
 – Érdekes, én is. Hol a fenében vagyunk?
 – Meg fog lepődni, Desmond. Egy fán.
 – Fán?
 – Ahogy mondja.
 – Kérdezhetek valamit, Ross?
 – Csak rajta.
 – Mi a szart keresünk mi egy fán?
 – Látja, ez egy jó kérdés. Mi a francot keresnek a madarak a fákon?
 – Nekik az az életterük, vagy micsoda. De nekem nem. Hogy kerültünk ide?
 – Maga mire emlékszik, Desmond?
 – Én? Semmire. Olyan az agyam, mint a letörölt asztal. Lent voltam a terepen, beszélgettem valakivel... aztán itt ébredtem. Te jóisten! Felrobbantunk?
 – A viharra sem emlékszik?
 – Milyen viharra?
 – Tornádó tört ránk. Elkapott bennünket, és felhajított ide a fára.
 – Milyen magasan lehetünk? – hallotta Steiner aggódó hangját.
 – Úgy hatvanlábnyira.
 – Az nem is olyan magas.
 – Leugorni az. Várjon, megpróbálok lemászni magához.
 – Addig legalább rendbe teszem a kezem.
 – El ne engedje a faágat!
 – A tenyeremre gondoltam. Tele van üvegcséréppel.
 Candell sóhajtott, és még alaposabban körülnézett. A fa, aminek az egyik ágán ült, magas, majd égisz érő, kellemes szagú örökzöld volt. Nem messze illatozó gyantagombócokat látott a fa törzsén. A törzset lemezes kéreg borította; olyan, mint a krokodil bőre. Candell kinyújtotta az ujját, belenyomta a gyantába, majd megszagolta. A gyanta maga nem volt túl illatos, ezzel szemben ragadt, mint a legjobb ragasztó. Candell elégedetlenül

felmordult. Összemorzsolt két hegyes levélkét az ujjai között, és az orrához emelte a kezét. Ez már igen! Ennek csodálatos az illata!

– Jön már, vagy mi van?

– Csak türelem, Desmond.

Behajlítgatta mindkét kezét, megrázogatta az ujjait, aztán nagy elhatározással elkezdett lefelé mászni. Az ágak fenyegetően meghajoltak a súlya alatt. Candell rémülten vissza akart kapaszkodni oda, ahonnan elindult, de már nem volt képes rá. Az ágak lefelé csúsztották.

Élesen felkiáltott rémületében. Ha leesik, meghal. Hatvanlábnyi zuhanást nem szoktak túlélni az emberek.

Márpedig lezuhant volna, ha Steiner el nem kapja. Szerencsére elkapta a kezét, és maga mellé húzta egy ág tövébe.

– Óvatosan, ember!

Candell annyira megörült az építésznek, hogy majdnem megölelgette. Aztán eszébe jutott Károgó Varjú, és vad aggodalom szorította össze a szívét.

– Nem látta Varjút? – lihegte Steiner képébe.

– Varjút? – hült el Steiner. – Semmiféle madarat nem láttam. De miért fontos ez? Legjobb lenne, ha madarak helyett magunkkal törődnénk. Azt mondja, hogy egy tornádó hajított fel bennünket ide a fára?

– Így volt, Desmond.

– Akkor most imádkoznunk kéne. Akkora csoda történt, amekkorának nincs párja az Egyesült Államok történetében. Maga mire emlékszik?

– Nem sokra – lódított Candell. – Jött a vihar, felkapott, és itt tértem magamhoz. – Közben azért tovább szorongatta a szívét a Cheryl iránt érzett aggodalom. – Nem látta véletlenül Cherylt? – kérdezte mintegy mellékesen.

– Ez az! Megvan! – kiáltott fel hirtelen Steiner.

– Látta?

– Még odalent a földön. Vele beszélgettem... és...

– És?

– Innentől kezdve nem emlékszem semmire.

– Le kell jutnunk a fáról, Desmond. Mégpedig minél hamarabb.

– Várjon, felhívom az embereimet... a francba is, eltűnt a telefonom! Pedig határozottan emlékszem rá, hogy a zsebembe tettem. Nagyon ki voltam borulva, Ross.

– Igazán?

– Mabel miatt. Tudja... igen kedvelem Mabelt. Nem tudom, mi történhetett vele. Arra gondolok, hogy nem az indiánok csináltak-e vele valamit?

– Ugyan már, Desmond! Az indiánok nem bántanak senkit.

– Hát... maga tudja. De azért meg kell találnom minél előbb!

– Majd együtt megkeressük. Különben Cheryl Turner is eltűnt.

– Igazán? És ezt maga honnan tudja?

– Tudom. Nos, elindulunk?

– Csak óvatosan, Ross. Maga nem is sejti, milyen nehéz lemászni egy égis égis fenyőről.

– Miért, maga mászott már le ilyenről?

– Még nem, de azért el tudom képzelni. Akar előremenni?

Candell kinyújtotta a lábát. Ekkor vette csak észre, hogy nincs rajta cipő. Zokni volt csak a lábán, az is megviselt állapotban. Olyan örömmel néztek vele szembe a lábujjai, mintha a zokniból való szabadulásukat ünnepelték volna.

– Magának van cipője, Desmond?

Steiner elvigyorodott.

– Legalább tíz pár. A szekrényemben.

– És itt?

– Fél pár. De ezt is levetem, mert könnyebb mezítláb, mint fél pár cipőben.

– Ha leesnék, tartson meg jó emlékezetében.

Tíz perc múlva mindketten odalent voltak.

És mindketten sértetlenül.

45.

A környék azonban korántsem volt az. Amerre csak a sze-

mük ellátott telis-tele volt minden törmelékkal. Mintha a vihar egy fűrészüzemet tarolt volna le, s szétterítette volna a fák között a fűrészárut. Fák feküdtek egymás hegyén-hátán háztartási szeméttel keveredve. Mintha illegális szeméttlerakóra bukkantak volna. Itt-ott összelapult háztartási gépek kandikáltak ki a bokrok alól, a fák ágairól tépett függönyök lógtak. Candell ilyennek képzelte egy repülőgép-szerencsétlenség helyszínét, bár eddig csak a televízióban látott ilyet.

Steiner, amint leért a fáról, hanyatt vágta magát a fűben, és lihegett, mint a partra vetett hal.

– Jézusom, ezt senki nem fogja elhinni nekem. Kár, hogy nincs itt a televízió. Egy csapásra híres ember lennék!

– Az a gyanúm, Desmond, hogy nem mi vagyunk az egyedüliek, akiknek lenne mit mesélniük a viharról.

Steiner felült, és összehúzott szemmel körbekémlelt.

– Hol a fenében lehetünk?

Candell is körülnézett, aztán megvonta a vállát.

– Egy fenyőerdő szélén.

– Maga... emlékszik az építkezés környékén fenyőerdőre?

– Nem én.

– Mert én sem. A fenyőerdők északabbra vannak.

Komorán és hitetlenkedve bámultak egymásra.

Végül Steiner törte meg a csendet.

– Mit gondol, Ross, elképzelhető, hogy jó messzire távolodtunk Bocharochától?

– Hát... miért ne?

– Lehet, hogy... egy másik város közelében...

– Lehet.

– Hogy esetleg... Kanadában vagyunk?

– Honnan veszi ezt a marhaságot, Desmond?

– Nézze csak meg annak az autónak a rendszámát.

Candell eltátotta a száját. A fejen állva pihenő kocsi hátulján kanadai rendszám virított.

– Te jóisten, Ross! – fohászkodott Steiner. – Ilyen nincs! Átfújt bennünket a szél Kanadába?

– Csak nyugalom, Desmond. Örüljön neki, hogy nem ausztr-

ráliai rendszámtáblát lát a kocsin.

– Vagy dél-afrikait, mi?

Candell a kocsinhoz lépett, és alaposan megszemlélte.

Nem a rendszám érdekelte, egyáltalán nem. Úgy látta, hogy a futóműve rendben van. Ki tudja, hátha működőképes?

Az volt.

46.

Ez volt a második nagy csoda, amit átéltek. Az első természetesen az, hogy életben maradtak. Megfordították a kocsit, és megpróbálták lelket lehelni belé. Jó darabig vacakoltak vele, míg végül Steiner dühösen belerúgott az alaposan megnyomódott karosszériába.

– Hát ez nem megy, Ross! Ha csak nem találjuk meg az indítókulcsot.

Candell hosszasan nézegette a műszerfalat, majd megcsóválta a fejét.

– Nemcsak a kulcsa hiányzik, Desmond. Hanem a lyuk is.

– Milyen lyuk?

– Ahova a kulcsot dugja.

Steiner a homlokához csapott.

– A fenébe is! Engedjen oda, Ross!

Beugrott a kocsiba, matatott valamit a műszerfalon, a következő pillanatban a kocsi idegesen felmordult, és halkán duruzsolni kezdett.

– Hogy a fenébe csinálta? – nézett Candell elismerően Steinerre. – Elvárásolta?

– Csak a megfelelő gombot kell megtalálni. Ennek a kocsinak nincs kulcsa. Gombnyomásra indul.

Néhány perc múlva kiderült, hogy nemcsak a kulcs hiányzik a kocsiból, hiányzik a neki való út is. Merthogy amerre a szemük ellátott, domboldal, hegyoldal, fák, bokrok és töménytelen törmelék fogta körül őket. Még egy négykerék meghajtású terepjáró is nehezen boldogult volna, nemhogy egy ilyen luxus-kocsi.

– Akkor most mi legyen, Ross?

Candell vett egy mély lélegzetet, és beült a volán mögé.

– Elindulunk, Desmond!

Másfél óra múlva kijutottak egy jó minőségű országútra. Itt aztán azt is megtudták, hogy nincsenek még Kanadában, csupán a határ közelében. Az útjelző tábla szerint mintegy száz mérföldnyire jártak Steiner épülő szélturbináitól.

Vagy a szél fújta idáig őket, vagy az angyalok kapták a hónuk alá mindkettőjüket. Ha ez utóbbiak voltak, valamiről megfélemedtek.

Hogy a földlakók időnként megéheznek.

47.

Erre Steiner is figyelmeztette Candellt és a kocsit is. Velük együtt ő is éhes volt. Üzemanyagtartályának kijelzője egyre fenyegetőbben közeledett a nulla felé.

– Benzint kell szereznünk – mondta Candell.

– És kaját – tette hozzá Steiner.

– Az a kevésbé fontos.

– Magának. Nekem viszont ennem kell. Ha nem eszem, felmegy a cukrom, és kész vagyok.

– Mennyi pénz van magánál?

– Semmi. És magánál?

– Ugyanannyi.

/ Akkor most mi lesz?

Candell sóhajtott. Most már úgyis minden mindegy. Károgó Varjú eltűnt, és különben is, úgy tele van a feje szeméttel, hogy képtelen gondolkodni. Enniük viszont kell. Ahhoz pedig pénzt kell szerezniük mindenáron.

– Kirabolunk egy benzinkutat – mondta eltűnődve. – Vagy kölcsönkérünk valakitől. Magának melyik a szimpatikusabb?

– A rablás – bólintott határozottan Steiner. – Kölcsön ugyan is nem fog adni senki.

– Ne próbáljuk ki?

– Raboljunk, az a tuti. Van fegyvere?

– Honnan lenne?
– Nézze meg a kesztyűtartót.
A kesztyűtartóban nem volt más, csupán egy jó szagú szappan.
– Ez jó lesz – mondta Steiner. – Ez nagyon jó.
– Meg akarja enni? – tudakolta Ross.
– Csak végső esetben. Keressen valahol egy benzinkutat, de gyorsan!

48.

Éppen akkor sikerült rábukkanniuk, amikor a motor vészterhes köhögésbe kezdett. Candell biztos volt benne, hogy ha még egyszer megpróbálná elindítani, nem menne.

A benzinkutas kövér, szemüveges férfi volt, kék köténnyel a hasán. Amikor meglátta a kocsit, hátrahőkölt.

– Ezt meg mi lelte?
– Meghengergette egy mozdony – mondta Candell.
– Komolyan kérdezem.
– A szél – helyesbített Candell. – Felkapta egy tornádó és idehozta.

A kék kötényes elvigyorodott.

– Értem én a tréfát, uraim. Ne szólj szám, nem fáj fejem.

– Tényleg érti? – kérdezte Steiner a kutas mellé lépve.

– Legendásan jó a humorérzésem – mondta a kutas.

– Aha. És hogy hívják magát, Mr. Tréfaértő?

– Chucknak, uram.

– Akkor mondok egy vicceset, Chuck.

– Vevő vagyok rá, uram.

– Nincs egy fillérünk sem, Chuck.

A mosoly egyetlen pillanat alatt lehervadt a kutas képéről.

– Ez komoly?

– Sajnos az, Chuck. Van viszont valami a kezemben. Sejtí, mi az, igaz?

Chuck nem volt nyeretlen kétéves, mert rá se pillantott Steiner kezére.

– Gondolom, egy stukker.

– A, Chuck, mi nem aprózzuk el a dolgot. Egy igazi kézigrá-nát. Meg akarja nézni?

– Jézusom! Inkább nem.

– Akkor maga most teletölti a tankot, aztán bejön velünk vá-sárolni. Ki van odabent?

– Én vagyok ott is. Úgy értem...

– Tudom, hogyan érti. Ha jönne valaki, nem lenne okos do-log, ha megpróbálná felhívni ránk a figyelmet. Tudja, mekkorát durran egy felrobbantott benzinkút?

– Sejttem.

– Egy a lényeg, Chuck – mondta Steiner, amikor már meg-pakolták magukat étellel-itallal. – Hogy ne adjon rólunk sze-mélyleírást. Előfordulhat, hogy visszajövünk. Előfordulhat, hogy kifizetjük a tartozásunkat. De ha személyleírást adna ró-lunk...

– Abban biztos lehet, hogy nem adok – legyintett Chuck. – Ezért a dohányért nem óhajtok bíróságra járni. Többbe kerülne a leves, mint a hús. De azért ha tényleg erre járnak, kifizethetik a számlájukat.

Útközben megállították a kocsit, és ettek, ittak.

Egészen addig, amíg utol nem érte őket két szirénázó rendőrkocsi.

A nagy kaland úgy látszik véget ért.

49.

– Nézd meg, körözés alatt áll-e a kocsi – mondta az első au-tóban ülő két zsaru közül az egyik a társának.

A másik morgott valamit, és pötyögni kezdett a komputerén.

– Nem – mondta aztán, felemelve a fejét. – A nyilvántartás szerint nem.

Az első zsaru felvette a rádiótelefont.

– Halló, Mike – szólt bele. – A kocsi tiszta. Hogy van az uta-sotok?

– Hol sír, hol káromkodik.

– Most éppen mit csinál?

– Most éppen káromkodik.

A zsaru felnevetett, és az út szélére kanyarodott.

– Megnézzük a fickókat. Ha jól látom, ketten ülnek odabent.

– Csak úgy ücsörögnek?

– Azt hiszem, éppen vacsoráznak.

Candell csak akkor vette észre a rendőrkocsikat, amikor közrefogták őket. Az egyik eléjük állt, a másik tisztes távolságban mögéjük.

– A francba! – szitkozódott Steiner, ahogy ő is rádöbbsent, hogy csapdába estek. – Kitörünk?

– Semmi értelme – mondta Candell. – A végállomásra értünk.

– Figyeljen, Ross... a hátulsó kocsik egy rabomobil. – És?

– Na mit gondol?

Candell is arra gondolt, amire Steiner. Hogy a benzinkutas nyomta fel őket. De hát mit is várhat az ember egy benzinkutas-tól?

Két zsaru sétált oda hozzájuk. Úgy, ahogy a zsarutanfolyamokon oktatják. Lassan, fenyegető méltósággal. Az elöl lépkedőnek a fegyverén volt a keze. Amikor melléjük ért, mutatta, hogy eresszék le ez ablakot.

Candell igyekezett láthatatlanná tenni vacsorájuk maradékát, de csak annyit ért el vele, hogy a papírok és a szendvicsmaradékok a padlóra potyogtak.

Amikor leereszkedett az ablak, a zsaru kíváncsian benézett rajta.

– Jó estét, uram. Láthatnám a jogosítványát?

Steiner lehorgasztotta a fejét. Mindig is utálta a kínos jelene-
teket. Most pedig az következik, ha nem téved.

Nem tévedett. Candell morgott valamit, majd a zsarura nézett.

– Sajnos... nincs nálam.

– Aha – morogta a zsaru. – De valami igazolványféléje csak van.

– Az a helyzet – morogta Candell –, hogy amikor... elindul-

tam, elfelejtettem magamhoz venni a papírjaimat.

– Aha – morogta ismét a zsaru. – És az útitársa?

– Én is – sóhajtott Steiner. – Én is elfelejtettem.

– Aha. És hol felejtették el?

– Bocharochában – mondta Steiner.

– Aha. És az hol van?

– Arlington megyében.

– Aha. Az jó messze van innen. Onnan jöttek ezzel a roncskocsival?

Candell elhatározta, hogy őszinte lesz. Mi értelme volna a tagadásnak? A hazugság sosem célravezető. Mocsár, amelyből csak látszólag könnyű kiszabadulni. A valóság ezzel szemben az, hogy ha valaki belekeveredik, egyre mélyebbre süllyed benne.

– Nem ezzel jöttünk – mondta felemelve a fejét. – Ezt csak később... találtuk.

A zsaru felhúzta a szemöldökét.

– Találták?

– Találtuk – bólintott Candell.

– Hol találták?

Candell megpróbálta leírni, hogy hol. Maga is érezte azonban, hogy produkciója szánalmasra sikeredett. Leírása nyomán soha nem találták volna meg a leszállóhelyüket.

A zsaru nekidőlt a koci oldalának.

– Azt mondja... ott volt ez a koci, kerékkal felfelé?

– Szakasztott úgy – mondta Candell.

– És még más szemét is volt ott?

– Sok szemét volt ott – bólintott Candell.

– Azaz, egy szemétkerakóban találták?

– Nem szemétkerakó az – mondta Candell –, hanem a tornádó vitte oda a szemetet.

– Honnan?

– Bocharochából talán. Vagy valamelyik környező településről.

– Mike! Nézzétek meg, hol van az a Bocharocha... Szóval a kocsit egy szemétkerakóban találták. És működött?

– Nem akart beindulni... pontosabban, nem tudtuk, hogy gombnyomásra indul. De végül Mr. Steiner megtalálta a gombot, és...

Elhallgatott. Látszott a zsarun, hogy nem érdekli a kocsin dítógombja. Valami máson törte a fejét.

– Megkérdezhetem, hogy maguk hogy kerültek oda? Már mint a lerakó közelébe?

– Már mondtam, hogy nem lerakó... akarom mondani, *eredetileg* nem lerakó. A tornádó fújta oda a szemetet.

– A tornádó?

– Felkapta és odavitte. A tornádó tölcserében légritka tér van... felkap dolgokat a föld felszínéről... és elragadja őket.

A zsaru feltolta a kalapját a feje búbjára. – Maga talán tornádó kutató? Olyan fickó, aki követi a tornádókat és lefényképezi őket?

– Én régész vagyok – mondta Candell. – A bocharochai múzeumban dolgozom. Hívják fel...

– Megtesszük – bólintott a zsaru. – És a társa? Ő is régész?

– Ő szélturbinákat épít.

A zsaru le nem vette volna a szemét Candellről és Steinerről.

– Tudják, hogy most hol vannak? – kérdezte kíváncsian.

– Hol? – köszörülte meg a torkát Steiner.

– Loraine-ben. Mond ez maguknak valamit?

Candell felhúzta a vállát.

– Nekem semmit.

– Cirka hetven mérföldnyire fekszik Bocharochától, illetve a megyéjüktől. Hogy kerültek onnan ide? Már mint a szemétlerekóhoz?

Candell habozott. Ha elveinek megfelelően elmondja az igazságot, talán még nagyobb bajba kerülnek, mint ha hallgat. Egyszer látott egy filmet, amelyben egy magánzsaru, aki gyilkossági ügyben nyomozott, egy másik megye zsaruinak a fogóságába került. Az ottani bíró összetévesztette valakivel, és öt évre ítélte. Három év múltával tudott csak megszökni a sittről. És akkor is egy egész megye zsaruja kergette, amíg valahogy át nem csusszant a megyehatáron. Steiner azonban megelőzte. Mi-

előtt Candell figyelmeztette volna, már ki is bökte:

- Odarepültünk.
- Hova?
- Arra a bizonyos helyre.
- A szemétlerakóhoz?
- Az nem szemétlerakó. Együtt repültünk a szeméttel.
- Együtt a szeméttel? – álmélkodott a zsaru. – Az meg hogy lehet?

– Felkapott bennünket a szél – magyarázta Steiner.
– Mármint hol?
– Bocharocha térségében. Ahol a turbinákat építem.
– A forgószeletről van szó? – húzta össze a szemöldökét a másik zsaru.

– Csakis – mondta Steiner. – Én még életemben nem láttam olyat... sőt még ezt sem láttam igazán.

- Iderepítette, és maga nem látta? Az meg hogy lehet?
- Nem voltam magamnál. Feltehetően a manituk vették el az eszem.

- Azok mik?
- Indián szellemek.
- Aha. Azok is magukkal repültek?
- Konkrétan nem tudom, de hogy az ő kezük is benne van a dologban, az holtbiztos.

A zsaru hátrébb lépett a roncsból.

- Megtennék, hogy kiszállnak a kocsiból, kérem?

Candell igyekezett a kocsisötétebb mélységeibe rugdosni a benzinkúttól rabolt zacskókat, de azok csak egyre a lábához ragadtak. Végül feladta, és kimászott a szabadba.

Ekkor vette csak észre, hogy a zsaruk négyen vannak. Négy nagy kalapú, seriff-féle. És egyáltalán nem volt bizalomgerjesztő a képük. Mintha méla undorral néztek volna rájuk.

- Van maguknál fegyver? – kérdezte az első zsaru.
- Dehogyanis – tiltakozott Candell. – Nincs.
- Azért én megnézném. Álljanak ide a kocsizhoz. Kezeket a karosszéiára, lábakat szét! De gyorsan!

Candell és Steiner engedelmeskedtek. A zsarukezek végig-

kutatták őket.

– Oké – mondta az egyik zsaru bizonyos idő múlva. – Leereszthetik az első lábukat.

– Még ne, John! – kiáltott rá egy másik. – Maradjanak csak úgy!

– Van valami hézag?

Candell hátrapislogott a hóna alatt. A következő pillanatban azt hitte, menten elájul. A zsaru kezében egy jókora stukker feketedett.

– Egy 45-ös, John.

A zsaru füttyentett egyet.

– A jó kurva anyját – mondta egy szuszra. – Majdnem átverték a rohadékok.

– Még egy, John.

– Hol találtad?

– Az oldalzsebben.

– Még jó, hogy nem nyírtak ki.

Candell úgy gondolta, a legrosszabb történt velük, ami csak történhetett. Ennél jobban már az a magánzsaru sem járhatta meg, akit a filmben látott. Jézusom, mi van, ha ő is csak évek múlva szabadulhat?

– Nézd meg, nincs-e narkó a kocsiban?

Candell behúzta a nyakát, és szusszanni sem mert. Uramisten, add, hogy ne találjanak benne narkót! Ha találnak...

– Első látásra nincs.

– Jól van. Vigyázz rájuk, Tim.

Az első zsaru a másik kocsiban utazók egyikéhez fordult.

– Mi van, Sam? Akarsz mondani valamit?

– Jó lenne, ha megnézné, főnök, a csajt.

– Van valami probléma?

– Jó lenne, ha meghallgatná.

– Most?

– Furcsákat beszél, főnök. Mintha nem lenne ki mind a négy kereke.

– Majd az irodában kihallgatjuk. Mi a lényege a dumájának?

– Hát... hogy a szél fújta ide.

- Micsoda?!
- Azt mondja, egy tornádó hozta ide.
- Honnan?
- Valami Bocharochából.

A zsaru levette a fejéről a kalapját, és elgondolkodva az alkonyatba nézett.

- Bocharochából?
- Onnan.
- Konkrétan?

– Szélturbinákat és tornádót emleget. Állítólag a tornádó hozta ide. Semmi másra nem emlékszik. Ja, és még valami. Azt mondja, lehet hogy a manituknak is köze lehet a dologhoz. Mi a szar az a manitu, főnök?

A zsaru lebiggyesztette a száját.

– Még ezt sem tudod? Milyen zsaru lesz belőled? A manituk indián szellemek.

- A francba! Ki gondolta volna... Most mit csináljak, főnök?
- Hadd nézzem meg a csajt.

A nő térdére hajtva a fejét a hátsó ülésen ült. Ha nem tudta volna, hogy nő ül odabent, ki nem találta volna. Úgy nézett ki, mint a régi szép időkben, amikor a szökött négereket kátrányban és tollban hempergette meg a Ku-Klux-Klan. Merthogy ez is meghempergett valamiben, az biztos. Olyan a szaga, hogy a görények rémülten menekülnének a közeléből.

– Hé! – mondta, és már elindult a keze, hogy megrázza a vállát, de még idejében vissza is rántotta. – Ébren van?

- Ébren – mondta a másik tompa hangon.
- Mondja el nekem szépen, honnan jött?

A nő felemelte a fejét, és beszélni kezdett. Tompa volt a hangja és monoton, mint egy beszélő imamalomé lehetne. A zsaru hallgatta, és egyre inkább úgy érezte, hogy valami olyasmi zajlik körülötte, ami túlmegy a józan ész határán.

Amikor befejezte, a nő meg sem mozdult. Nem nézett fel, mintha egyáltalán nem érdekelné, hogy a másik hiszi-e vagy sem, amit mondott.

- Bocharochából jött? – hitetlenkedett a zsaru. – A szélturbi-

náktól?

– Onnan – bólintott a nő.

– És a tornádó hozta ide?

– Az.

– Mire emlékszik még?

– Semmire. Semmire nem emlékszem. Csak arra, hogy a szemét között ébredtem. Kimentem az országútra, és most itt vagyok.

– Maga nem talált kocsit a szemét között?

– Kérem?

– Semmi, semmi. – Megkerülte a kocsit, majd visszamászott a saját vezetőfülkéjébe. Felvette a telefont, és a központtól a bocharochai meteorológiai szolgálatot kérte.

Amint felvették a kagylót, a zsaru azonnal megérezte, hogy nem a legszerencsésebb időpontot választotta. A nő hangja a másik oldalon kapkodó volt, mintha éppen most fejezte volna be a futóedzését.

– Hogy... kicsoda?

– Patton seriff.

– Mivel szolgálhatok... seriff?

– Egy állítólagos tornádó iránt érdeklődnék.

– Maga is? Mióta izgatják a seriffeket a tornádók?

– Talán egy bizonyos ügyünkben szerepet játszhat.

– Van egy jó hírem, seriff. Nem tudom, hogy tornádó járt-e arrafelé, avagy sem.

– Hol, pontosan?

– A szélturbinák környékén.

A zsaru keményen megmarkolta a telefont.

– Pedig éppen erre lennék kíváncsi.

– Az a helyzet, seriff, hogy nem volt normális tornádó.

– Ez... mit jelent?

– Hogy szokatlan volt a keletkezési módja. Ne várja tőlem, hogy tudományos előadást tartsak magának a tornádók születéséről, de ez nem úgy bújott ki az anyjából, mint a többiek. Nem volt előzménye, továbbá a légköri viszonyok és a terepviszonyok sem kedveztek a létrejöttének. Viszont majdnem a tenger-

parttól kezdődően megfigyelhető volt egy vízszintes áramlás, egy fürge *jet stream*. Tudja, mi az?

– Mi?

– Ami a repülőgépeken a turbulenciát okozza. Gyors, függőleges vagy vízszintes légáramlatok. Nos, ilyen megfigyelhető volt. Csakhogy ezekből sosem lesz tornádó. Főleg nem dombok között, viszonylag hűvös levegőben, és így tovább. Az a valami ott született a völgyben, a turbinák között; iszonyúan felerősödött és igazi tornádójelenséget produkált. Épp az imént jelentették, hogy a völgyön túl felkapott néhány házat és eltüntette őket a föld színéről. Aztán eltűnt. Méghozzá nyom nélkül.

– És amit magával vitt?

– Ki tudja? Ha tornádó volt, akkor szétszórta valahol.

– Mi van az emberekkel?

– Milyen emberekkel, seriff?

– Akiket esetleg felkapott.

– Mondjon értük egy imát.

– És ha... túléltek?

A nő a másik oldalon felnevetett.

– Ne tréfáljon, seriff. Egy tornádót, ha elkapta a frakkját valakinek, nem lehet túlélni. Már csak a törmelék miatt sem. A szél százötven mérföldes sebességgel száguld, és amit felkapott, az mind ugyanennyivel. Fa, vas, üveg, akar még egyebet?

– Ön szerint lehetetlen, hogy felragadjon valakit... valakit... elvigye több száz mérföldnyire és ott... valahogy letegye őket?

– Lehetséges – mondta a nő.

A seriff megkönnyebbült.

– Igazán?

– A mesékben – mondta a nő. – Az Ózban például. De a valóságban nem. Akit a tornádó elkap, annak annyi. Tudja, mit? Hívjon fel néhány nap múlva, akkor talán többet tudunk. Most mennem kell. Különben Rosa Campbell voltam. Viszlát.

A seriff a műszerfalra meredt. És sokáig így is maradt.

Amikor magához tért, visszament Candell és Steiner kocsijához. A két rongyos ruhás, mezítlábas férfit még mindig a kocsi oldalának dőlve, feltartott kézzel találta.

– Leereszthetik a kezüket – mondta a zsaru, és maga vette le Candell egyik kezét a karosszéiáról. – Miért mondta azt, hogy nincs fegyverük?

– Fogalmunk sem volt róla, hogy van – védekezett Candell a csuklóját dörzsölgetve. – Nem kutattuk át a kocsit, mielőtt beszálltunk volna.

– Ez bizony öreg hiba volt. Még szerencse, hogy nem volt benne narkó. Mindazonáltal be kell vinnem magukat az irodámba. Ott akár meg is fürödhetnek.

– Az bizony jó lenne – bólintott Steiner. – Olyan koszos vagyok, hogy akár le is vethetném a nadrágtartómat, nem esne le a nadrágom. A kosz a bőrömhöz ragasztotta.

A seriff a második számú kocsi felé intett.

– Van ott valaki, aki érdekelni fogja magukat.

Ez a szemét átverés – gondolta Candell. – Be akar csalni bennünket a kocsiba. Attól tart, hogy nem akarunk beszállni, s valami baj történhetne dulakodás közben. Milyen beszari alakok...

– Hol hagyták a cipőjüket? – kérdezte kíváncsian a seriff.

Candell megvonta a vállát.

– Vagy elvesztettem, vagy a manituk húzták le rólam. Jó cipő volt, kétszázötven dolcsiért vettem, feltehetően megtetszett nekik.

– Van a manituknak egyáltalán lábuk?

– Látja, ez jó kérdés.

Az egyik zsaru kinyitotta a kocsi hátulsó ajtaját.

– Szálljanak be, kérem.

Candell ekkor vette csak észre az ülésen kuksoló valakit. Egy bűdös csavargót látott maga előtt; hosszú hajáról nőnek gondolta. Persze azért lehetett férfi is. Van elég hosszú hajú pasas a világon – csavargók között talán még több is az átlagnál.

Jézusom, csak ne lenne olyan bűdös!

A nő felemelte a fejét. Candell ismerősnek találta az arcát, de piszkos hajától és az arcára ragadt kosztól nem látta jól a vonásait.

Steiner hirtelen a karjába markolt. Candell felszisszent. Mi a francot markolássza ez az idióta?

– Ma... bel? – hallotta Steiner akadozó hangját. – Te... vagy az... Mabel?

A csavargóból felszakadt a sírás. Úgy sírt, mintha száz év elzárással fenyegették volna meg.

– Des... mond? Istenem... Des... mond?

Steiner a vállára húzta a lány fejét, és cirógatta, csókolgatta, ahol érte.

51.

Ettől kezdve felgyorsultak az események. Már tisztán, de alaposan eltörődve ücsörögtek egy üres szobában, ahova behalatszott a seriff hangja. Még mindig arról igyekezett meggyőződni, hogy valóban volt-e vihar Bocharocha környékén.

A seriff monoton hangja félálomba ringatta Candellt. Hol a seriffet hallgatta, hol pedig Steiner és Mabel beszélgetését.

– Semmire sem emlékszel, Mabel? – kérdezgette Steiner a lányt, és csak másodpercekre eresztette el a kezét.

– Semmire – panaszkodott Mabel. – Mintha kitakarították volna az agyamat.

– Azt hittem, az indiánok tették.

– És nem azok tették?

Steiner megtörölgette az arcát.

– Candell azt mondja, hogy nem. A farkasokra nem emlékszel?

– Milyen farkasokra?

– Amikor rám támadtál, Mabel, farkasok loholtak a nyomodban.

– Ez egyszerűen... nevetséges. Azt hiszed, a csontok meg-elevenedtek? Ez... lehetetlen, Desmond. A halottak nem éled-

hetnek fel.

– Már hallottam ilyenről.

– Ugyan hol?

– Elég messze innen, és elég régen történt. Valahol Palesztinában.

– Te jó ég, Desmond!

A lány kiáltására Candell is kizökkent az agyát borító félálomból.

– Történt valami? – kapkodta jobbra-balra a fejét.

– Azok nem farkasok voltak... hanem...

– Hanem?

– Farkaskutyák, Desmond. A farmról.

– Milyen farmról?

– Ahonnan a zöldséget hozzuk. Van vagy tizenöt farkaskutyájuk.

– Hogy a csodába kerültek a közeledbe?

– Jóban vagyok velük, Desmond. Valahányszor elmegyek a farmra, viszek nekik valamit. Egy kis virslit, kolbászt, hamburgert. Ha csak feléjük közeledem, tutulnak és ugrálnak körülöttem. De nem érnek hozzám, Desmond, annyira jól nevelt kutyák. Képzeld, ha tizenöt kutya rám ugrálna, mi maradna belőlem? Mr. Pulp nemegyszer kijelentette, hogy olyan vagyok a kutyákkal, mint egy pogány istennő. Úgy látszik, történhetett valami velük. Talán megéreztek, hogy nem vagyok magamnál... talán elszöktek a farmról, bár annyira jól neveltek...

Amikor a lány néhány percre kiment, Steiner Candellhez fordult.

– Szarul érzem magam, Ross. És Mabel is úgy érzi magát. Nem mondja, de látom rajta.

– Ha ez vigasztalja magát, én is magam alatt vagyok.

– Más, amit maga érez, és más, amit mi. Nem szeretnék közösködni senkivel. Van egy testem, igaz? Itt van magával szemben. Ez itt... én vagyok! – s mutatóujját a mellkasának bökte. – Igaz?

– Persze.

– Aztán van egy lelkem. Nem tudom, micsoda, ezen még

nem gondolkodtam, elvégre építész vagyok nem filozófus, pszichológus vagy orvos. Megelégszem vele, hogy ez így van jól: egy testben egy lélek. Így kerek a világ. Csakhogy nemrég változott a leosztás, Ross. Valaki kirúgta a lelkemet a testemből. Akármilyen legyen is a lelkem – cseppfolyós, gáznemű vagy hullámtermészetű –, jól megvoltam vele idáig. Nincs szükségem egy újabb albérlőre. Pedig valaki befurakodott a testembe, és lapátra tette a lelkemet. Legalábbis egy időre. Vagy ha nem is rúgta ki, úgy megfenyegette, hogy szegény mukkanni sem mert. Én pedig nem voltam én. Olyan dolgokat csináltam, amit normális körülmények között nem tettem volna meg. Ez pedig nagyon szar érzés? Ross. Mabel szerint is.

– Örüljön neki, hogy vége – vigasztalta Candell.

Steiner nagyot sóhajtott.

– Hát éppen ez az, Ross, éppen ez az! Honnan tudjam, hogy vége? Hátha csak szünetet tart az az erőszakos valami. Itt lófrál körülöttem láthatatlanul, vagy bent dekkol a testemben, az agyamban például, és csak arra vár, hogy újra kezdhesse a balhét.

– Én ezt nem hiszem.

– Ugyan már, Ross, nem akarom megbántani, de kit érdekel, hogy maga mit hisz? Hiszen éppen annyit tud az egészről, mint én. Azaz jószerével semmit. És ez szerfelett izgat engem, Ross. Olyannyira, hogy percenkét kiver a hideg veríték, és egyre csak magamat figyelem, hogy nem kezdődik-e ismét újra az egész. Mi lesz, ha egyszer csak felpattanok, kifordul a szemem, és magának esem? Elkapom a torkát, és el akarom harapni?

– Ostobaság! – mondta nem sok meggyőződéssel Candell.

– Vagy ha Mabel változik meg? Ha eltűnik, és ismét a farkaskutyái kíséretében bukkan elő?

Candell mélyet sóhajtott.

– Nem tudom, Desmond. Magam sem tudom, mitévő legyek.

– Beszélünk kellene az indiánokkal.

– Azt mondták, semmi közük a manitukhoz.

– Mégis csak az ő isteneik!

– A manituk nem istenek.

– Az indiánok vissza akarják csinálni a szerződést, ezért természetfeletti erőkhöz folyamodtak, higgyen nekem!

– Mit akar tenni, Desmond?

Steiner megcsóválta a fejét.

– Feladom, Ross.

– Úgy érti... megfutamodik?

– Meg én – bólintott Steiner. – Méghozzá ezer örömmel. Bár büszkeséggel töltött volna el, ha megépíthettem volna a turbinaparkot, elvégre nem akármilyen műszaki teljesítmény, arról már nem is beszélve, hogy környezetvédelmi szempontból is nagy lett volna a jelentősége. Elhúzóknak onnan, és magammal viszem Mabelt is. Még azon az áron is, hogy felmond nekem a cég. Még mindig jobb, mintha ismét felbukkan az albérlő a fejében.

Mabel visszatért, ezért be is fejezték a beszélgetést. Most már csak az volt a kérdés, hogy mikor szabadulnak ki a fogságból.

Másfél óra múlva ez is megtörtént. A megyei ügyészség utasítására a seriff, némi mentegőzés kíséretében, szabadon engedte őket.

52.

Candell maga is meghökkent a látványtól, pedig őt nem is fűzte érzelmi kapocs a betonoszlopokhoz. Mi a fene történt itt?

Ha pontosan akar fogalmazni, akkor azt kell mondania, hogy a félig kész turbinamezőt megsemmisítette a vihar. Egyetlen oszlop állt csak a tizenvalahány helyett, és az is derékba törve. Mintha csak egy kiszáradt fát roppantott volna ketté a forgószél.

Steinernek annyi ereje maradt, hogy kiszálljon a kocsiból, és a karosszériába kapaszkodjék. Érezte, hogy elgyengülnek a lábai – ki tudja, hányadszor már az elmúlt napok során.

– Úristen! – nyögte. – Jóságos isten!

Volt is oka a kétségbeesésre. Mindaz a munka, amit jó másfél hónapja kezdtek el, néhány perc alatt semmivé vált.

Candell és Mabel ugrásra készen álltak, ha mondjuk, az épí-

tész elkeseredésében önmaga ellen akarna fordulni, de semmi ilyen nem történt. Steinernek annyi ereje sem maradt, hogy megölje magát.

– Én kész vagyok – mondta fakó hangon. – Egy egész életre kész!

– Ne bánkódjon, ember! – próbálta vigasztalni Candell. – Hiszen úgylis itt akarta hagyni őket.

– De nem így! – jajongott Steiner. – Másfél hónap minden erőfeszítése semmivé vált. Én egy csődtömeg vagyok, Ross. Soha senki nem vesz eztán komolyan. Még egy kutyaólat sem húzat fel velem senki. Én leszek a hülye Steiner, akinek összeomlottak az oszlopai.

– Nincs magával semmi baj, Mr. Steiner – mondta a hátuk mögül egy ismeretlen hang.

Egyszerre fordultak hátra mindhárman. Elegánsan öltözött, őszes hajú férfi állt a kocsi túloldalán, távcsővel a kezében.

– Mr. Brennan?

– Hallottam, hogy magát is elkapta a vihar, Desmond. Szerencse, hogy életben maradt. Hol volt idáig?

Steiner szája megmozdult, de Mabel megelőzte.

– Kórházban. Mr. Steiner sokkot kapott.

– Ön az ápolónője, kisasszony?

Mabel megvonta a vállát.

– Mondjuk.

– Én pedig Paul Brennan vagyok, annak a cégnek a vezérigazgatója, amely ezt az építkezést finanszírozza.

Candell agyában világosság gyulladt. Brennan a sztárépítész! A világ egyik leggazdagabb embere. Hányadik is a Forbes-listán?

Candell ekkor azt is észrevette, hogy odalent, az összetört oszlopok környékén úgy futkároznak az emberek, mint a hangyák. Kocsi kocsi hátán, szerelők színes kezeslábasokban, munkaruhákba bújtatott nők és férfiak.

– Csak nemrég érkeztünk a helyszínre – magyarázta Brennan. – Hoztam magammal mindent, ami csak kell. Mozgó labort, szakértőket, betonzúzdát satöbbi. Fantasztikus látvány,

nem?

Candell meglepődve pillantott az ősz hajú férfira. Ahelyett hogy káromkodna vagy jajongana, emberei céltudatos munkájának a látványát élvezi.

– Itt vannak a biztosító emberei is – folytatta Brennan. – Majd önnel is beszélni akarnak, Mr. Steiner.

Steiner igyekezett megállapítani, hogy megvan-e még az irodája, de nem látta sehol. Ha minden igaz, azt is elfújta a szél.

– Ön mit tapasztalt, Mr. Steiner? – kérdezte Brennan, le nem véve a szemérről a távcsövet. – Milyen volt a vihar? Úgy értem... mit érzett, amikor magukra tört? Steiner megnyalta a szája szélét.

– Sajnos semmire sem emlékszem, Mr. Brennan. Ahogy a vihar lecsapott ránk, elvesztettem az eszméletemet. Aztán magával sodort...

– Itt vannak az indiánok is! – szakította félbe a távcsövébe pislogva Brennan – Jack Turner, az ifjú Turner...

– Ismeri őket? – kérdezte Candell.

– Hát hogyne. Ők tárgyaltak velem a közösség nevében. Talán meg kellett volna fogadnom a tanácsukat.

– Mit tanácsoltak önnek?

– Hogy ne ide építsük a turbinákat. Előbb beleegyeztek, aztán megpróbálták rábírní, hogy vizsgáljuk felül a megállapodásunkat.

– Nem mondták, miért?

– Azt mondták, rossz helyre épülnek a szélturbinák.

– Miért?

– Ezt kérdeztem én is. Őszintén szólva, nem tudtak elfogadható magyarázattal szolgálni. Vagy nem akartak. Én persze ragaszkodtam a megállapodásunkhoz. Talán nem kellett volna. Ön ugye a bocharochai múzeumban dolgozik, Mr. Candell?

– Ön ismer engem?

– Igyekszem tájékozódni, Mr. Candell. Ön talán tud nekem valami magyarázatot adni rá, hogy miért akartak visszatáncolni?

– Találtunk a közelben egy temetőt – sóhajtott Candell. – Ta-

lán attól féltek, hogy az őseik szellemei nem szívesen hallgatják a lapátkerek surrogását.

– De hiszen azok csendesek.

– Hátha mégis zavarja őket.

Brennan megcsóválta a fejét.

– Perceken belül többet tudunk a történetekről... Mr. Steiner... megvárná, amíg értesítést kapok a vizsgálatok eredményéről?

Jó félóra múlva Brennan zsebében megszörrent a telefon. Kihúzta, és a füléhez emelte.

– Brennan. Mi a helyzet?

Majd negyedóraig állt mozdulatlanul, fülére szorított telefont. Egyetlen hang sem hagyta el a száját: sem egy igen, sem egy nem. Candell azt hitte sosem lesz már vége az ácsorgásnak. Brennan egyszer csak visszadugta a telefont a zsebébe.

– Elvégezték a vizsgálatokat – mondta elsősorban Steinernek. – Maga tiszta, Mr. Steiner. Éppen most fejezték be a töréstanvizsgát. Megfelelő volt a beton minősége, akárcsak a tervezés. Önt nem terheli semmiféle felelősség.

– Akkor kit terhel?

Brennan megvonta a vállát.

– Elsősorban a tornádót. Bár... furcsa tornádó volt, nem is vihar. Nemrég beszéltem a meteorológusokkal. Azt állítják, hogy valaminek a kezdetén állunk.

– A globális felmelegedésre gondol?

– Ők arra gondolnak. Azzal rémítgetnek, hogy ezután már semmi sem lesz olyan, mint eddig volt. Felül kell írunk a szabályainkat, át kell dolgoznunk a könyveinket. Azokat a számokat, amelyeket intervallum-határoknak hittünk, ki kell javítanunk. Tudomásul kell vennünk, hogy egyre gyakrabban találkozunk olyan meteorológiai jelenségekkel, amelyek mindeddig ismeretlenek voltak. Másképpen szólva, még erősebbre kell építenünk a műtárgyakat, be kell kalkulálnunk a megváltozott viszonyokat. Addig pedig, amíg nem sikerül a megváltozott körülményekhez alkalmazkodnunk, meg kell fizetnünk a tandíjat. Látja ott azt az oszlopot, illetve a csonkját, Steiner?

– Látom, uram.

– Innen is látszik, hogy csavarta valami. Látja a sérüléseket rajta? Mint amikor valaki megragad egy kórót a mezőn és gyökerestől ki akarja tépni. Ha megnézné a kóró törzsét, ugyanazt az erőhatást érezné rajta.

– Ez azt jelenti...?

– Úgy néz ki a dolog, mintha valaki elmarkolta volna, megcsavarta, és ki akarta volna tépni a földből. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy valaki kigyomlálta a turbináinkat, Mr. Steiner.

Steiner akkor feltette azt a kérdést, amit egy nappal ezelőtt még a világért fel nem tett volna. Ha akkor tette volna fel, alighanem azonnal felmondtak volna neki.

– Lehet hogy... az indián szellemek, a manituk voltak?

Brennan széttárta a karját.

– Honnan tudjam? Minden sejtem berzenkedik ellene, de látom, amit látok. Mindenesetre az indiánok sejtettek valamit. Márpedig, ha nem akarják, soha el nem árulják, hogy mire gyanakodtak. Talán jobban tették volna, ha elmondják, mitől tartanak.

– Lett volna valami értelme? – kérdezte Candell. Brennan megvonta a vállát.

– Ebben igaza van. Magam sem hittem volna nekik. Most azonban... döntenem kell. És én döntöttem is. A szélturbina-projektnek ezennel vége. Itt legalábbis. Majd máshol építjük fel őket. Számíthatok a szolgálataira, Mr. Steiner?

– Természetesen... uram – nyögte Steiner. – Mit mondjak, ha valaki kérdezi...

– Kenje a globális felmelegedésre – vonta meg a vállát Brennan. – Elvégre lehet, hogy ez is az igazság. Talán az indiánok okosabbak, mint mi. Nemrég olvastam, hogy találtak valahol egy kőbe vésett maja naptárt. Sok egyéb mellett az is rá van vésve, hogy 2016 vagy 2026 körül – már nem emlékszem pontosan – vége lesz a világnak. Hát ha ezek már a világvége előjelei? Ki tudja? Nos, hölgyem és uraim, maradnak még, vagy megszűnnek egy stoppost, és levisznek az oszlopokhoz?

Tíz perc múlva lent voltak a romok között.

Mielőtt még leértek volna, Candell jó néhányszor feltette magának a kérdést, hogy vajon mi történt Károgó Varjúval. Eddig magába fojtotta az aggodalmait, nem akart kellemetlenséget okozni Steinernek. Candell úgy ítélte meg, hogy Steiner nincs abban a fizikai és szellemi állapotban, hogy el tudja viselni cselekedetei súlyát. Még akkor sem, ha nem is volt magánál. Az idő azonban eloszlatta legsúlyosabb aggodalmait. Alighogy kiszálltak a kocsiból, az összevissza futkosó emberáradat közepén Candell észrevette, hogy közeledik felé valaki, aki akár Cheryl is lehetett volna. Csakhogy ez a Cheryl csak körvonaláiban hasonlított arra a szemet gyönyörködtető lányra, aki annyira befészkelte magát a szívébe.

A lány, aki felé közeledett, maga volt a két lábon járó bal eset. Nehezen járt, fél arcát hatalmas tapasz borította, minden lépése után jól hallhatóan felszisszent. Amikor Candell mellé ért, a régészre függesztette fekete szemét. Candell úgy érezte, ha más nem is, de az legalább a régi maradt belőle.

Akárcsak a hangja. Fáradtnak tűnt, de az is a régi volt.

– Hogy vagy... Ross?

Candellnek vissza kellett tartania magát, hogy el ne kapja a lányt. Hiszen láthatóan csak nagy erőfeszítéssel volt képes lábon maradni.

– Nem ülünk le egy betontuskóra? – kérdezte, és megfogta Cheryl kezét. Kár volt. Károgó Varjú felszisszent, és elkapta a karját.

– Ha lehet... ne fogdoss, Ross. Nem erkölcsi okból kérem. Nincs egy négyzetcentiméternyi sértetlen hely sem a bőrömon...

– Bocsáss meg, Cheryl.

– Te hogy vagy? Látom, megúsztad.

– Semmiség – legyintett Candell. Aztán nyomban el is határozta, hogy egyelőre szünetelteti a legyintgetéseket. Olyan fájdalom állt az oldalába, hogy már attól tartott, ordítani kezd tőle.

A lány leült, majd vett egy mély lélegzetet.

– Ross, kérlek... engedd meg, hogy megköszönjem, amit ér-

tem tettél.

Candell felemelte volna a kezét, de az oldalára való tekintettel elállt tőle.

– Egyféleképpen köszönheted meg – mondta. – Ha nem beszélsz róla többé.

– Csak most az egyszer... kérlek, hallgass meg, Ross. Csupán egyetlen szót mondok... *köszönöm*... de ez nálunk, indiánoknál talán többet jelent, mint nálatok... Bár már mi is alkalmazkodtunk a modern világhoz. Neked köszönhetem az életem, Ross.

Candell mellére hajtotta a fejét, és zokogni kezdett. Így talál-
tak rájuk az indiánok.

54.

Simon a gondozásába vette Cherylt, Beaver pedig Candell mellé telepedett a betonkockára.

– Jól vagy, Ross?

– Nem látszik rajtam? – kérdezte Candell.

– Mi sem tudjuk mi történt, Ross – sóhajtott Beaver. – Vagy legalábbis nem vagyunk tökéletesen tisztában vele.

– Tökéletesen?! – hördült fel Candell. – Úgy érzem magam, mintha marxista filozófus lennék. Nem létező fekete macskát kergetek egy sötét szobában. Azzal a különbséggel, hogy az én macskám bezzeg létezik! – A letarolt turbinaoszlopokra mutatott. – Legalábbis a jelek szerint.

– A manituk tették, Ross – mondta Beaver.

– Akkor magyarázd el nekem, hogy kicsodák.

Beaver a letarolt oszlopok maradványaira bámult.

– Ők nem a mieink, Ross. Úgy értem, idegenek. Nem a mi őseink szellemei. Ők mások.

– Ezt már hallottam, nem is egyszer.

– Nem köthetők jobban hozzánk, mint másokhoz. Tegnap beszéltem egy férfival; úgy hívják, hogy Bill Halloran. Az inuitok közül való. Azt mondta nekem, hogy rossz helyre épült a turbinamező. Megmutattam neki a környék térképét. Azt mondta, ő megjósolta volna előre, hogy a manituk le fogják

rombolni. Halloran északon él, Kanadában; egész eddigi életében mást sem tett, csupán a természettel ismerkedett. Már gyerekkorában felfigyelt a manitukra, bár az ő nyelvükön nem így hívják őket. Évtizedek során mindent összegyűjtött róluk, amit csak lehetett. Feldolgozta például az összes indián legendát... Hallott a vakmerők hídjáról is. Ott állt, ahol most Mr. Negroponte építi a viaduktját.

Candell gyomra akkorára szorult össze, mint egy kolibri begye.

– Halloran szerint *azok az indiánok* szembeszálltak a manitukkal. Ők azonban erősebbek minden indiánnál, nincs náluk erősebb a földön. Le is rombolták a hidat. Úgy elfűjták maguk elöl, mint a turbinaoszlopokat. És mint... Negroponte hídját fogják.

– Talán szólj neki, hogy vigye a fenébe a pilléreit. Örülni fog neki.

– Tudom, Ross, de ez egy későbbi feladat. Vagy marad rá időnk, vagy nem. De visszatérve Halloranre: legalább harminc olyan esetet böngészett ki az indián törzsek legendáiból, amelyek arról szólnak, hogy valakik két domb közé építettek valamit, amit aztán valakik – többnyire természetfeletti erők; démonok, szellemek – megsemmisítettek. Meg kellene vizsgálni ezeket a helyeket, hátha ugyanúgy a szerencsétlenségek nyomaira bukkanunk, mint ahogy megtaláltuk a vakmerők temetőjét. Pedig azt is legendának hitte mindenki.

– Rendben van – bólintott Ross. – Én szívesen megkeresem őket. Csak magyarázd meg Mrs. Honey-nak, a mecénásainknak és a helyi hatóságoknak, hogy drága pénzen szellemeket kergetek. Páros lábbal fognak fenéken rúgni.

– Ezt még majd megbeszéljük, Ross. Ami pedig Mr. Hallorant illeti; nos, Ross, találtam néhány régi fényképet a gyűjteményében. Amelyek... hm... mindenesetre gondolkodásra készíthetik a kutatókat.

– Egyet mondj legalább.

– Ha jól emlékszem az 1930-as években, Chicagóban történt. Nagy építési láz tombolt akkor arrafelé; elsősorban vágóhidakat

építettek. A XX. század húszas éveitől a chicagói vágóhidak látták el fél Amerikát hússal. Akkor kezdődött a hamburgermánia is.

– Remélem, nem azt akard beadni nekem, hogy a manituk találták fel a hamburgert?

– Ó, azt biztosan nem. Szóval, akkortájt építettek egy pontosan meghatározható helyen, két domb között, egy konzervraktár-tornyot. Cirka száznyolcvan láb magas volt. 1932-ben készült el, Ross! Érted? 1932-ben!

– Na és? Mi volt akkor?

– Alighogy elkezdődött az építkezés, a város körüli gabonaföldeken sorra jelentek meg a gabonakörök!

Candell maga elé bámult. A fenébe is, ideje komolyan vennie Beavert.

– Az újságokban megjelent ugyan néhány rövid hírecske róluk, de akkortájt a chicagói hírlapokat más események töltötték meg. Nevezetesen a gengszterháborúk. Al Capone, Jack Dillinger és a többiek viselt dolgai minden mást kiszorítottak belőlük. Jó két hónap múlva aztán a már próbaüzemelés alatt álló, száznyolcvan láb magas torony egy óriási viharban összeomlott.

Candell megköszönte a torkát, de nem szólt semmit.

– Voltak halottak is; úgy tíz-tizenöt. Éppen berakodtak az épületbe, amikor a szerencsétlenség történt. A sajtó szerint a cégtulajdonosok szép summa kártérítést fizettek a hátramardottaknak. Szakértők, zsaruk, magánzsaruk, biztosítási nyomozók szállták meg a környéket, és megpróbálták egymásra verni a balhét. Egy-két apróságtól eltekintve azonban semmi gyanúsat nem találtak. A torony az előírásoknak megfelelően épült; semmit nem loptak vagy spóroltak ki belőle; a tervezés tökéletes volt, a vihar azonban keresztülhúzta a számításaikat. Olyan erősségű orkán, amilyen a toronyra lecsapott, szokatlan azon a vidéken. Olyannyira az, hogy még a legöregebb chicagói lakosok sem emlékeztek hasonlóra. Ráadásul minden előzmény nélkül érkezett, s amilyen gyorsan lecsapott rájuk, olyan sebesen el is távozott. A tornyot azonban földre döntötte. Miután bebizo-

nyosodott, hogy a beruházók nem követtek el hibát sem a tervezésnél, sem a kivitelezésnél, sőt a próbaüzem is hibátlanul zajlott le, nem feszegették tovább a dolgot. Mindent rákentek a szélre, a károsultak ügyvédei pedig szépen kiegyeztek a tulajdonosok ügyvédekkel. Ezzel az ügy el is aludt.

– Mi van ott azóta?

– Autópálya. Úgy látszik, az nem érdekli a manitukat.

– Szélviszonyok?

– Úgy értem, hogy gyakran fúj-e arrafelé szél? Nézd, Ross, az Egyesült Államokban mindenfelé gyakran fúj a szél. Hol nyáron, hol télen. Azon kívül bőségesen el vagyunk látva tornádóval és hurrikánnal is. De ismét csak visszatérve Mr. Halloranre: szerinte a torony két alacsony dombocska köze épült, akárcsak a rádióadó-torony Seattle mellett. Erről sem hallottál?

– Régész vagyok, nem az összedőlt épületek szakértője.

– 1940-ben építették és a hadsereget szolgálta. Akkoriban az Államok minden lakosa biztos volt benne, hogy Pearl Harbour után a japánok Kaliforniában szállnak partra. A hadsereg megerősítette figyelőszolgálatát – többek között rádióadótoronyokkal is. Mivel már ismerték a radart, valószínű, hogy működött radarállomás is rajta. Nos, az egyik ilyen torony, százötven láb magas, 1942 decemberében egy vihar következtében összeomlott. Amennyire lehetett, titokban tartották a szerencsétlenséget, elvégre háború volt: a torony és működése hadititoknak számított. Akadt azonban egy újság, amely dacolva a tiltással, megszellőztette a dolgot, sőt egy riportere le is fényképezte a földön heverő vasszerkezetet. Állítólag nagy balhé lett belőle: az újság tulajdonosát rövid időre még le is csukták. Az adótoronyt, mint mondtam, vihar döntötte le; hirtelen fellépő, óriási erejű orkán – csakhogy ezt senki nem hitte el. A lakosság japán szabotázsra gyanakodott, s ez némi pánikot is kiváltott a környéken. A győzelem aztán elsöpörte a torony pusztulásának az emlékét. Csupán a korabeli fénykép maradt meg és az újság-cikk. Halloran ezeket is begyűjtötte, sőt szemtanúkkal is beszélt. Egyikük szerint a japánok titokban partra szálltak, és ame-

rikainak öltözve a környéken lapultak. Mi sem bizonyítja jobban, mint azok a furcsa, japán írással írt szövegek, amelyeket a gabonaföldekbe tapostak. A torony különben majdnem közvetlenül a tengerparton épült, két kisebb domb közé.

– Ez minden?

Beaver mosolygott.

– Nem minden, Ross. Halloran később végigjárta ezeket a helyeket is, és megpróbált szemtanúkat találni. Itt-ott talált is. Tudod, mit meséltek a szemtanúk?

– Mit?

Beaver megköszönte a torkát.

– Hogy rövid időre sikerült megpillantaniuk azokat a lényeket – lényeket, Ross! –, akik lerombolták az építményeket. Tudod, milyenek voltak? Tudod, kik voltak?

Candell hallgatott.

– Angyalok, Ross! Szárnyas angyalok! Legalábbis többségükben.

55.

Candell nemcsak azért hallgatott, mert meghökkentette, amit hallott, hanem azért is, mert kezdte pokolian rosszul érezni magát. Mintha a titokzatos lények őt is toronynak nézték volna. Szédült, érezte, hogy úgy hullámszik körülötte a föld, mintha hirtelen viharos tengerré változott volna. Beaver nem látszott észrevenni a rosszullétét, mert tovább beszélt.

– Néhány szemtanú angyalt látott, Ross! Szárnyas angyalt. Igaz, csak rövid ideig. Egy angyal például az... egyik torony tetején ült, és lelógatta róla a lábát. Aztán olyan rémületes sikoltozásba kezdett, hogy a szemtanúnak a fülére kellett szorítania a tenyerét. Mások pedig másféle lényeket láttak. Például szárnyas oroszlánokat, és... farkasokat is!

– Iga... hrr... hm...

– Összefoglalva a történeteket: Halloran szerint a manituk – ő ugyan másként nevezte őket – nem tűrik azokat az építményeket, amelyek magasak, és két, általuk fontosnak tartott domb

közé épültek... *volna*. Azért mondom, hogy *volna*, mert még azelőtt megsemmisítették őket, hogy betölthették volna a funkciójukat. Halloran úgy gondolja...

– Általuk... fontosnak... tartott... két domb... közé... ? – köhögte Candell.

– Az a furcsa, hogy nem minden két domb közé épült műtárgyra haragszanak. Vannak dombok közé épült felhőkarcolók, azokkal nincs bajuk. Másokat viszont a földdel tesznek egyenlővé. Senki nem tudja, milyen alapon válogatnak.

– Halloran... sem...?

– Ő csak gyanakszik. Azt mondja, arra vezetnek az útjaik.

– A manituk... útjai? De hiszen ennek így nincs semmi... értelme. Ha ugyanis repülnek, miért izgatja őket, hogy van alattuk valami?

– Nem tudom, Ross. Valamiért az ellenségeiknek tekintik az ilyen építményeket. A manituk útja bizonyos hegyek között vezet el. Ők *azon az úton* akarnak járni, ha pedig valaki, ez esetben mi, emberek, akadályokat állítunk eléjük, lerombolják őket. Mit szólsz mindehhez, Ross?

– Én azt mondom... – nyögte Candell. – Én azt... mondom...

Megpróbált felállni, de csak félig sikerült neki. Útközben megtántorodott, s mielőtt Beaver elkaphatta volna, végigzuhant a földön.

Ahogy a föld felé zuhant, mintha egy szárnyas lényt látott volna elsuhanni az orra előtt. Nem látta pontosan a körvonalait, de lehetett szárnyas kutya, farkas vagy akár oroszlán is. Vagy egy angyal. Egy szép, kék szemű angyal, karácsonyfával.

Megszűnt körülötte a világ.

56.

Amikor kinyitotta a szemét, fehér mennyezetet látott maga felett. És a mennyezet beszélt hozzá. Még hozzá Steiner hangján.

– Már nyitogatja a szemét a fickó.

Kicsit még forgolódott körülötte a szoba, aztán egyszerre

csak megállapodott. Kissé felemelte a fejét, hogy jobban lásson, de éles fájdalom nyilallott a nyakába. A fenébe is!

Amikor Steiner föléje hajolt, már ismét magánál volt.

– Jó reggelt – mondta Steiner. – Már azt hittem, nem is akar felébredni.

– Mennyit... aludtam?

– Két napot cirka.

– Hol vagyunk?

– Egy rezervátum területén. Idehoztak bennünket az indiánok. – Hogy történt...?

– Nagyon egyszerűen. Én is elájultam, és maga is. Mire mentőt hívhattak volna, az indiánok már elvittek bennünket. Nem akarna a főnökük lenni, Ross? Olyan tisztelettel beszélnek magáról, hogy nem is gondolná. Fel sem tudom fogni, miért?

Candell biztos volt benne, hogy Steinernek fogalma sincs a vihart megelőző eseményekről. Kihullott az agyából minden, ami vele és Károgó Varjúval történt.

Ahogy Candell megpróbált felülni, érezte, hogy kötések borítják a testét. A mellkasát, a nyakát, mintha széles övet viselne a derekán, a fején is kötés van...

– Nyugodtan tapogassa végig magát, én is ezt tettem – hallotta Steiner hangját. – Majd versenyzünk, hogy kinek van több sebe, oké? Magának például agyrázkódása volt, eltört két bordája, megsérült itt-ott... szóval, mintha kézigránát robbant volna a zsebében.

– Hát... maga?

– Ugyanez pepitában. Nekem is megzöttyent az agyam, nekem is eltört egy bordám, tele vagyok zúzódással, foltokkal, és még ott is megütöttem magam.

– Ho... ol?

– Ne kívánja, hogy megmutassam. Egy dologra mindenesetre fel szeretném hívni a figyelmét, mielőtt még valamelyik elrablónk be nem jön. Mr. Turner meg fogja itatni valamivel...

– Ő is... itt van?

– Mindenki itt van, de nem ez a lényeg. Ha teheti, ne igya meg.

– Gondolja, hogy méreg?
Steiner felnevetett.

– Méreg?! Hahaha! Ha méreg lenne, szívesen innám, de ez még a méregnél is szörnyűbb. Állítólag használ.

– Mi... re?

– Azt nem mondták. Ha jót akar, ne igya meg.

– Maga sem issza?

Steiner sóhajtott.

– Megpróbáltam kitalálni, hogyan úszhatnám meg. Volt néhány ötletem.

– És?

– Nem jött össze. Vigyázzon, jön valaki.

Jött is. Egy fehér ruhába öltözött indián lány. Kissé hasonlított Károgó Varjúra, de nem ő volt.

– Hogy érzi magát, Mr. Candell? – kérdezte, mellé ülve az ágy szélére. – Hoztam egy kis innivalót... Ezt most szépen megissza... Emelje csak fel a fejét... Így ni. Ne szorítsa össze a száját, se a fogait, Mr. Steiner is mindig szépen megissza, és még ízlik is neki...

– Ez rágalom. – hallotta Steiner hangját.

– Majd mindjárt meglátjuk, valóban az-e. Így ni, kortyoljon csak szépen belőle. Látja, milyen jólesik?

Candell soha életében nem érzett még ilyen szörnyű ízt a szájában.

– Mi a fene... ez? – tört ki belőle.

– Kígyóméreg ecettel keverve – mondta a lány. – Szereti a kígyókat...? Én imádom őket. Most pedig Mr. Steiner következik. Azt lássam meg, hogy nem nyeli le...

Ismét eltűnt előle a világ.

57.

Egyszer aztán arra ébredt, hogy teli a szobája ismerőssel. A doktoron kívül, aki naponta többször is megvizsgálta, ott látta Jack Turnert, Mrs. Honey-t, Simont, Beavert, Károgó Varjút és Lacyt. Lacy, amikor észrevette, hogy felébredt, fesztelenül oda-

ült az ágya szélére, és megcsiklandozta a talpát.

– Hello, Ross! Csak hogy nyitogatod a csipáidat. Már azt hittem, elpatkolsz. Tudod, hogy néztél ki, amikor először jöttemek meglátogatni? Mint egy olvadni készülő hóember.

– Mi... kor?

– Egy héttel ezelőtt nem sokat adtam volna a bőrodért. Amikor beengedtek hozzád, azt hittem, dobok egy hátast, te meg a talpadat dobod fel. De a többiek sem néztek ki különül... Ha Mr. Steinerre gondolok, kiráz a hideg. És szegény Mabel...

– Ők... hol vannak?

– Hamarosan láthatod őket, hamarabb, mint gondolnád. Az elmúlt napokban Bocharochában jártak, Mr. Brennannel tárgyaltak. A következő építkezés tervezését készítik elő, mert Mr. Brennan egyáltalán nem adta fel a szándékát, hogy turbinamezőt építsen Bocharocha közelében. Már találtak is megfelelő helyszínt hozzá.

– Remélem... nem két domb között?

– Messze a domboktól. Mr. Brennannek örökre elege van belőlük, pedig gyerekkorában szívesen szánkázott rajtuk. Különben jól vagy?

– Kitűnően – nyögte Candell.

Aki azonban a legjobban meglepte, az Mrs. Honey volt. Akkor virágcsokrot tett az ágya szélére, hogy Candell egyetlen pillanatig azt hitte, egész virágkertészetet fújt be az ablakon egy újabb tornádó.

– Istenem, Ross, én annyira boldog vagyok!

– Én is az leszek tíz perc múlva – ígérte Candell. – Csak előbb valahogy még vissza kellene kapnom a ruháimat.

– Maga teljesen rendbe jött, Ross. Jobb lett, mint a régi.

– Ezt ki mondta magának?

– A doktor is, és Jack is.

– Jack?

Mrs. Honey füle tövéig elpirult.

– Akarom mondani, Mr. Turner. Szándékomban áll igen komolyan megszidni magát, Ross!

– Igazán? – nyögte Candell. – Mit követtem el, hogy ma-

gamra vontam a haragját?

– Hát ezt az egészet – mondta Mrs. Honey, és körözni kezdett a kezével, mintha az egész szobát Candell nyakába akarná varrni. A szoba egyik felső sarkában hálót szövő pókot és az ablakon araszoló legyet is.

– Maga nem szólt nekem a manitukról egyetlen szót sem, Ross – panaszkodott Mrs. Honey. – Mástól kellett megtudnom, hogy maga milyen... különösen viselkedett. Igazán büszke vagyok magára! – Kacéran Candellre kacsintott. Candell azon nyomban fel is fogta a kacsintás lényegét. Mrs. Honey, azaz Inez asszony tulajdonképpen köp a manitukra, a turbinákra; azért büszke rá, mert olyan támogatókat szerzett a múzeumnak, amilyenekről még álmodni sem mertek korábban.

Mrs. Honey Candell fölé hajolt. A régész attól tartott, hogy Inez asszony ráveti magát, és a csokor védelmében talán még mellé is bújik az ágyba, de ismét csalódnia kellett. Inez Cordoba ajka nem érintette az övét, bár az is igaz, hogy azért nem voltak száz mérföldnyire egymástól.

– Mondja, Ross, ugye tudja, hogy Mr. Honey és én... hogy úgy mondjam...

– Említette, Inez.

– Nos, a dolog véglegessé vált. Mr. Honey már el is küldte a papírokat, és én aláírtam valamennyit, őszintén szólva nagyvonalúan bánt velem. Pokolian bele lehet esve abba a csirkébe.

– Előfordul – mondta bölcsen Candell.

– Gyakorlatilag már nem vagyok Mrs. Honey.

– Gratulálnom kellene?

– Bízvást megteheti. De ez még nem minden. Tudja, hogy Jack... azaz Turner valaha régen... hogy is mondjam csak...

– Ezt is említette – mondta gyorsan Candell. – Az a helyzet, hogy most újra... hogy is mondjam csak...

– Összejöttek?

– Ez a jó kifejezés.

– Ehhez tényleg gratulálok.

Inez asszony arcán sajtós mosoly jelent meg.

– Ez annyit is jelent, hogy... alighanem hamarosan lesz egy

felnőtt fiam és egy ugyancsak felnőtt lányom, Cheryl, azaz Károgó Varjú. Mit szól hozzá?

Candell hallgatott. Mit szóljon?

– Amint arról értesültem, Ross, ön korábban gyengéd érzelmeket táplált Cheryl iránt. Igaz?

– Korábban – mondta tömören Candell.

– Aztán valami kis félreértés kapcsán... amelynek... hm... én is részese voltam, mintha eltávolodtak volna egymástól.

– Kissé valóban.

– Ami engem illet... mindent megteszek, hogy...

– Ezt megtiltom! – próbált meg a könyökére emelkedni Ross, de sem a csokortól, sem Inez asszonytól nem sikerült neki.

– Már késő. Már elmeséltem neki, hogy nem történt köztünk semmi. Hogy még csak szándékunkban sem állt...

Hangja belefolyt a csokorba. Candell meg azt gondolta, hogy neki aztán valóban nem állt szándékában semmi, Inez asszonyról ugyanakkor nem mondható el mindez. Vajon mi a fene okozhatta, hogy egyszeriben úgy nekiesett? Amikor a hegyoldalon napokra az ölébe fúrta a fenekét, nem látszott rajta, hogy különbséget tenne közte és egy karosszék között.

– Szóval, Cheryl, amikor elmondtam neki, miről van szó, elfutott.

– Elfutott? – hökkent meg Candell.

– Mint a zerge vagy micsoda. Ez pedig tudja, mit jelent?

– Hogy nem fáj a lába? – találgatta Candell.

Inez asszony megcsóválta a fejét, megpaskolta Ross képét, és eltűnt a csokor mellől.

Candell másnap már rövid sétát is tehetett a rezervátum központjában. Jack Turner, azaz Vörös Ló gyógyulttá nyilvánította.

58.

Az az épület, amely a település kórházaként működött, a városka szélén helyezkedett el. Azon túl már csak végtelen zöld rétek látszottak és egy mezőt átszelő út. Az úton teherautó zöty-

kölődött, elhúzott a település mellett, majd továbbfolytatta az útját.

– Hol vagyunk pontosan? – kérdezte Candell a település szélén húzódó tüskés drótkerítésre pislogva.

– Mallory City környékén, egy rezervátumban. – Lacy észrevette Candell nyugtalan pillantását, amelyet a szögesdrótra vetett és elmosolyodott. – Ne izgulj, nem úgy van, ahogy gondolod. A kerítést az indiánok csinálták. Így próbálják távol tartani a turistákat. Zavarja őket, ha naponta kíváncsiskodók tömege lepi el a környéket.

– Ezt nem is csodálom.

A lány kinyújtotta a karját.

– Oda megyünk. Hollander professzor találkozni szeretne veled.

A ház, amelyre mutatott, földszintes, piros tetejű épület volt.

– Táncház – magyarázta Lacy. – De egyéb kulturális rendezvényekre is felhasználható.

Candell elismerően pislogott a lányra.

– Te aztán mindent tudsz.

– Jack bácsi volt az idegenvezetőm. Még egy igazi sastollat is kaptam tőle.

A ház egyetlen jókora teremből állt. Az épület előtt álló San Francisco-i rendszámú kocsiból Candell kitalálhatta, hogy vendég érkezett Vörös Lóhoz.

Nem is tévedett. Amint belépett a terembe, az indián nőkön és férfiakon kívül egy nyúlánk, komoly képű, kecskeszakállú férfit pillantott meg, amint szembefordulva hallhatósága karéjával, buzgón magyarázott nekik valamit.

Az idegen nagyvárosi módon öltözködött; Candell úgy látta, hogy amolyan szobatudós-féle, aki álló nap a könyvtárakat bújja, vagy éppen a tanítványaival bíbelődik. Látszott rajta, hogy az öltözködésről is megvannak a maga külön nézetei. Candell elképzelte, hogy bizonyára soha nem válik meg a zakójától, a mellényétől, sőt még talán keskeny európai nyakkendőjétől sem.

Amikor beléptek az ajtón, minden szem feléjük fordult.

Candell köszöntésre emelte a kezét.

Jack Turner eléje sietett, megfogta a karját, és a vendéghez vezette.

– Ő Mr. Candell, akiről már beszéltem.

A férfinak barátságos, barna szeme volt, de meg sem rezzent az arca, amikor kezét rázott Candell-lel.

– Örvendek, Mr. Candell. Hollander professzor vagyok.

Candell úgy érezte, úgy ejti ki a *professzor* szót, mintha elvárná, hogy boruljon térdre a titulusa előtt.

A férfi kézszorítása kemény volt, már-már barátságtalan.

– Sokat hallottam önről, Mr. Candell – mondta ugyanakkor halk, behízelt hangon. – Örülök, hogy épségben látom. Kevesen mondhatják el ugyanezt magukról azok közül, akik meglovagoltak egy tornádót.

– Szerencsém volt – bólintott Candell.

– Vagy kiválasztott – biccentett a férfi.

– Kiválasztott?

– Mindig erre gondolok, ha azt hallom, hogy valaki túlélte valamit, amit nem lett volna szabad túlélnie.

– Hm. És ki választotta ki őket? Jelen esetben engem? És mire?

A professzor furcsa grimaszt vágott.

– Ez a kérdés. Sajnos, nem tudunk rá válaszolni. Talán még nem jött el az ideje, hogy meghaljon. Valaki megnézte a sorskönyvét, és azt találta benne, hogy önnek és Mr. Steinernek, akit még nem látok köztünk, valamint Miss Mabel Foxnak túl korai lenne a halál. Erre gyorsan becsukta a könyvet és intézkedett, hogy ne essen bajuk.

Candell kissé megtántorodott. Ezúttal azonban nem a hosszú fekvéstől.

Te jószágos isten, kit hoztak ezek ide? – sóhajtotta magában.

– Holtbiztos, hogy azok közül az agyament fantaszták közül való, akik telekürtölik a világot zavaros elméleteikkel, miközben csupán a zsebüket szeretnék megtölteni!

Az arca azonban rezzenéstelen maradt.

– Ön melyik egyetemen tanult, professzor?

Hollander jóságosan nézett rá.

– A Columbián, Mr. Candell. És ott is tanítok. Geofizikus vagyok. Ha veszi magának a fáradságot és megnézi a Columbia tavalyi értesítőjét, megtalál benne.

Lacy megszorította Candell karját.

– Valóban ő az, Ross.

Akkor hirtelen beugrott valami Candell fejébe. Hollander professzor! Hát hogyne! A kiváló földfizikus...

– Ön írta a mágneses mezőről szóló...

– Én követtem el, Mr. Candell.

– De hát mi köze van a geofizikának a manitukhoz?

A professzor lehajtotta a fejét, és talán válaszolni is akart, de akkor nyílt az ajtó, és Mabel Fox, valamint Steiner lépkedtek be rajta.

– Remélem, még nem késtünk el? – nézett az órájára Steiner.

– Pedig úgy nyomtam a gázt, hogy Mabel szerint a tornádó sem repített gyorsabban bennünket.

Úgy látszott, Mabel és Steiner voltak az utolsók, akikre vártak.

Jack Turner megkönnyebbülten emelte fel a kezét.

– Foglalják el a helyeiket, hölgyeim és uraim. Professzor, kérem, ön is foglalja el a helyét.

Hollander professzor biccentett, és a székéhez lépett. Nem ült rá, inkább mögé állt, megfogta a karfáját, és minden teketória nélkül beszélni kezdett.

– Szeretettel üdvözlöm önöket, hölgyeim és uraim. Nem szeretném, ha ittlétemből formális előadás kerekedne, ezért mindenkit arra kérek, hogy bátran szóljon közbe, ha valami megjegyzése lenne; legyen ez a találkozó inkább beszélgetés, mint előadás. Annál is inkább, mert önök közül többen fizikailag is megtapasztaltak olyan eseményeket, amelyeket én csak mások elbeszéléseiből ismerek. Nos, akkor hát vágjunk a közepébe. Hölgyeim és uraim, ha megkérdezném önöket, hogy tulajdonképpen mi is a Föld – nagybetűvel! – azaz az a bolygó, amin élünk, akkor sokféle választ adhatnánk rá. Attól függően, hogy honnan közelítjük meg a problémát. Mondhatjuk azt, amit az

imént kimondtam, hogy a Föld egy bolygó, de mondhatjuk azt is, hogy ez a mi szeretett otthonunk, ahol immár nem is tudom pontosan, hány milliárd ember lakik. Tehát szárazon tudományos vagy érzelmi alapról kiindulva, egyaránt megválaszolhatjuk a kérdést. Ha azt kérdezem, hogy mit tudunk Földanyánkról, akkor talán még több választ kaphatunk. De vajon, mindent tudunk-e róla? Hiszen nap nap után találkozunk olyan vele összefüggő jelenségekkel, amelyeket részben vagy egyáltalán nem értünk. Akár reggelig is sorolhatnám őket, de azt javaslom, elégedjünk meg csupán eggyel. Nevezetesen, hogy hogyan keletkezik és hogyan működik a föld mágneses pajzsa? Feltételezem, hogy valamennyien hallottak már róla. A Föld óriási kétpólusú mágnesként működik, s az általa gerjesztett mágneses mező óv meg bennünket a világűr káros sugárzásától. Nem tisztem, hogy részletesen elemezzem e sugárzást, elég, ha annyit tudunk róla, hogy elpusztítaná a földi életet, ha a mágneses pajzs nem akadályozná meg benne. Ez a pajzs, akárcsak a régi hadviselésben használt pajzsok, felfogják előlünk a gyilkos sugárzások nyílvezeit. Régóta tudjuk, hogy a mágneses pajzsot a föld mélyében rejtő, folyékony állapotban lévő vas mozgása hozza létre. De hogy ez a mozgás milyen törvényeknek engedelmeskedik, arról, hölgyeim és uraim, csak igen hézagos ismereteink vannak. Bár ismerjük a föld belső szerkezetét – vagy legalábbis azt hisszük, hogy ismerjük –, nem sokat tudunk azokról az erőkről, amelyeket létrehoznak. Bár azt sejtjük, hogy maga a mágneses pajzs hogyan jön létre, fogalmunk sincs például arról, hogy miért változtatja az erősségét. Merthogy a pajzs ereje nem állandó, arra már régebben rájöttek.

A Földnek mint kétpólusú mágnesnek – amint a neve is mutatja –, pólusai vannak: egy északi és egy déli. Ezek a pólusok azonban vándorolnak, hölgyeim és uraim. Nem közvetlenül a Déli- vagy az Északi-sark alatt helyezkednek el, ahogy sokan gondolják, de nem ám! A pólusok vándorlása megszakítás nélkül folyik – egyelőre számunkra ismeretlen törvények szerint. A kutatók azzal is tisztában vannak, hogy bizonyos időnként – ezek az idők százezer években számolandók – a mágneses pólu-

sok egyszerűen megcserélődnek. Az északi délre csúszik, a déli pedig északra. Előtte a mágneses mező meggyengül, s a csere vége felé, amely periódus, ki tudja, meddig tart – lehetséges, hogy ezer évekig –, a föld védtelen marad a kozmikus sugárzással szemben. Hogy akkor mi történik az élővilággal? Nos, erre sincs egyértelmű válasz. Vannak, akik azt állítják, hogy ez idő alatt a földi élet majdnem tökéletesen megsemmisül: csak azok az egyedek vagy fajok élnek túl a katasztrófát, amelyek el tudnak rejtőzni a gyilkos sugárzás elől. Mások azt hirdetik, úgy megy végbe a póluscseré, hogy észre sem vesszük. Ki tudja, hol az igazság? Az viszont tény, hogy ha közeledik a póluscseré ideje, a mágneses pajzs meggyengül. Mi most éppen ebben a periódusban vagyunk. A pajzs a korábbiakhoz képest veszített az erejéből, egyes vélemények szerint közel járunk a póluscseréhez. Hogy ez mikor következik be? Azt csak a jóisten tudja, ha egyáltalán érdekli a Föld fizikája. Nem akarok borús képet festeni, de lehet, hogy már csak hetekre, hónapokra, esetleg évekre vagyunk tőle – bár az is meglehet, hogy évezredekre. Mivel a póluscserékben semmiféle szabályosság nem fedezhető fel, valószínűnek tartjuk, hogy minden a Föld folyékony belsejének öntörvényű mozgásaitól függ. Hogy valaha is megértjük-e ezeknek a mozgásoknak a lényegét, hogy miképpen áramlik odabent a folyékony magma – annak is csak a jóisten a megmondhatója.

Természetesen nem azért meséltem ezt el önöknek, hogy riogassam önöket, csupán csak érzékeltetni szerettem volna, hogy számos olyan, Földünkkel kapcsolatos jelenség játszódik le napról napra a környezetünkben, amelyeknek nem ismerjük az okát, csak a hatásait. Akadnak jó néhányan tudósok és nem tudósok egyaránt, akik szerint a Föld egy hatalmas, komplex egység, mondhatni élőlény, aki pontosan tudja, mi játszódik le rajta, azt ne mondjam, hogy a hátán. E szerint az elmélet szerint Földanya, Gaia tart el bennünket, mi a fiai vagyunk, és talán szeretettel néz ránk, bár erre, hogy őszinte legyek, nem sok oka van. De még ha így is lenne, biztos, hogy lassan kezd kiábrándulni belőlünk. Következésképpen meg is fogja tenni a megfe-

lelő intézkedéseket, hogy móresra tanítson bennünket, hiszen lassan már az ő életét veszélyeztetjük. S mivel az élővilág egyik fontos törvénye a létfenntartás, nem nehéz elhinni, hogy ha valóban élőlény, ez a törvény az ő esetében is működik. Talán már kezdetét is vette a megrendszabályozásunk, csak még nem ismertük fel, hogy ennek, meg annak mi az oka. Hogy a gyakran, sőt egyre gyakrabban, beköszöntő óriási árvizek nem hasonlatosak-e ahhoz, mint amikor a háziasszony lúgos folyadékkal mossa fel az elcsótányosodott konyhát? Természetesen ne arra gondoljanak, hogy a Föld olyan élőlény, mint az élőlények többsége; csupán egy hatalmas, élő organizmus, amelynek megvan az esze és a képessége is, hogy megvédje magát. S még ez a jobbik eset, hölgyeim és uraim.

Hogy mi a rosszabbik eset? Az, ha érzékeli ugyan a veszélyt, de nem képes megvédeni magát. Mint a szervezet a rákos sejtekkel szemben. Ez esetben mi, emberek vagyunk a rákos sejtek. Megöljük az anyaszervezetet, amely fenntart bennünket, s mi magunk is vele pusztulunk. Kollektív öngyilkosságot követünk el. Hogy mikor? Ahogy a dolgok mennek, talán nem is sokára.

De ismétlem: nem azért beszélek erről, hogy riogassam önöket, csupán ama probléma hátterét szeretném ecsetelni, amely előtt állunk.

Térjünk oda vissza, hogy a Földről, bár sokat tudunk, még több az, amit nem tudunk. Kérem, ha nem unják még a fejtegetéseimet, hallgassanak meg egy történetet.

Mielőtt azonban folytathatta volna, Beaver odalépett hozzá, és a kezébe nyomott egy pohár vizet. Hollander bólintott, ivott, majd letette a poharát egy közeli székre, és tovább folytatta az előadását.

– Amiről beszélni fogok 1921. június 30-án történt Angliában, Herefordshire megyében. Egy bizonyos Alfred Watkins nevű férfi – mellesleg gabonakereskedő és amatőr régész – a vidéket járta, hogy a régmúlt idők emlékei után kutasson. Akkoriban szinte minden falusi pap, nyugalmazott katonatiszt, kereskedő – egyszerűen a vidéki értelmiség – cikket írogatott a he-

lyi sajtóban faluja vagy megyéje hagyományairól, emlékeiről. Nos, Mr. Watkins a vidéket járva éppen a Herefordshire-i domb tetején döbbsent rá valamire, amit hirtelenjében nem is tudott hogyan magyarázni. A domb tetejéről lenézve azt vette észre, hogy amerre a szeme ellát, egyenes vonalak hálójá szabdalja fel a vidéket. Mintha óriási pókháló hullott volna rá. A vonalak természetesen nem ásott vagy szántott árkokat jelentettek, hanem dűlőutakat, fasorokat, ösvényeket. Valamennyi nyílegyenes volt, és a végtelenbe veszett.

A mi Watkins barátunk lejött a dombról és szorgalmas kutatásba kezdett. Kiderítette, hogy ezek a vonalak, amelyek mint mondtam, utakból, fasorokból, ösvényekből álltak, ősi szent helyeket – forrásokat, mesterséges dombokat, kőoszlopokat, kőköroket, templomokat – kötnek össze. Hősünk arra a megálapításra jutott, hogy az egyenes vonalak – dűlők stb. – ősi kereskedelmi utak maradványai. Kutatásai során arra is rájött, hogy ezeken az utakon sőt szállítottak a kőkorszaki karavánok. 1924-ben jelent meg az *Ősi egyenes ösvény* című könyve, amelyben részletesen értekezik a felfedezéséről.

Watkins az ősi utakat *ley-vonalak*nak nevezte el. Hogy miért? Mert ebben a megyében, sőt még a szomszédosakban is több helység neve végződik *leyre*, ami egy régi, mára már kihalt, *ösvény* jelentésű szó lenne. Watkins élete végéig kitartott abbéli álláspontja mellett, hogy a vonalak ősi, kereskedelmi utak maradványai.

Kissé távolabb, Németországban, az ugyancsak vidéken élő Wilhelm Teudt lelkész szintén a húszas évek tájékán észrevette, hogy amit Angliában Watkins felfedezett, az a hazájában is megtalálható. A régi, ó-germán idők szent helyeit ugyancsak a ley-vonalaknak nevezett ösvények kötik össze.

Nem tudom, mennyire képesek maguk elé képzelni Anglia térképét, gondolom nagy részletességgel nem, ezért magammal hoztam egyet. Kérem, Mr. Beaver, bontsa ki ezt a mappát.

Később valamennyien alaposan megnézhetik, hölgyeim és uraim, sőt itt is hagyom önöknek. Nos, mutatok egy ilyen egyenes vonalat, amelyen úgy helyezkednek el a szent helyek, mint

láncban a szemek. A lánc egy temetőnél kezdődik – feltehetően ősi temetőről van szó – áthalad a Stonehenge-en, gondolom, róla nem kell sokat magyarázgatnom –, majd Old Sarum emberkéz alkotta dombja következik. Ezt követi a Salisbury-i katedrális. Hogy ez miért tartozik ide? Mert a helyén valamikor ősi áldozóhely volt: egyes kövei még ma is láthatók a katedrális környékén. Ezt követi egy Clearbury Ringnek nevezett földsánc, majd egy kőkori falu védelmi rendszerét alkotó sánchálózat: Frankenbury Camp. A vonal hossza cirka harminc kilométer.

1936-ban egy Fortune Dion nevű író azzal az ötlettel állt elő, hogy a ley-vonalaknak egészen más a jelentésük, mint eddig gondolták. Feltette ugyanis a kérdést, hogy vajon miért szálítottak volna az őskorban sőt egy temetőbe vagy egy áldozódombra? Szerinte a ley-vonalak olyan őskori építményeket kötnek össze, amelyek *energiaközpontok*. A Föld energiaközpontjai.

Ha visszatérünk ahhoz a megállapításhoz, hogy a Föld egy nagy *egység*, amelynek a lényegével a mai napig nem vagyunk tisztában, akkor feltételezhetjük azt is, hogy akár csak az emberi szervezetben, Földanya testében is megtalálhatók azok az energiaközpontok, amelyek, úgy látszik, minden élő organizmus sajátjai.

Valamennyien ismerik az akupunktúrás gyógyítási módot. Nos, ennek az a lényege, hogy az ember testében energiavonalak vagy csatornák futnak végig, s ezek bizonyos pontokban metszik egymást. Nem akarok magáról az akupunktúráról beszélni, hiszen nem értek hozzá. Csupán annyit mondanék, hogy a ley-vonalak egyes elképzelések szerint a Föld energiacsatornáinak.

A kérdés az, hogy valójában mik is ezek a csatornák. Nos, olyan energiatovábbító rendszer, amelyben rejtélyes energia áramlik valahonnan valahová. Hogy honnan származik ez a ma még nem mérhető energia? Magától adódik a válasz, hogy a Föld termeli. Úgy, ahogy a mágneses mezőt is létrehozza. Mert egyáltalán nem biztos, hogy a Föld csupán mágnességet termel. Lehet, hogy sokféle energiát állít elő –, ezeket azonban egyelőre

még érzékelni sem tudjuk, nemhogy mérni. Egy ilyen ismeretlen energiatípus áramolna a ley-vonalakon, amelyek behálózják az egész Földet, tehát valamennyi kontinensen megtalálhatók.

Hollander professzor megnedvesítette az ajkát a vízzel, és tovább beszélt.

– Természetesen az is lehetséges, hogy ezt a bizonyos, ley-vonalakon futó energiát, nem a Föld termeli, hanem csak összegyűjti. Akkor viszont honnan származik? Hát a világegyetemből, hölgyeim és uraim! Ahogy a kozmikus sugárzások elérik a Földet, úgy még számtalan egyéb is elérheti. Gondoljunk csak a világegyetemben kétségtávolan meglévő, fekete anyagnak nevezett valamire, és az ugyancsak jelenlévő fekete energiára. Ezek teszik ki a világegyetem 95%-át, s amit mi látunk – csillagokat, bolygókat, ködöket, galaktikákat – az csupán a maradék 5%. Hihetetlen, de így van.

Hölgyeim és uraim, Keleten már régóta tudnak az energiacsatornák jelenlétéről. Indiában a metszéspontjaikat *parthivapithá*nak nevezik. Vagy menjünk egy lépéssel tovább: Kínába. Ott *feng-shui* a neve az energiacsatornákkal foglalkozó tudománynak. A *feng* vizet jelent, a *shui* szelet. Egyes magyarázatok szerint azért nevezik így, mert ez az energia láthatatlan és kiszámíthatatlan, mint a szél, és erős, mindent magával sodró, mint a víz. A csatornát, magát *lung-meinek*, azaz a *Sárkányok útjának* hívják. Keleten, ha valaki házat épít, meg kell vizsgáltatnia a talajt, hogy nem egy energiacsatorna fölé akarja-e emeltetni az épületet. Ezeken a csatornákon ugyanis *láthatatlan sárkányok* járnak, akiket esetleg zavarhat az építmény. De az ausztrál bennszülöttek is hisznek az energiacsatornák létezésében. Szerintük az ősidőkben, az álomidőben, energiacsatornák kötődtek össze az egyes törzsek szállásait. Mai napig megmaradt az a szokásuk, hogy bizonyos időközönként a törzsek végigvonulnak ezeken a csak általuk ismert utakon, és énekkel, tánccal tisztelgnek a csatornákat létrehozó hatalmak és őseik emléke előtt.

Maradna még a kérdés, hogy vajon kik fedezték fel az ősi energiacsatornákat. Sok kutató állítása szerint *maga az ember*. Nem kellett ufók vagy Földön kívüli beavatkozás ahhoz,

hogy az ősemler megismerje a Föld lényegét. Akkoriban más volt a viszony a Föld és az ember között. Akkoriban a Föld talán még dajkálta emlőin nevelkedő gyermekeit, ma már viszont inkább meg akarja szabadulni tőlük. Mint az anyaállatok, amelyek elűzik, sőt meg is ölik a kölyköket, ha a természeti törvényt meghaladó időn túl is anyjuk tején akarnak élni, életveszélybe döntve vele világra hozójukat. De visszatérve az emberre: az ember akkor még szoros szövetségben élt a Földdel, ismerte és szerette. Ez a harmónia az, amely alighanem végérvényesen megbomlott. Az akkori ember megismerte a Föld titkait, és meg is becsülte őket. Hallottak már a titokzatos *harmadik szemről*? Ez volt talán az a lelki szem, az értelem szeme, amellyel felismerte a természet lényegét, és amely véglegesen bezáródott akkor, amikor az ember elindult a technikai civilizáció útján.

Hollander ismét ivott egy kis vizet, majd elégedetten megdörzsölte a feje búbját.

– Önök most bizonyára felteszik magukban a kérdést, hogy vajon miért locsog ez a tudományos ürge olyan dolgokról, amelyeknek nincs semmi köze a mi problémánkhoz. Biztosíthatom önöket, hölgyeim és uraim, hogy ez csak látszat. A természetben számtalan olyan összefüggés létezik, látszólag különálló jelenségek között, amelyekről fogalmunk sincs. Hogy még bonyolultabbá tegyem önök előtt a dolgot, felteszem a kérdést, hogy vajon hányféle élőlény él a földön, és ismerjük-e valamennyit? Tudom, hölgyeim és uraim, hogy a kérdés ostobaságnak tűnik, hiszen erre lehetetlen válaszolni. Az élővilágot annyi élőlény alkotja, hogy még csak megközelítőleg sem vagyunk képesek számba venni valamennyit. Aztán azt a kérdést is fel kell tennünk, hogy mit is értünk élőlény alatt? Még ha a növényeket ki is rekesztjük – persze önkényesen – vizsgálódásaink köréből, akkor is marad éppen elég. Az világos előttünk, hogy mi magunk élőlények vagyunk, a majmok is azok, a hangyák is, de az már nem olyan egyértelmű, hogy pl. a vírusok is azok-e? Márpedig ha ők is azok, akkor meg sem lehet becsülni az élőlények számát. Egyet tehetünk: leszűkítjük vizsgálatunk tárgyát.

Beszéljünk hát értelmes lényekről. A fák értelmes lények? A mi értelmezésünk szerint, nem azok, a gombák sem azok, a búza-tábla sem az. De például a hangyák azok-e?

Ez már jóval nehezebb kérdés, hölgyeim és uraim. A hangyák társadalomban élnek, kommunikálnak egymással, megszervezik az életüket, és élik is azt. Tehát értelmes lények? Bizony azok. Csak másképpen, mint mi. Mert mi az emberi értelmet vesszük alapul; pedig másféle értelem is létezik. És nem olyan biztos, hogy a mi értelmünket jobban kedveli a Föld, mint a hangyákét. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy az utóbbi időben félelmetesen megsaporodott itt, Amerikában a tűzhangyák száma. Ma már megbecsülhetetlen a bolyok mennyisége, az általuk okozott kár pedig óriási. Irtani nemigen lehet őket, a szakemberek szerint, amit sikerül kiirtani, az csak a jéghegy csúcsa. Forrongó tűzhányó tetején ülünk, amely hangyákból áll. Ki tudja, nem indulnak-e meg egyszer ellenünk, az emberi faj ellen?

Sóhajtott és elmosolyodott.

– De hagyjuk, hölgyeim és uraim, a szörnyű víziót, beszéljünk inkább a többi értelmes lényről. Vajon a patkányok azok-e? Vagy a méhek? Azért, mert nem építenek felhőkarcolókat – bár a természetek igen –, mert nem olvassák a Bibliát vagy Marx Tőkéjét, még lehet elég eszük. Különben elképzelhető, hogy az ő erkölcsaik jobban tükrözik a Bibliában megkívántakat, mint a miénk, embereké. Talán csak Marxot nem tisztelik, tekintettel arra, hogy náluk királyság van, viszont kétségkívül emancipáltak, lévén hogy az uralkodójuk királynő. De félre a tréfával! Engedjék meg, hogy megkérdézzem: az egysejtűek vajon értelmes lények-e? Vegyük csak a testünkben élő organizmusokat, amelyek mind-mind fontos szerepet játszanak az életünkben, sőt egyenesen nélkülözhetetlenek számunkra. A fagociták, az immunsejtek feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy életben maradjunk. Ezek vajon értelmes lények-e? Tegyük fel, hogy fertőzés éri a szervezetünket. Abban a pillanatban megszólal a riasztócsengő, és máris megindul az ellentámadás. Pokolian céltudatosan, és pokolian szervezeten. Mint a katonák sorakoznak

fel a megfelelő egységek, és megpróbálják megsemmisíteni a betolakodókat. Még saját haláluk árán is. Ezek a lények például értelmesek vagy sem?

Csupán azért terheltem önöket ezekkel a látszólag nem idevágó kérdésekkel, hogy bemutassam annak a teóriának a helytelenségét, amely arról szól, hogy a legfelső értelem az emberi értelem. Márpedig ez egyáltalán nem így van, hölgyeim és uraim!

Továbbá az is kérdés, hogy milyen formában élnek értelmes lények a Földön. Vannak köztünk kicsik és nagyok. Persze, azt is mi határozzuk meg, emberek, hogy mi a kicsi és mi a nagy. A baktériumokat nem látjuk szabad szemmel, azok kicsik, a hangyák is azok, az elefánt viszont nagy. A nagyokat jól látjuk, a kicsiket nem. Kérdés, hogy helyén való-e az ilyen felosztás?

Elképzelhető-e, hogy élnek a Földön olyan lények, amelyeket egyáltalán nem látunk. Az eddig elmondottak alapján nem, mert hiszen a nagyon kicsiket nem látjuk ugyan a szemünkkel, mikroszkóppal viszont igen. De ha olyanok is léteznek, amelyeket semmiféle általunk készített műszerrel nem vagyunk képesek észlelni?

Vajon milyenek lehetnek ezek a lények? Őszintén meg kell mondanom, hogy nem tudjuk. Lehetnek olyan átlátszóak, hogy nem vagyunk képesek a szemünkkel megpillantani őket. És optikai műszerekkel sem. De vajon más módon? Nem kell magyarázgatni, hogy az üveg sem látható, mégis észlelhető. Elég csak belefejeelnünk az ablakba. De mi van akkor, ha olyan élőlény is létezik, amelynek a halmazállapota is olyan, hogy nem tudjuk érzékelni akkor sem, ha nekimegyünk. Vagy ha érzékeljük is, nem okoz kellemetlenséget, mint ahogy az ablak teszi. Nos, hölgyeim és uraim, a szélről beszélek. Hátha a szél ilyen lény? Nem látjuk, csak érezzük. Vajon a szél élőlény-e, és ha igen, értelmes-e?

Nos, hölgyeim és uraim, ha azt mondanám, hogy igen, a meteorológusok és mindazok a kollégák, akik a légkörrel vagy egyszerűen csak a levegővel foglalkoznak, kinevetnének, és az örültekházába küldenének. Hiszen pontosan tudjuk, hogy mi a szél. A levegő mozgása. Azt is tudjuk, hogyan keletkezik, mi az

oka, ismerjük a hurrikánokat születésüktől fogva, haladási irányukat, erősségüket stb. A szél tehát nem élőlény, csupán a levegő mozgása.

Hollander megtörölgette a homlokát a zsebkendőjével.

– Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lehetnének a földünkön olyan lények, amelyek a levegőhöz hasonlatosak. Átlátszóak, fizikailag nem érzékelhetők, talán nincs is állandó alakjuk, és mégis értelmesek. Persze nem az emberi értelem számára megfogható módon. Nem hoztak létre technikai civilizációt, erre talán nem is alkalmasak. De hát honnan tudjuk, mire képesek ők. Hátha az ő értelmük mérhetetlenül nagyobb, mint a miénk? Hátha sokkal jobban ismerik a világmindenséget minden titkával együtt.

Tegyük fel, hogy vannak ilyenek. Tegyük fel, hogy nem olyan anyagból vannak, mint mi. Nem szilárd, hanem gázneműek vagy plazmaállapotú anyagból állnak. Vagy az anyag olyan állapotában léteznek, amiről sejtelmünk sincs. Lehet, hogy energiahalmazok. És mégis értelmesek.

Elismerem, eddig csak a sci-fi írók fantáziájában találkoztunk velük. Gondoljanak a Solaris tengerére, vagy a Fekete felhőre, esetleg a monolitra. Ugye, mások, mint mi vagyunk? Bizony mások. Ezerféle formája létezhet az értelemnek a világmindenségben. Lehet, hogy sokuk számára mi ostoba porszemek vagyunk, akikkel még kommunikálni sem lehet.

Simon Turner feltartotta a kezét. Hollander professzor biccentett.

– Tessék, Simon.

– Ön azt sejteti velünk, hogy a manituk, azaz ezek az ön által értelmesnek mondott lények maga a szél?

Hollander megrázta a fejét.

– Éppen az ellenkezőjét állítom.

– Akkor végül is ki rombolta le a szélturbinák oszlopait?

Hollander megsimogatta az állát.

– Jó kérdés, Mr. Turner, éppen erre akartam rátérni. Ha léteznek olyan lények, amilyenekről beszéltem, akkor meg kell vizsgálnunk a természetüket. Nekem elsősorban az keltette fel

az érdeklődésemet, hogy a manituk – nevezzük így őket – milyen dühödt támadásokat intéznek bizonyos műtárgyak ellen. Ezekről még majd bővebben is ejtünk szót, egyelőre csak azt vizsgáljuk, ami a szemünk előtt zajlott le. Ha Mr. Steiner turbínái a manituk útjában álltak, meg kell vizsgálnunk, vajon miért. Ha a mi lég- vagy gáznemű lényeink a levegőben közlekednek, miért zavarja őket a két hegy közé épített műtárgy: elrepülhetnének felette, kikerülhetnék stb. Ha én manitu lennék, ezt tenném. De ők nem ezt teszik. Figyelmeztetnek bennünket valamire – még majd erről is ejtünk szót –, aztán nekirontanak és elpusztítják. Vajon miért?

Nos, hölgyeim és uraim, nem gondolhatunk másra, mint hogy a manituknak szükségük van a két hegy közötti átjárókra. Természetesen nem *minden* két domb közti átjáróra a világon, hanem csak bizonyosakra. Vajon miért?

Mielőtt erre válaszolnánk, térjünk vissza a figyelmeztetéshez. Úgy gondolom, a manituk, amikor észreveszik, hogy számukra kellemetlen akadály létesült két domb között, megpróbálnak figyelmeztetni bennünket arra, hogy szüntessük meg az akadályt, különben baj lesz. És mivel figyelmeztetnek bennünket, hölgyeim és uraim? A gabonakörökkel.

Hollander ismét felvette a poharát, és ivott egyet. Közben végignézett a hallgatóságán, hogy milyen hatást ért el a bejelentésével. Meg lehetett elégedve az eredménnyel, mert biccentett, és folytatta az előadását.

– Úgy bizony, hölgyeim és uraim. A manituk figyelmeztetnek bennünket, hogy takarítsuk el a szemetünket a két domb közül, mert különben ők takarítják el. Hogy mire alapozom ezt a feltételezésemet?

Ha megvizsgálják a Mr. Bell földjén talált gabonaköröket, önök is igazat fognak adni nekem. Az első ábrán két háromszög jelzi a két dombot, egy pedig a közöttük álló idegen tárgyat. Az utolsón a betolakodott tárgy darabokra hullása látszik. Mi ez, ha nem egyértelmű fenyegetés? Ha nem teszünk valamit, a harmadik háromszög, a zavaró tényező, azaz az emberkéz alkotta műtárgy, megsemmisül. Bizonyára abban reménykednek, hogy vé-

göl csak megértjük az üzenetüket, és mi magunk látunk hozzá az akadálymentesítéshez.

További kérdés, hogy *minden gabonakör* figyelmeztetésként értelmezhető-e? Erre alighanem csak maguk a manituk lennének képesek válaszolni. Számtalan gabonakört vizsgáltam meg: vannak köztük olyan bonyolultak, hogy reményünk sem lehet az értelmezésükre. Nem tudom, kimutatható-e ok-okozati összefüggés köztük és a közelükben bekövetkezett tragikus események között. Ennek tanulmányozására még soha senki nem fordított figyelmet, hiszen az emberiség döntő többsége gyerekes játszadozásnak, tréfás diákcsínynek hiszi a gabonaköröket. Pedig aligha azok.

A manituk különben másképpen is figyelmeztethetnek bennünket, mi azonban ezt észre sem vesszük. Ők nem képesek a fülünkbe suttozni, mit akarnak tőlünk, mi pedig nem vagyunk képesek megérteni a figyelmeztetéseiket.

Kérdés még, hogy miképpen készítik a gabonaköröket. Akik valaha látták, hogy jönnek létre, semmi okosat nem tudnak mondani nekünk. Amint értesültem róla, önök is ismernek szemtanúkat – Mr. Boyce-ot és egy fiatal hölgyet – ők is, és mások is azt állítják, hogy a szél hozta létre őket. A szélből néha furcsa, kontúrtales, néha emberszerű, néha állatformájú lények bukkannak elő, hogy aztán pillanatok múlva ormóttan masszává folyjanak össze. A gabonakör pedig úgy jön létre, hogy észre sem vesszük. Az egyik pillanatban még egyenesen állnak a kalászok, a másikonban pedig már ott a jel a gabonában.

Mivel a gabonakörök létrejötte az egyik legnagyobb rejtély ebben a problémahalmazban, és reményünk sincs rá, hogy megfejtsük a titkát, javaslom, ne is foglalkozunk vele. A manituknak megvan a megfelelő technikájuk, hogy létrehozzák őket. Elégedjünk meg annyival, hogy a körök ott vannak a gabonában, és arra figyelmeztetnek bennünket, hogy rövidesen eltűntetik az általunk létrehozott, számukra kellemetlen akadályt.

Foglalkozunk inkább azzal a kérdéssel, hogy vajon miért zavarják őket a mi építményeink? A dolgok közepébe vágva, hölgyeim és uraim, az a véleményem, hogy a Földet behálózó

ley-vonalak egyike-másika húzódik a két domb között. Ebből pedig egyenesen adódik a feltételezés, hogy a manituk kapcsolatban állnak az energiacsatornákkal – talán éppen belőlük veszik a létezésükhöz szükséges energiát. Lehet, hogy ez az energia olyan nekik, mint nekünk az élelem. Az is lehet, hogy két domb között éppen ley-vonalak metszik egymást, s a metszéspontban energiakonzentráció jön létre. Ezek a központok olyanok nekik, mint nekünk egy jó vendéglő vagy esetleg kórház, szanatórium. Ha elfogy az energiánk, onnan pótoljuk. Ők pedig ezekből az energiaközpontokból. S mivel szembesülnek a manituk egy nap? Hogy elzártuk előlük az energiaforráshoz vezető utat. Előbb csodálkoznak, aztán figyelmeztetnek bennünket. Mivel másképpen nem tudnak – túl hülyék vagyunk ahhoz, hogy megértsük –, gabonaköröket készítenek. Sajnos, feleslegesen. De azért sokszor megpróbálják. Sokszor pedig nem. Alighanem már rég rájöttek, hogy minden figyelmeztetésük falra hányt borsó.

– Ennyire gyűlölnék bennünket? – borzongott össze Miss Mabel.

Hollander elmosolyodott.

– Nem hiszem, hogy eredetileg is gyűöltek volna. Megszokhatták a jelenlétünket, hiszen ők is a Föld fiai. Nem hiszem, hogy idegen világokból érkezett űrhajósok lennének, miért is volnának azok? Ugyanúgy e világ szülöttei, mint mi. Ki tudja hány faj vagy fajta létezik körülöttünk, amelyekről még csak sejtelmünk sincs. Az ember büszkén hangoztatja, hogy ő a teremtés koronája, de vajon így van-e? Bizonyára nem. Nos, ők mindig is itt voltak a Földön; lehet, hogy már az ember megjelenése előtt is. És nem gyűöltek bennünket, miért is gyűöltek volna? Az őskori emberek nem zavarták őket. Később bomlott csak meg a harmónia köztük és közöttünk. A manituk élték a maguk életét, az emberek pedig barlangokban laktak, és ők maguk is megmerítkeztek az energiacsatornákban. Azért építették a csatornák metszéspontjaiba szent helyeiket, épületeiket, hogy feltöltődhessenek a föld energiájával. A manitukat aligha zavarta, hogy az emberek is merítenek a kútból. Ha elég a víz, és

nem piszkolják össze, senki nem félti a közutakat másoktól. Akkor szoktak a bajok kezdődni, amikor valaki felrúgja az íratlan szabályokat.

De térjünk vissza még egy fontos kérdésre, hiszen még nem beszéltünk róla, hogy mi a viszony köztük és a szél között. Az világos, hogy a manituk nem a szél. A szél természeti jelenség, nincs tudata, éppen úgy, mint ahogy a földrengésnek és az árvíznek sincs. Befolyásolni lehet ugyan bizonyos tulajdonságait, de ez már messzire vezetne bennünket. Maradjunk inkább csak a szél és a manituk viszonyánál. Nos, hölgyeim és uraim, az a véleményem, hogy a manituk, ha szabad így mondanom, közlekedési eszköznek használják a szelet. Ők maguk talán nem képesek önerejükből nagyobb távolságot megtenni, ezért a szél hátára kapaszkodnak. Jól ismerik a szelek természetét és fajtáit is. Ismerik a hurrikánt, a tornádót, a monszunt, a vihart. És megtanulták kezelni őket. Amint az ember megtanulta kezelni a lovat, az elefántot, a benzinmotort. Képzeljék el, mi történne, ha mondjuk, egyszer csak azt vennénk észre, hogy egy új hangyafaj, amely ugyancsak az evolúció terméke, elkezdené feltúrni az autópályáinkat, mert képes rá. Feltúrja s betont, és hatalmas bolyokat épít belőle. A világ egyik legnagyobb problémájával találánánk szembe magunkat. Vajon mit tenne ez ellen az ember?

Azt hiszem, hölgyeim és uraim, hogy mindent megtenne a veszély elhárítására. Összegyűlnének a világ tudósai, összedugnák a fejüket, és megpróbálnának kitalálni valamit. Először talán megkísérelnék kommunikálni velük. Megértetni, hogy szükségünk van az autópályáinkra, kérjük, hogy másutt építsék fel a bolyaikat. Ha elég értelmeseknek ítélnénk őket, talán megpróbálnánk rajzolni nekik valamit, hang- vagy fényjelzésekkel figyelmeztetni őket. De mi van akkor, ha a fülük botját sem mozgatnák – feltéve persze, ha ennek az új hangyafajnak lenne füle?

Hölgyeim és uraim, e kudarc láttán a világ tudósai immár nem azon törnék a fejüket, hogy miképpen lépünk kapcsolatba a rendbontókkal, hanem azon, hogy miképpen tudnánk megszabadítani a bolyaiktól az autópályáinkat. Erre pedig egyetlen

megoldás létezik: kiirtani őket. Az emberiség léte érdekében meg kellene lépni ezt a nem éppen szimpatikus lépést. Az első fázis mindenképpen a bolyok lerombolása lenne. Ami a manituknál a szél, az nálunk a buldózer. A hangyák meglepődve tapasztalnák, hogy ismeretlen erő esett az építményeiknek, mint ahogy mi is meglepődünk a manituk rombolása láttán. Merthogy a hangyáknak mi a manituk vagyunk. Képzeljék csak el, hogy mit lát belőlünk egy hangya? A méreteink között lévő különbség eleve megakadályozza, hogy teljes képet kapjon rólunk. Az arány jóval torzabb, mint az ember és a világon valaha élt leghatalmasabb őshüllő között. A hangyák számára mi megfoghatatlan, megismerhetetlen, értelmezhetetlen, rémséges erő vagyunk, amely a létüket fenyegeti. Eszükbe se jut, hogy a pusztítás oka csupán az, hogy rossz helyre építették a bolyukat. De mi van akkor, ha a hangyák még így sem tűnnek el az autópályákról? Egyre nő a hangyák és a bolyok száma, egyre nehezebb a közlekedés. Mi hát a teendő? Újabb és újabb módszereket kell bevetni az elpusztításukra. Hogy mik ezek a módszerek? Ezerfélék lehetnek, hölgyeim és uraim. Mérgek, kémiai és biológia eszközök egyaránt.

A manitukkal ugyanez a helyzet. Ha nem hallgatunk a figyelmeztetésükre, megpróbálnak elpusztítani bennünket. És nem csak a szél által. Úgy tűnik, hogy megkísérlik megzavarni egyes emberek tudatát, és arra kényszeríteni őket, hogy forduljanak a többiek ellen. Mr. Steiner és Miss Mabel története ezt bizonyítja. Azt akarják, hogy ne nekik kelljen kiirtani bennünket, hanem *mi magunk* tegyük meg ezt. Ez minden rovar- vagy patkányirtó álma. Képzeljék csak el, milyen remek dolog lenne, ha a patkánykolóniák egyik felét a másik ellen lehetne fordítani. Az egyik fele megölné a másik felét, aztán addig folytatódna a felezés, amíg csupán egyetlen patkány maradna a földön. Azt hiszem, a manituk éppen ilyen fegyver kidolgozásán törik a fejüket, ha van fejük... Nem akarok jósolni, de nem lennék meglepve, ha bizonyos idő múlva mindennaposakká válnának az olyan események, amelyek egyike-másika ma még megrengeti a világot. Gondoljanak az iskolai vérengzésekre. A gyilkosok

nyilvánvaló pszichés zavarai következtekben szánják végzetes tettekre magukat. De mi lesz akkor, ha ezek naponta ismétlődnek majd meg, látszólag minden ok nélkül, tízezer számra?

Visszatérve a manituk és a szél viszonyára: a manituk megbabolázták a szelet, és irányítani is képesek. Arra készítetik az egészen kicsi légmozgásokat, hogy rövid idő alatt iszonyúan felerősödjének. Méltán nevezhetjük hát a szél urainak őket.

Már csak egyetlen dolog maradt hátra, hölgyeim és uraim. Nevezetesen annak a vizsgálata, hogy a manituk valóban léteztek-e a történelem folyamán, és ha igen, hagytak-e nyomot az emberiség kultúrtörténetén.

Hollander ismét ivott néhány kortyot, majd folytatta.

– Ha a régészek bárhol a világon romvárosokat, épületromokat, emlékművek romjait fedezik fel, az esetek túlnyomó többségében földrengéseknek vagy vulkáni tevékenységnek tulajdonítják a pusztítást. De vajon minden esetben ez történt-e? Minden esetben földrengés pusztította-e el a műtárgyakat?

Erre a kérdésre sem könnyű egyértelmű választ adni. Mondhatnánk, hogyha ismert a földrengés ideje, és a romokból kiderül, hogy az objektum éppen akkor pusztult el, aligha lehet vitatkozni a történetekről. Csakhogy az ókorban nemigen jegyezték fel minden földrengést, csupán a legnagyobbakról van tudomásunk. A Pompejít elpusztító Vezúv-kitörésről például szemtanúk tudósítanak bennünket. Rajta kívül azonban ezernyi olyan katasztrófa lehetett, amelynek az okát nem jegyezte fel senki.

Képzeljünk csak el egy magas tornyot, néhány ezer évvel időszámításunk kezdete előtt. Megtaláljuk a romjait, megállapítjuk, hogy mivel tűznek semmi nyoma rajtuk, aligha tűzvész pusztította el. Annak sem találjuk nyomát, hogy ellenség rombolta volna le. És mégis romokban hever. A tudósok ilyenkor azt mondják, hogy minden bizonnyal földrengés áldozata lett. De mi van akkor, hölgyeim és uraim, ha az illető objektum éppen két domb közé, a már vizsgált energiacsatornákra vagy egy energiaközponttra épült? Hatalmas szél kerekedett, és összedöntötte a tornyot... Feljegyzés nincs róla; a manituk pedig nem

hagytak névjegyet a tethelyen.

Kérdezem én, például, mit tudunk *Bábel tornyának* összeomlásáról. Gondolom, valamennyien tisztában vannak vele, hogy a Bibliában Bábel tornya az emberi nagyravágyás jelképe. Az emberek dacolni akartak Istennel, égis égis tornyot próbáltak építeni. Az Úr azonban megbüntette őket. Úgy összezavarta a nyelvüket, hogy nem értették meg egymást, így az építkezés abbamaradt. A gazdátlanra vált torony később az enyészet sorsára jutott.

A történetet akár legendának is felfoghatnánk, ha nem találtak volna Mezopotámiában lerombolt zikkuratokat, azaz lépcsős piramisokat. Senki nem tudja, ki rombolta le őket. Az építők népe többnyire meghatározható, akárcsak az építmény kora, az azonban már a képzeletünkre van bízva, hogy ki követte el a pusztítást. E lerombolt zikkuratok között kellene keresnünk a legendák Bábel tornyát is.

Kérdezem önöktől, hölgyeim és uraim, nem képzelhető-e el, hogy a zikkuratok egyike-másika nem földrengésnek, földi ellenség dühének esett áldozatul, hanem a manituk „takarították el”?

Köztudott, hogy az asszír birodalom területéről nem kevés olyan relief, terrakotta került elő, amelyek nem létező lényeket ábrázolnak. Furcsa, hibrid állatokat, szárnyas oroszlánokat, törpéket, angyalokat! Szárnyas angyalokat! A vallástörténészek véleménye szerint a Bibliában előforduló angyalok is mezopotámiai eredetűek, az ottani hitvilágból kerültek be a héber mitológiába. Néhány kutató azt állítja, hogy valaha élt élőlényekről van szó, bár a tudósok döntő többsége ezt elutasítja. Soha egyetlen ilyen lénynek sem találták meg még a maradványait, tehát valószínűleg azoknak van igazuk, akik kételkednek a létükben. Akkor viszont e szárnyas lények, angyalok csupán az emberi fantázia termékei?

Természetesen ez is lehetséges, hölgyeim és uraim. De elképzelhető, hogy nem. Tegyük fel, hogy egy zikkuratot, lépcsős piramist, éppen a manituk útjába építettek, akik azt le is rombolták. A rombolásnak lehetett számtalan szemtanúja. Hatalmas

szél támad, a szélben szárnyas alakok száguldoztak. S máris kialakult a szárnyas, úgynevezett hibrid lények kultusza. De valóban angyalokat, szárnyas oroszlánokat láttak-e a szemtanúk a levegőben repülni?

Amint tudom, önök közül is azok, akik megpillantották a manitukat, szárnyakat láttak rajtuk. Ugyan miért? Azért, mert az emberben kódolva van az a meggyőződés, hogy csak az repülhet, akinek vagy aminek szárnya van. Még a mi tudatunkban is szárnyakhoz kapcsolódik a repülés. Hát még a több ezer éve élt emberek gondolatvilágában! Ők el sem tudták képzelni, hogy szárnyak nélkül is lehet repülni. Amikor a szörnyű szél lerombolta azt a valamit, amely lerombolásának a szemtanúi voltak és furcsa lényeket pillantottak meg a viharban, odaképzelték hozzájuk a szárnyakat, mert különben másképp hogy is repülhettek volna?

Később aztán ezekből az elképzelésekből alakult ki az angyalokban való hit. Minden hívő ember hisz valamilyen formában bennük. Szinte minden vallásban ismertek a szárnyas lények; nagy erejűek, nagy hatalmúak, a teremtető isten küldöttei. Gondoljanak csak Gabriel, Mikhael arkangyalokra, de akár az őrangyalokra is.

Maradna még a kérdés: hogy az akkori emberek milyen viszonyban voltak velük. Lehetséges, hogy közelebbről ismerték őket, mint mi? Talán jobban megmutatkoztak előttük, mint mielőttünk? Nagyon keveset tudunk róluk: majdnem semmit. És abban a kérdésben is tanácstalan vagyok, hogy miképpen lehetne velük felvenni a kapcsolatot. Hiszen nem lehet megidézni őket. Ha pedig jönnek, annak sosincs jó vége.

– Egy pillanat, professzor úr! – emelte fel a kezét Steiner. – Mielőtt befejezném, megkérdezném, hogy vajon azok a furcsa temetők, tudja, a kőcölöphöz kötött ainuid férfi, a farkascsontvázak... hogy kapcsolhatók a manitukhoz?

Hollander professzor széttárta a karját.

– Nem vagyok néprajzkutató, így hiába is várnak tőlem szakszerű magyarázatot. Mr. Beaver volt olyan kedves és a rendelkezésemre bocsátotta a birtokában lévő dokumentumokat.

Megdöbbenett a tény, hogy már az ókorban is ismert volt ez a furcsa kultushely, vagy akárhogya is nevezzük. Amennyiben egy szerény geofizikus megjegyzést tehet e jelenségre – ama véleménye fenntartása mellett, hogy elsősorban néprajztudósok vizsgálódására lenne szükség vele kapcsolatban – azzal a magyarázattal állnék elő –, ismétlem, ez a magánvéleményem –, hogy a kultushely felállításának szokása még az őskorra mehet vissza, amikor az ember és a manituk között szorosabb volt a kapcsolat. Az akkori emberek megértették, hogy bizonyos helyekre tilos építkezniük – talán még kunyhókat építeniük is az –, mert az a manituk területe. Késérő tapasztalataik arra tanították őket, hogy ha megszegik a manituk tiltását, megsemmisülnek az építményeik. Figyelmeztetésül emelték hát a kultushelyet mindazok számára, akik nem ismerték fel a két domb közti terület sajátosságát. A kultushely óvatosságra intett, mint manapság egy közlekedési tábla: a *megállni tilos* vagy a *behajtani tilos*. Természetesen csak az, ami a felszínen látszott, hiszen nyilvánvaló, hogy a kultushely nemcsak földbe temetett sírból, hanem egy föld feletti részből is állt. Ezt azonban magával vitte a múlt idő.

Hallgatott egy kicsit, maga elé nézett, majd folytatta.

– A kultushely első értelme tehát a figyelmeztetés lehetett. A második pedig a szó szerinti kultuszé. Az oszlophoz kötözés, a farkasok megölése, továbbá a töviskorona a fejükön, mind erre utal. Az biztos, hogy a töviskorona nem keresztény eredetű, annál sokkal korábbi: Jézus töviskoronája és a mi koronáink között nincs semmiféle összefüggés. Tegnap az esti órákban felhívtam egy néprajzkutató barátomat, leírtam neki a sírokat, és megkérdeztem, mi a véleménye a bennük talált leletekről. Peter Rattley professzor roppant érdekes dolgokra hívta fel a figyelmemet. Szerinte bizonyára nem csupán az ainuid emberek álltak kapcsolatban a manitukkal, hanem mások is, bár bizonynyal az ainuidok hozták magukkal Amerikába a manitukkal kapcsolatos ismereteiket.

Tudós kollégám értelmezése szerint az oszlophoz kötözött ember feladata a manituk megfigyelése volt; neki kellett értesí-

tenie a közösséget, ha megneszelte, hogy a manituk készülődnek valamire. Mert azért szélviharok mindenfelé voltak; elképzelhető, hogy az ősök minden szélvihar okozta kárt a manituk számlájára írtak. Ezt a kiválasztott embert odakötötték egy oszlophoz, hogy el ne menekülhessen, hanem örökkön-örökké lássa el a feladatát, figyelje a manitukat.

Önök természetesen megkérdezhetik, hogy miképpen várható el egy eltemetett halottól, hogy a manitukat figyelje, és értesítse a közelgő veszélyről a közösséget? Nos, hölgyeim és uraim, természetesen a sámánok segítségével. Az örök megfigyelőként eltemetett férfi a sámán agyán keresztül küldte figyelmeztető jelzéseit. S hogy miképpen végezte megfigyelő munkáját? Nos, erre csak azt tudom mondani, hogy ne tessék azokat az embereket mai mércével mérni. *Akkor* még hitték, hogy a sámánok képesek repülni, képesek felvenni a harcot a betegségek démonaival, fellopakodni a felső világba, és megküzdeni a beteg elrabolt lelkéért a gonosz szellemekkel. Ha ezekre képesek voltak, akkor miért ne lettek volna képesek haláluk után is felfigyelni a hátramaradottakat fenyegető veszélyekre?

Természetesen a töviskoronával ékesített farkasokról is megkérdeztem professzortársamat. Azt mondta, elképzelhető, hogy azért tették a koronát a fejükre, hogy a tövisok okozta fájdalom ne hagyja elaludni őket. Üvöltsenek a fájdalomtól szüntelen, miáltal az oszlophoz kötözöttet sem hagyják elaludni, így a nap és éjszaka minden percében a manitukat figyelheti.

Őszintén meg kell mondanom, hölgyeim és uraim, Rattley professzor azzal zárta a magyarázatát, hogy ezen kívül még legalább huszonöt magyarázat elképzelhető, s néha nincs lehangozóbb dolog, mint az ősidők ránk maradt emlékeit vizsgálgatni. Ezekről ugyanis soha nem tudtuk bebizonyítani, hogy milyen célokat szolgáltak. Talán láttak már kőkori rajzokat, festményeket. Egyeseken az emberfigurák táncolnak, furcsa álarcokat viselnek, ismeretlen tárgyakat tartanak a kezükben, amelyeken aztán jókat lehet vitatkozni. Az az igazság, hogy sosem leszünk képesek megérteni a feljegyzéseiket. Egyszerűen azért, mert nem vagyunk képesek megismerni egy kőkorszaki ember gon-

dolgozásmódját, lelkivilágát. Enélkül pedig egyetlen megfejtés sem hordoz bizonyosságot. Mindent összevetve tehát nyugodtan felállíthatjuk az elméleteinket, de soha nem lehetünk biztosak benne, hogy közülük akárcsak egy is megközelíti-e a valóságot. Tudom, szomorú ez, hölgyeim és uraim, de a történelem olyan, mint a szeszélyes kisasszony: néha magától is élénk tárja legféltettebb titkait, néha pedig megőrzi őket mindörökre. Van még valakinek kérdése, hölgyeim és uraim?

Kérdés természetesen lett volna, de valamennyien tudták, hogy sürget az idő.

A Bell farmer gabonájában talált körök nemcsak a turbina-mezőre jelentettek veszélyt, hanem a völgyhídra is.

Meg kellett próbálni elhárítani.

59.

Mr. Rost szomorúan gubbasztott velük szemben az asztal túlsó oldalán. Candellt büntudattal töltötte el, hogy ennyire elszomorították a szavaik. Lacyt azonban szemmel láthatóan nem zavarta a dolog. Ő tudta, amit Candell nem: hogy a nagypapája mindig ilyen képet vág, ha gondolkodik.

Rost nagypapa egyelőre csak a kenyerét tördelte a tányérja felett, de azt legalább látványosan.

Amikor Lacy befejezte a mondandóját, Rost Candellre nézett.

– Önnek is ugyanez a véleménye, Mr. Candell?

– Nagyjából – biccentett Candell.

Mr. Rost beleejtette kenyeré maradványát a tányérjába.

– Tisztázzunk valamit, Mr. Candell – mondta nyugodt hangon. – Itt, Lacy előtt kérdezem meg, nehogy később tévedés essék: nem arról van szó, hogy az én kis unokám élénk fantáziájával kitalált valamit, ön pedig merő udvariasságból csatlakozott hozzá? Lelke mélyén viszont meg van győződve róla, hogy egy szó sem igaz az egészből?

– Biztosíthatom, hogy nem – mondta Candell.

Rost biccentett.

– Mielőtt leültem volna veletek, illetve... az unokámmal és önnel beszélgetni, szíves engedelmével, Mr. Candell, tájékoztattam egy kicsit. Őszintén be kell vallanom, meg vagyok zavarodva. Olyannyira, hogy amikor ezt a találkozózt kértétek tőlem... meghívtam Mr. Simon Turnert is. Isten hozta, Mr. Turner.

Simon Turner érkezése csak rövid időre akasztotta meg a társalgást. Turnerén látszott, hogy nem akar feleslegesen belefolyni a beszélgetésbe; inkább felkiáltójelnek szánta magát, amelyet a mondanivaló megerősítéseként ki lehet tenni a mondat végére.

Mr. Rost kávért rendelt, majd ott folytatta, ahol abbahagyta.

– Érdeklődtem bizonyos események iránt, és őszintén szólva meg vagyok döbbenve.

– Én is, uram – mondta Candell.

Simon Turner bólintott, de nem szólt semmit. Egy felkiáltójel önmagáért beszél.

– Gyilkosságok vagy szerencsétlenségek tömege, már nem is tudom, hogyan nevezzem őket... Titokzatos jelenségek, a tervezett turbinamező oszlopainak pusztulása, ami óriási izgalmat okozott a környéken... Egész éjjel fent voltam, de még nem sikerült megemésztennem a történeteket. Egy olyan embernek, mint én, aki kizárólag a rációban hisz, pénzzel és befektetésekkel foglalkozik, egész életében csak a realitást vette figyelembe, nehéz átmenni az irracionális oldalra... Kérem, Mr. Candell, válaszoljon egyenesen néhány kérdésemre. Megteszi?

– Természetesen, Mr. Rost.

– Őszintén?

– Csakis, uram.

– Rendben van. Az első kérdésem: valóban léteznek a maguk manitujai?

– Léteznek – bólintott Candell.

Lacy nem érezte szükségét, hogy ő is beleszóljon a társalgásukba. Ismerte a nagyapját: egyelőre jobbnak tartotta, ha meghúzza magát.

– Tehát léteznek. És kicsodák?

– Élőlények – mondta Candell. – Ugyanúgy földlakók, mint mi, csak másképpen néznek ki. Sajnos nem tudjuk, hogyan, általában csak részleteket látunk belőlük. Lehet, hogy nincs is állandó alakjuk. De értelmes lények.

– Azért, mert rombolnak?

Candell elmosolyodott.

– Sajnos jó a kérdése, uram. Az értelem többnyire rombolással jár. De az ő esetükben aligha erről lehet szó.

Mr. Rost megvonta a vállát.

– Elvégre mindegy, hogy mennyire értelmesek, az a lényeg, hogy vannak. Igaz, hogy megtiltják nekünk, hogy bizonyos helyekre építkezzünk?

– Igaz.

– És ez már régtől fogva így van?

– A kőkor óta. Mióta az ember egyáltalán építeni képes.

– Eszerint régebbiek, mint az emberiség?

– Lehetséges. Nem tudjuk pontosan.

– Ők követték el a gyilkosságokat?

– Igen, bár a halálesetek nem gyilkosságok.

– Hanem mik?

– Nehéz ezt elmagyarázni, uram. Miután nem értjük meg a figyelmeztetésüket, megpróbálnak elűzni vagy megsemmisíteni bennünket.

– Nem valami könyörületesek.

– Nem hiszem, hogy náluk így merülne fel a kérdés.

– Hát hogy?

– Ön mit érezne, uram, ha egy nap azt venné észre, hogy egy óriási hangyaboly emelkedik a fürdőszobája közepén? Megpróbálná elűzni a hangyákat, azok azonban nem lennének hajlandók távozni? Érezne könyörületet irántuk?

– Ebben lehet valami.

– Továbbá gyilkosságnak nevezné, ha megölne – mondjuk rovarirtóval – néhányat közülük?

– Nem hinném.

– Képzelve magát a manituk helyébe. Meg akarnak szabadulni tőlünk, s ehhez többféle módszert is alkalmaznak. Mint

ahogy mi tesszük a *mi kártevőink* ellen.

– Mi az ő kártevők vagyunk?

– Alighanem így gondolják.

– Jól van, hagyjuk a gyilkosságokat: ez legyen Pompey seriff dolga. Biztos benne, Mr. Candell, ők tarolták le a turbinamező oszlopait?

– Ők, uram.

– Azért, mert az útjukban állt? Mindent letarolnak, ami az útjukban áll?

– Előbb-utóbb. A feljegyzések ezt bizonyítják.

– Mit tehetünk ellenük?

Candell megvonta a vállát.

– Semmit, uram. Azaz csak egyet: nem építünk oda, ahova megtiltják nekünk.

– Azt mondja, urai a szélnek?

– A szelet használják fegyverül és közlekedési eszközül egyaránt. Megtanultak bánni vele.

– Lehet, hogy ki akarnak irtani bennünket? Az emberiségre, az emberi nemre gondolok.

– Azt hiszem, nem.

– Miért gondolja?

– Mert... az eddig történetekből azt szűrtem le, hogy nem érdeklik őket. Nem tudnak mit kezdeni velünk. Nem szeretnek bennünket, de nem is gyűlölnék, közömbösek irántunk. Mindaddig, amíg az útjukba nem kerülünk.

– Biztos benne, hogy nem robbantanak ki háborút ellenünk? Tudja, Világok harca, Függetlenség napja satöbbi.

– Nem, uram. Mint mondtam, őket nem izgatja az ember jelenléte. Csak ne építsünk semmit oda, ahova nem szabad.

– És ha mi lépnénk elsőnek?

– Pardon, uram?

– Mit gondol, Mr. Candell, van olyan fegyverünk, amellyel sikerrel vehetnénk fel a harcot ellenük? Atombombára gondolok, lézerre, Apache helikopterekre, vegyi fegyverekre, biológiai fegyverekre... – Nincs, uram – mondta gyorsan Candell. – Különben is, hogy alkalmaznánk a fegyvereinket? A levegőbe

lövöldözzünk velük? Hiszen csak akkor láthatjuk őket, ha ők is úgy akarják!

– Hála istennek! – sóhajtott fel Mr. Rost.

Simon Turner elmosolyodott, de most sem szólt.

– Pardon, uram?

– Ez jó, Mr. Candell. Mert ha nem így lenne, néhány marha már holnap azt javasolná az Elnöknek, hogy tanítsuk móresre őket. Márpedig, ha nincs látható ellenség, háború és móresre tanítás sincs. Mr. Turner?

– Egyetértek, uram. Mr. Candell valamennyi válaszával egyetértek.

Mr. Rost hátradőlt a székében, és szomorúan maga elé bámult.

– Eszerint nem mese, hanem valóság. Az a kérdés hát, hogy mit csináljunk. Önök szerint biztos, hogy a következő célpontjuk a völgyhíd lesz?

– Biztos – biccentett Candell, érzékelve, hogy Turner ismét átalakult felkiáltójellé.

– Mikor?

– Erre senki nem tud válaszolni, uram. De nemsokára.

Mr. Rost összehúzott szemöldökkel maga elé bámult.

– Azt hiszem, tehetetlen vagyok.

Candell nem kérdezte, miért, anélkül is tudta. És Lacy is.

– Tegyük fel, hogy hiszek maguknak. Márpedig hinnem kell, ha az unokám, ön, Mr. Candell és Mr. Turner erre biztatnak. Ugyanakkor akadnak olyanok is, akik szerint túlzott az aggodalmam. Ilyen például Mr. Negroponte. Fel akarja építeni a hídját, és azt hiszi – bocsásson meg, Mr. Turner, de őszintén kell beszélnem –, hogy az indiánok keze van a dologban. Valamiért nem akarják, hogy megépüljön a híd. A turbinamező összeomlásához pedig csupán annyit fűzött hozzá, hogy akkora erejű szél, amekkora romba döntötte, az ő hídpilléreinek meg sem kottyán.

– Mr. Negroponte téved.

– Mivel bizonyítsam be ezt neki? És mivel bizonyítsam a szenátornak, a számtalan hivatalnak, ha le akarnám állíttatni ve-

lük az építkezést? Csak komoly veszély esetén lenne jogom hozzá. Magukon kívül senki nem lát a közeljövőben komoly veszélyt a horizonton. Mit tegyek hát, Mr. Turner?

Az indián furcsa grimaszt vágott.

– Talán mégiscsak meg kellene próbálnia – mondta bizonytalanul.

– Hülyének néznének – legyintett Mr. Rost. – És nemcsak egyszerű hülyének, hanem *közveszélyes hülyének*, aki meg akarja akadályozni megyénk fejlődését. Elmagyaráznák, hogy a híd megépítése mennyi munkahelyet teremt, micsoda gazdasági visszaesést okozna, ha mégsem épülne meg. Alighanem hamarosan elmeorvosi intézetben találnám magam. Mit gondolnak, ki hinné el, ha a manitukról beszélnék nekik? És különben is... A manituk még nem is támadták meg a hídpilléreket.

– De meg fogják!

– Állítja ön, Mr. Candell. És ha nem támadják meg? Hiszen éppen ön mondta, hogy nem ismerjük őket. Háttha úgy döntöttek, hogy nem bántják a pilléreket. Vagy egyszerűen nem képesek elfűjni őket. Negroponte pillérei nem olyan ingatagok, mint azok a barbár fatornyok Európa hajnalán.

– Talán az erejüket gyűjtik – mondta Candell. – Minden porcikám azt súgja, hogy hamarosan elintézik Negroponte völgyhídját. Mr. Rost ismét hátradőlt a széken.

– Sajnos, uraim és kedvenc unokám, Lacy, hosszas mérlegelés után, úgy döntöttem, hogy nem teszek semmit. Nem tehetek semmit. Nincs bizonyítékom rá, hogy egyetlen szó is igaz abból, amit elmondtak nekem. Függetlenül attól, hogy én mit hiszek; függetlenül attól, hogy valóban van bizonyos hatalmam, és Lacy nagyapja vagyok, és hogy kedvelem a múzeumot, Mrs. Honeyt, valamint önt is, Mr. Candell. Mégsem tehetek semmit. Azaz, két dolgot mégiscsak megtehetek. Az egyik, hogy a két gyereket kihozom a sittről. Beszélek Pompey seriffel, és ha kell a megyei ügyésszel is. Talán hallgatnak rám, és ha másként nem, óvadék ellenében eleresztik őket.

– Kösz, nagypapa.

– Köszönöm, Mr. Rost.

Turner hallgatott.

– A másik... hogy bizonyos időre leállítom az építkezést.

Candell és Simon Turner egyszerre kapta fel a fejét.

– Leállítja?!

– Tíz napra, egy perccel sem többre. Tíz napra megteszem, bár ez sem lesz könnyű.

– Ho... gyan? – kérdezte nagyot nyelve Candell.

– Hajnal óta két biztonsági szakértőm vizsgálja a pilléreket. Repedéseket fognak találni rajtuk, amelyek tüzetes átvizsgálást indokolnak. Ehhez tíz napra szüneteltetni kell az építkezést. Az emberek hazamennek, nem lesz a környéken senki, csupán a vizsgálók. Ők sem fognak azokon a pilléreken mászkálni, biztos helyen lesznek. De csak tíz napig. Ha ezalatt nem történik semmi, a munka tovább folyik, és az isten irgalmazzon nekünk, ha a maguk manitujainak azután szottyan kedvük rátámadni a pillérekre.

Lacy felugrott a helyéről, átkarolta nagyapja vállát, és pusztit nyomott a képére.

– Köszönöm, nagypapa.

– Csupán ennyit tehetek. Bízzunk benne, hogy jóra fordulnak a dolgok. Azért furcsa dologba hajszoltak bele engem maguk, hallják-e! És ez rád is vonatkozik, Lacy! A következő napokban tükön ülök majd, s azért drukkolok, hogy jöjjenek azok a csodálények és essenek neki annak a hídnak, amiért már évek óta harcolunk. Hát én sem vagyok normális, az biztos! Ha sejtettem volna, Lacy, hogy mekkora vihart kavarsz, sosem engedtelek volna be Mr. Candell múzeumába.

Honnan is tudhattak volna róla, hogy amíg beszélgettek, idegesen vibráló jet streamek gyülekeztek mintegy harmincezer lábnyi magasan az Atlanti-óceán felett. Mire elérték a szárazföldet, valamelyest megerősödtek. Az óceánt átszelő gépek pilótái enyhe rázkódást éreztek, de nem érdemesítették arra a légáramlatokat, hogy bekapcsoltassák utasaikkal a biztonsági öveket. Amint a jet streamek beljebb száguldottak a kontinens belseje felé, megmozgatták a faágakat, megsimogatták a mezők fűvét, apró hullámokat csaltak a tavak felületére. A békésen

legelésző bárányszerű nyájak gyorsabb vonulásba kezdtek, mint amikor a valódi nyájat terelni kezdi a pásztorkutya.

Bocharochában, a meteorológiai megfigyelő állomáson John Teram elégedetten hátradőlt a székében, és még elégedettebben nyugtatta a szemét a mellette ülő meteorológus lány félig fedetlen keblén.

– Szép hétvége elé nézünk – mondta. – Nincs kedved kirándulni egyet, Hortensia?

A lány kacéran visszamosolygott rá.

– Aztán hova mennénk, John?

John Teram érezte, hogy torkában dobog a szíve.

– Megnézhetnénk, hogyan építik a völgyhidat. Na, mit szólsz hozzá?

Könnyű szél rázkódttatta meg a meteorológiai szolgálat egyik nyitva felejtett ablakát.

Miért is ne? – kérdezte magában Hortensia. – Végül is, mért is ne?

60.

Mrs. Honey csak a fejét rázogatta, amikor Candell megpróbálta még egyszer összefoglalni neki az eseményeket.

– Csípjen a fenekembe, Ross! – kérte aztán, amikor Candell befejezte. – Az a büdös érzésem, hogy álmodom. Már azt sem tudom, hol áll a fejem. Csak halkán mondom, és csak magának: amellet a barom Honey mellett csendben és nyugodtan telt az életem. Most meg tele vagyok zűrzavarral. Néha arra gondolok, vajon nem ugrottam-e fejest egy feneketlen kútba. Mr. Honey maga volt a megtestesült józanság és nyugalom; biztos lehettem benne, hogy a kamatlábak változásán kívül semmi nem hozhatja ki a sodrából. El tudja képzelni, hogyan nézett volna rám, ha azt mondom neki, hogy figyelj csak, drágám, tudod, kik fenyegetnek újabban bennünket. Az angyalok, drágám. El tudja képzelni, mit mondott volna nekem?

– Hát úgy nagyjából – bólintott Candell.

– Szerencsére lelépett a kamatlábaival együtt, én pedig felfe-

dezhettem magamnak női Kolumbuszként egy egészen új világot; a természetfeletti világát.

– Ezt cáfolom – ellenkezett Candell. – A manituk nagyon is e világiak.

– Magának. De nem nekem. Én más emlőkön nevelkedtem. Éjszaka például arra ébredtem, hogy húzza valami a hajamat. Azt hittem, a manituk szórakoznak velem. Akkorát visítottam, hogy szegény Jack leesett az ágyról. Amikor felkelt, csak annyit mondott, hogy mennyivel jobb volt a régi időkben, a sátorban ugyanis fűágyon aludtak, arról meg nem lehet leesni. És az a legszörnyűbb, hogy Jack is hisz bennük. Ő is biztos benne, hogy a maguk manitujai megtámadják majd a hidat. Néha tényleg azt hiszem, hogy az örültekházába kerültem.

– Hiszen elmeséltem mindent magának, ami az utolsó hónapban történt velünk.

Az asszony megcsóválta a fejét, és legyintett egyet.

– Nézze, Ross, mindenre lehet logikus magyarázatot találni. Számomra viszont az lenne az egyedüli logikus, hogy páros lábbal rúgjam ki magát is és Jacket is az életemből. Csakhogy, sajna, nem tehetem meg.

– Miért ne tehetné? – kíváncsiskodott Candell.

Az asszony felemelte a mutatóujját.

– Mert kedvelem magát: ez egy. Hogy rúghatnék ki valakit, akinek hetekig az ölében ültem? Ha kirúgnám, ugrana a pénz, amivel Lacy nagyapja és a kollégái támogatnak bennünket: ez kettő. Ha pedig legatyásodna a múzeum, engem is kirúgnának: ez három. És hogy Jacket miért nem rúgom ki? Majd ha bolond lennék! Egyszer már az enyém volt, akkor nem jött össze a dolog, még egyszer pedig nem fogok akkora hibát elkövetni, hogy elengedjem. Lassan, de biztosan megöregszem, Ross.

– Hol van még attól?! – udvariaskodott Candell.

– Ne próbáljon megvigasztalni. Már hallom az öregség csoszogó lépteit az ablakom alatt. Brrr! Nem akarok egyedül maradni, Ross. És különben is, szeretem Jacket. Végül is nem kevesen mondhatják el magukról, hogy egy indián fő-főnökkel élnek együtt... Nem igaz?

– De – bólintott Candell, miközben még mindig nem volt tisztában vele, vajon miért hívta magához az igazgatónője.

Inez asszony ekkor Candell karjára tette a kezét.

– Lehet, hogy azért magát mégiscsak kirúgom, Ross.

Candell mehökkent.

– Mit követtem el?

– Nem akarja majd megtenni, amire kérem.

– Hiszen még nem is kért semmire.

– Csak éppen ismerem magát.

– Mégis, miről van szó, Mrs... Inez?

– Az az igazság, hogy kíváncsi vagyok, Ross. Nagyon kíváncsi.

– Mire?

– A manitukra, ahogy maguk a lázálmaikat hívják.

– Ha meg van győződve róla, hogy nem léteznek, nem értem a kíváncsiságát.

– Hát ez az, Ross – kesergett az asszony –, éppen ez az! Hogy bizonytalan vagyok magamban. Már azt sem tudom, mi-
ben higgyek.

Candell végre felfogta, miről van szó. Tiltakozni akart, de az asszony megelőzte.

– Figyeljen ide, Ross! Említettem Jacknek is, hogy kíváncsi vagyok rájuk. Tudja, mit felelt?

– Nem.

– Hogy ne legyek kíváncsi. Csak ennyit. Pedig tudom, hogy ő már ma délután kiköltözik a völgyhídhöz. Igaz, Ross?

Ross természetesen tudta, ennek ellenére nem akart beavatkozni kettejük dolgába.

– Jól van, ha nem akarja, ne árulja el a barátját. Szándékom kívül kihallgattam, amikor Beaverrel beszélt.

– Szándékán kívül? – hökkent meg Candell.

– Jó, egy kicsit valóban hallgatóztam, de csak egy icipicit – mondta az asszony, és még mutatta is, hogy mekkora az az icipici. – Konténerben fognak lakni a pillérek közelében. Meg akarják figyelni a manitukat. És én is ezt akarom, Ross! Maga fog odavinni!

– Hogy tehetnék ilyet?
 – Nagyon egyszerűen. Bebújok a kocsijába, maga pedig becsempész a konténerébe.
 – Nem fog menni. Nem egyedül lakom benne.
 – Akkor előkészít nekem egy konténert.
 – Tudja jól, hogy nem tehetem meg.
 Az asszony mosolygott.
 – Üzletet ajánlok, Ross.
 – Nekem? Milyen üzletet?
 – Élete nagy üzletét.
 – Nem akarok igazgató lenni! – tiltakozott Candell.
 – Ki akarja, hogy az legyen? Az én vagyok, és én is maradok! Figyeljen, Ross. Én nagyon jószívű nő vagyok, kenyérre lehet kenni, de fúria is tudok lenni. Latin és szláv gének keverednek bennem. Olyan vagyok, mint a napon felejtett csokoládé; puha és édes, de kemény is tudok lenni, mint a szívbe hatoló tű. Azon kívül, mivel egy holland is akadt az őseim között, üzleti érzékkel is rendelkezem. Ezért üzletet ajánlok magának.

Candell érezte, hogy nem babra megy a játék. Mi lehet vajon élete nagy üzlete?

– Szerez nekem egy konténert, és észrevétlenül betelepít engem. S hogy a mérleg másik serpenyőjébe is kerüljön valami, nos, Ross, a másik serpenyőbe Cheryl, azaz Károgó Varjú kerül.

Candell maga is meglepődött, hogy felugrik a székéről, és gesztikulálva ágálni kezd az asszony előtt.

– Hogyhogy bele... kerül? Maga nem tudja, mit beszél! Károgó Varjú nem szeret engem. Hálát ugyan érez irántam, mert... Szóval, nem érez semmit a hálán kívül.

Inez Cordoba megcsóválta a fejét.

– Maga hülye, Ross!

– Tessék?!

– Jól hallotta. Az a lány imádja magát, csak ő maga sincs tisztában vele. Másrészt pedig azt hiszi, hogy maga Lacyt szereti. Sőt meg van győződve róla. Nos, én segítek magán. Vagy tökre teszem. Kímélet nélkül. És az csak az első fázis, hogy ki-

rúgom. Bár lehet, hogy odáig el sem jut a dolog...

– Nem... jut... el?

– Nem bizony. Egy halottat nem lehet kirúgni.

– Maga képes lenne megölni engem?

– Aha – mosolygott az asszony.

Candell érezte, hogy megszédül.

– És... hogyan?

– Például megmérgezném.

– Akkor börtönbe kerül.

– Ugyan miért?

– Mert rájönnének. Pompey seriff...

– Ugyan már, Ross – legyintett az asszony – Mire jönne rá Pompey? Léteznek olyan mérgek, amelyekről még a kutatólaboratóriumok sem tudnak. Hatásuk tökéletes, nyomuk pedig nem marad. Nos, Ross, mérlegelje a dolgot. Vagy a boldogság, vagy... brr! – erre nem is merek gondolni.

Candell érezte, hogy valami ott ül a gyomra közepében, és éppen most rendezi az egész bensejét egyetlen csomóba.

– Azt hiszem... meggyőzött – mondta.

Inez asszony odaugrott hozzá, és homlokon csókolta.

– Maga igazán segítőkész, Ross!

Candell kitántorgott az ajtón.

Lehet, hogy mégiscsak egy Lucrezia Borgia a főnöknője?

61.

Candell tisztában volt vele, hogy ha bárkinek is elmondaná, miben állapodott meg Inez asszonnyal, kútba eshetne a tervük, ezért befogta a száját. Elintézte a múzeum szállítószolgálatával, hogy vigyenek ki egy lakókonténert – amelyet távolabbi ásatásoknál szoktak használni – a megjelölt területre. Minden ezzel kapcsolatos problémát megoldott, majd befurikázott a seriffhez. Pompey hivatalában a seriffen kívül, csak a két seriffhelyettest találta: ők is szedték a sátorfájukat, amikor Candell felbukkant a láthatáron. Candell tisztában volt vele, hogy Pompey maga rendelkezett így.

– Üljön le, Ross.
A két seriffhelyettes mögött becsukódott az ajtó.

– Bell?

– Kicsit később jön. Addig legalább megbeszélhetünk néhány dolgot. Az első, azt hiszem, örömet szerez magának. Ma reggel elengedtem Boyce-ot és a lányt. Némi óvadék ellenében, persze.

– Mennyi volt?

– Tízezer dollár. Gondolom, tudja, ki tette le.

– Mr. Rost.

– Apropos, hol hagyta a lányt?

– A nagyapja bezárta.
A seriff eltátotta a száját.

– Mit csinált?

– Biztonsági őrizetbe helyezte. Két ruhásszekrény vigyáz rá.
Mr. Rost megtiltotta, hogy Lacy megközelítse a völgyhidat.

– Jézusom! És ő hagyta?

– Dehogy hagyta. Küzdött derekasan, de a túlerő legyűrte.

– Nem szeretnék az öreg helyében lenni, ha vége a dalnak.
Az a kislány sosem fogja megbocsátani neki.

– Ez már nem az én dolgom – vont a vállát Candell. – Engem most csak a manituk érdekelnek.

A seriff néhány töredék másodpercig rámeredt, aztán legyintett egyet.

– Hát... maga tudja. De hogy visszatérjek a két gyerekre... nos, Ross, a fenébe is... alighogy kiengedtem őket, máris leléptek.

– Leléptek?

– Pedig nem lett volna szabad. Meg kellett volna adniuk a címüket, ahogy meg is ígérték. De ők eltűntek. Ugye nem tud róluk, Ross?

– Hogy a fenébe tudnék? – háborodott fel Candell. – Hiszen azt sem tudtam, hogy nincsenek már lesittelve.

– Jól van, ne kapja fel a vizet. Majd valahol csak felbukkanak. Különben is ártatlanok. Ez már a napnál is világosabb. Csak hát vannak szabályok, amelyeket minden esetben be kell

tartanunk. Kénytelen vagyok nyomoztatni utánuk, bár talán jobban tenném, ha engedném őket isten hírével, Mr. Rost aligha számít rá, hogy valaha is visszakapja az óvadékát.

Candell ekkor már nem is figyelt a seriffre. Valami más izgatta. A seriff azonban csak mondta a magáét.

– Tudja, Ross... alaposan utánagondoltam mindennek, összevetettem a nyomozati eredményeket, és arra jutottam, hogy Boyce és a lány ezer százalékgig ártatlan. A rozsdások nyírták ki Hendersont és Barrow-t. Eddig nincs is probléma. Azzal sincs, hogy a fegyveren csupán Boyce ujjlenyomatát találtuk meg, hiszen a rozsdások rá akarták kenni a gyilkosságot. Őket viszont a manituk ölték meg. Nem akarom részletesen felidézni a történeteket, hiszen úgyis ismert minden mozzanata. Csakhogy van néhány apróság, amit nem tudok hova tenni. Ha Bell megérkezik, majd megtudakolom tőle.

Kopogtattak az ajtón. A seriff kinyitotta. Bell sétált be rajta, piros kockás mellényben, széles karimájú kalapjában. Barátságos mosolyra húzódott a szája, ahogy megpillantotta a régészt.

– Örülök, hogy látom, Ross. Hogy s mint?

– Megvagyok – mondta Ross.

– Már régen ittuk le magunkat a sárga földig.

– Ami késik, nem múlik.

– Foglaljon helyet, Mr. Bell.

Bell leült, a seriff pedig némi szöszmötölés után odaállt elé.

– Tudja, hogy a gyerekek leléptek?

Bell bólintott.

– Tudom.

– Honnan tudja? – csapott le rá a seriff.

– Találkoztam velük.

– Hol a fenében?

– A mogyorófüldemen. Ott táboroznak. Azt mondják, meg akarják nézni a manitukat, hátha visszajönnek. Azt is mondták, kint töltenek egy éjszakát, aztán bejönnek magához.

– A fenébe is – morogta a seriff. – Azért szólhattak volna. Miből élnek egyáltalán?

– Belőlem – mondta Bell. – Adtam nekik egy kis pénzt.

– Én is – sóhajtotta a seriff. – A végén még egészen megtol-
lasodnak. De nem ezért kértem, hogy jöjjön be hozzám, Joe.

– Állok rendelkezésére, seriff.

A seriff félig behunyta a szemét.

– Vissza tud még emlékezni arra a napra, Joe, amikor megtalálta Barrow hulláját?

– Amíg élek, nem felejttem el.

– És amikor Hendersonét megtalálta?

– Azt sem felejttem el, arra mérget vehet.

– Ön akkor azt állította, Joe, hogy a hulla mintha magától került volna elő a sírból.

Bell bólintott.

– Nagyon úgy nézett ki a dolog. Bár a munkagép fordította ki... nem vagyok biztos benne, hogy nem segített-e be valaki neki. Miért kérdi?

A seriff megvonta a vállát.

– Mert az az érzésem, hogy a manituk többre képesek, mint ahogy hisszük. Mintha az erejüket próbálgatnák rajtunk. Talán az eszközt keresik, amivel kinyírhatnának bennünket. Talán ismeretlen számukra a halál fogalma, és megpróbálnak rájönni, mi a különbség az élő és a halott között. Mindenesetre alighanem én vagyok az egyetlen seriff az Államokban, aki hisz bennük. Ez pedig már éppen elég indok ahhoz, hogy felfüggeszsenek és a pokolba küldjenek, ha sokat ugrálok.

– Hát ne ugráljon sokat – tanácsolta Bell.

– Viszont itt van a lelkiismeretem – sóhajtotta Pompey seriff.

– Vele mit kezdjek? Tudom, hogy tennem kellene valamit. Én pedig itt állok bénult lábbal, és nem jut semmi az eszembe. Tudom, hogy oda kellene mennem és hatalmi szóval leállítani az építkezést. Csak hát én egy kis seriff vagyok, aki a választói kegyeire van utalva. Az a híd pénzt hoz a megyének. Álljak oda teljes mellszélességgel, és mondjam azt, hogy mindenki menjen haza, zárkózzon be a házába, mert jönnek a manituk?

Bell hallgatott, Candell viszont a seriff vállára ütött.

– Nem kell aggódnia, seriff. Tíz napra leáll az építkezés.

A seriff megtántorodott.

– Az meg hogy lehet?

– Mr. Rost leállíttatja. De csak tíz napra. Ezalatt kiderülhet, mi a szándéka velünk a manituknak. De mondja csak, seriff, mit értett azalatt, hogy a manituk az erejüket próbálgatják rajtunk?

A seriff megcsóválta a fejét.

– Erre csak a legrosszabb álmaimban gondolok. Ha előtte azon töprengtem este, vajon mi történhetett Mr. Steinerrel, Miss Foxszal és még másokkal is.

Candell hideg borzongást érzett. Eszerint nemcsak ő töprengett el ezeken, hanem a seriff is.

– Konkrétan mire gondol?

A seriff futó pillantást vetett Bellre, mintha azt mérlegelné magában, hogy beszélhet-e előtte.

– Hogy mire gondolok? Konkrétan Mary nénire.

– Tessék?! Ő kicsoda?

– A nagynéném... *volt*.

– Már megbocsásson, de mi köze az ön nagynénijének a manitukhoz?

– Hozzájuk talán semmi... bár ki tudja? Mary néni Clelandben élt egészen hetvenéves koráig. Addig nem volt semmi baj vele. Kicsit sokbeszédű és hebehurgya volt ugyan, de ez inkább csak szín volt az egyéniségén. Hetvenéves korában aztán történt vele valami. Mary néni megváltozott. Méghozzá egyik napról a másikra. Azzal kezdődött, hogy egy reggelen felkapta a család egyetlen jelentős értékét, egy kínai vázát – lehetett vagy háromszáz éves – és a falhoz vágta. A váza természetesen darabokra törött. A család összefutott, senki nem értette, mi történt Mary nénivel. Jó darabig nem volt hajlandó elárulni, napok múlva aztán bevallotta, hogy Roy parancsolta meg neki. A család természetesen összeomlott. Főleg, amikor Mary néni bővebben is beszámolt a Royhoz fűződő kapcsolatáról. Először is, Roy nem látható, csupán ő látja, beszélget vele, Roy pedig parancsokat osztogat neki. A váza összetörésére pedig azért volt szükség, hogy kiszabadítsa belőle Csing Mejt. – Az ki? – tört ki a meglepetés Bell farmerből.

– Ezt kérdezte a család is. Kiderült, hogy Csing Mej egy

szép lány, akit egy gonosz varázsló kiszemelt magának, a lány azonban nem akart az övé lenni. Ekkor a varázslómester megölte a lányt, és bedugta a lelkét a vázába. Azóta is bent van, és nem tud kiszabadulni szegény, mivel a varázsló lepecsételte a váza száját.

– Volt a vázán pecsét is? – kíváncsiskodott Bell.

– Volt – biccentett a seriff. – Csak éppen láthatatlan. Csing Mej lelke is láthatatlan, és a pecsét is az volt. Mary néni összetörte a vázát, és ezáltal a lány lelke elhagyhatta börtönét. Mit szólnak hozzá?

– Jó történet – mondta udvariasan az órájára pislogva Candell.

– De még nincs vége. Ami következik, az olyan szörnyű, hogy kitehetném a számra a tizennyolc éven felülieknek szóló táblát. Nos, volt a családnak egy kis pónilova, amelyen a gyerekek szoktak lovagolni. Aranyos, szelíd állat volt... a fenébe is, a végén még elsírom magam, pedig én nem is láttam a lovacskát... Szóval, ezt a kis pónit Mary néni megölte. Ráadásul meg is nyúzta, és a bőrét kiterítette az istálló elé. Képzelteri, mi történt, amikor a gyerekek odafutottak az istállóhoz, hogy reggelit adjanak a pacinak. Mary néni azt vallotta, hogy ezt is Roy parancsolta neki. A paciban ugyanis gonosz szellem lakik, és a gyerekek megölésére áhítozik. Ha a lovacska meghal, a szellem soha nem tér vissza. Na, a család ekkor megelégette a dolgot, és intézetbe dugták Mary nénit. Ott is csinált néhány nagy balhét, de ezek ismertetésétől, szíves engedelmsükkel, ezúttal eltekintek.

– Akkor most mi az ábra? – értetlenkedett Bell.

– Csak arra hoztam fel példának, hogy hátha a manituk is ezzel próbálkoznak? Sőt talán már réges-régen is megpróbálkoztak vele.

– Hogy pónikat ölnek? – hökkent meg Bell. – Mi a francért utálják annyira a lovakat?

A seriff átkarolta a farmer vállát.

– Nem, Joe, nem erről van szó. Nem hiszem, hogy a manituknak bajuk lenne a lovakkal.

– Hát akkor?

– Az a helyzet, hogy megpróbálnak a hatalmukba keríteni bennünket. Mint ahogy Mary néni Roy. Mary néni úgy érezte, hogy Roy benne lakik, és az ő legjobb barátja és tanácsadója. Hát ha a manituk is ezen törik a fejüket. Gondoljon csak... például önmagára, Joe!

– Önmagamra? – hökkent meg ismét a farmer. – De hát én nem öltem meg egyetlen lovat sem, és kínai vázám sincs!

– Nem is erről van szó, Joe. Emlékszik, hogy mit mondott nekem, amikor megtalálta Henderson sírját?

– Őszintén szólva...

– Azt, hogy amikor a traktorján ült, mintha ismeretlen erő arra késztette volna, hogy fordítsa hátra a fejét, mert van valami maga mögött.

– A francba is, tényleg így volt, bár reméltem, hogy mindörökre megfeledkezem róla. És ahogy a sírt megtaláltam! Brrr!

– Biztos a manituk próbálkoztak magával. Azt akarták, hogy találja meg Hendersont, ezért manipuláltak a maga lelkével. Talán arra gondoltak, hogy ha megtalálják a holttestet, komolyan vesszük a gabonaköröket. Gondoljon csak azokra, akikről már beszéltünk. Mr. Steinerre, Miss Foxra és mindazokra, akik úgy viselkedtek, mintha meghibbantak volna. Attól tartok, hogy a manituk keresik és megtalálják a megfelelő módszert a féken tartásunkra. Előbb megkísérlik lerombolni az útjukban álló építményeinket, aztán, ha ezzel sem tudnak megállítani bennünket, belénk költöznek. Ettől félek én, uraim.

Candell bólintott.

Ő is ettől félt.

62.

Candell leállította a kocsiját a sövény sor árnyékában. Várt vagy fél órát, miközben egyre türelmetlenebbül nézegette az óráját. Amikor már háromnegyed órával túl volt a találkozás megbeszélte időpontján, nem tehetett egyebet, mint hogy felszengette a számot.

– Csakhogy! – lelkesedett a hang a telefonban. – Már attól

tartottam, elmentél.

– Azt kellett volna.

– Ezt nem teheted meg velem.

– Miért ne tehetném?

– Mert... egyszerűen nem teheted meg. Segítened kell.

– Segítek. Várok még vagy tíz percig. Ha addig sem jössz, felszedem a sátorfámat.

– Ó, istenem, Ross, ha megteszed, én olyat csinállok magammal, hogy... beláthatatlan lesz a következménye.

– Engem nem lehet öngyilkossággal zsarolni – mondta Candell keményen, pedig dehogynem lehetett. Máris be volt csinálva, hogy a lány tényleg valami ostobaságot követ el.

– Ki beszél öngyilkosságról? – csodálkozott a lány. – Nem vagyok hülye megölni magam.

– Csakhogy megjött az eszed. Tehát, kislány...

– Puerto Ricóba utazom.

Candell meghökkent.

– Te? Puerto Ricóba? Mikor? Mi a fenének?

– Ahogy kiszálltam a repülőből, lefekszem az első rasztával. És gyereket csináltatok magamnak. Egy csokibarna raszta gyereket. És füvezni fogok. Ha meg már nem lesz rá pénzem, azt árulom, amim van.

– Állj! – kiáltott Candell, pedig a csendes éjszakában nem volt ajánlatos kiabálnia. – Te teljesen megőrültél! Mi a fenét csináljak veled?

– Mássz át a vaskerítésen – utasította a lány.

Candell kinézett a kocs ablakán.

– Jézusom, ezek a vaspálcák lándzsahegyben végződnek!

– Majd vigyázol a fenekedre.

– Ez nem vigyázás kérdése. Legalább ötven véreb őrzi a házatokat.

– Csak egy. Flexi.

– Jézusom.

– Csak annyit mondj neki, hogy *Flexi ül!*

– Akkor nem harap meg?

– Nem biztos.

- Nincs valami varázsszó, amire jobban reagálna?
 - Ezzel most ne lopd az időt. Jó erőben érzed magad?
 - Én? – fogta kesergőre Candell. – Annyi erőm sincs már, hogy talpon maradjak, ha egy egér véletlenül nekem fut a sötétben. Még a szarvasbogarak is felöklelnek.
 - Jól van, légy ügyes. Gyere az ablakom alá. Jobbról a második ablak. Oké?
 - Mért nem jössz ki az ajtón?
 - Mert ott áll Stefan.
 - Ő ki?
 - Meséljem el az élettörténetét?
 - Jól van. Mást nem akarsz?
 - Ha kiszabadítasz, megcsókolhatsz. Olyan igazából, felnőttesen.
 - Még csak az hiányozna.
 - Mit gondolsz, te lennél az első, aki...
- Candell kinyomta a telefont.

63.

A kerítést szerencsésen megúsza, – hála a tengerészeinél szerzett tapasztalatainak. Csupán az egyik lándzsa bökdöste meg egy kicsit a fenekét, de rá se rántott. A kutyára azonban már inkább oda kellett figyelnie.

Flexi undorító féreg volt – ezt már az első pillanatban látta rajta. Olyanok voltak a szemei, mint a sátán kutyájának a legendás Conan Doyle könyvben. Sárgák és fenyegetők.

Candell mindent bevetett, hogy magához édesgesse, de a kutya nem hagyta. Nem ment közel Candellhez, nem akarta feltétlenül megharapni, csupán elkapni, és kész. Arra volt idomítva, hogy ha nem muszáj, ne falja fel a betolakodót. Csak akkor, ha az mozogni próbál, akár előre, akár hátra.

Candell rádöbbent, hogy ez a végállomás. Ez a dög nem fogja Lacy ablakához engedni. Reggel majd megszabadítják tőle, és Mr. Rost megkérdezi, hogy mi a bűdös fenét keresett éjszaka a kertjében. Ő pedig válogathat a bölcsebbnél bölcsebb magya-

rázatok között. Vagy azt mondja, hogy meg akarta szöktetni a lányt, hogy a hídhöz vigye, vagy azt, hogy bele akart bújni az ágyába. Vajon melyik a jobb?

Candell megpróbálta a lehetetlent. Az első menetben barátságos, mondhatni behízelgő szavakkal fordult a kutyához.

– Flexi jó kutya – dicsérte. – Flexi gyönyörű kutya. Candell bácsi most a gazdihoz megy, hogy elbeszélgessen vele. Flexi odaengedi.

Flexi lehuntya a szemét és macskaként dorombolt. Candell óvatosan tett vagy két lépést előre. Azaz csak tett volna, ha a kutya ki nem vicsorítja az ínyét és nem mordul rá.

Candell ekkor taktikát váltott.

– Rohadt dög vagy – mondta a kutyának. – Rohadék, túlte-nyésztett, elkényeztetett hányadék. Udvarkaparó, virágra szaró, vendégnyálázó szemétláda! Dögölj meg, amikor a legjobban esik a vacsorád. Szégyelld magad!

A kutya a földre hajtotta a fejét, úgy szégyellte magát. Candell ismét megmozdult; hátha a szégyen olyannyira előntötte a kutyát, hogy az ablakhoz engedi.

Sajnos nem így történt. Udvarkaparó, virágra szaró morgott, és az ínyét mutogatta.

Candell a zsebébe nyúlt. Ha lett volna nála stukker és hangtompító, Flexi talán jobb belátásra tért volna: szép nyugodtan pihenő kutya lett volna belőle, de a stukkerja bizony nem volt nála. Még a zsebkendője sem a sajátja volt, hanem a lányé. Nem is emlékezett már rá, mikor és hogyan került a zsebébe. Talán Lacy szokása szerint elhajította, ő meg felvette, hogy visszaadja neki, de aztán valahogy a saját zsebébe dugta... Ki emlékszik már ilyen apróságokra?

Elővette Lacy zsebkendőjét és megtörölgette vele a homlokát. Meghökkenve tapasztalta, hogy a kutya felpattan ültő helyéről, és a zsebkendő irányába szaglászik. Candell bátorságot merítve felé nyújtotta. Flexi elvinnyogta magát, megfordult, és a szépen ápolt kerten át eltűnt a félhomályban.

Candell igyekezett nem gondolkodni. Ha gondolkodik, nem soká gondolkodott volna. Megfordul, és pillanatok alatt átveti

magát a kerítésen. Éppen ezért, hogy ne ezt tegye, nem gondolkodott.

Rövid futás után az épülethez ért. Két-három lámpa is égett a ház homlokzatán, így aztán volt alkalma megcsodálni a barokkutánczátú palota szépségét. És a pasast is a kutya mellett, Lacy ablaka alatt.

Candell érezte, hogy megszédül. Erről bezzeg nem beszélt Lacy. Hogy nemcsak az ajtaja elé, hanem az ablaka alá is jutott egy fickó. Rost nagypapa kétségkívül előrelátó, nem holmi nyeretlen kétéves. Vagy csak egyszerűen ismeri az unokáját.

A kutya nem csapott lármát; lekushadt a fűre, és hol az ablakra, hol az alatta sétálóra, hol pedig Candellre nézett. Candell ekkor az ősi módszerhez folyamodott, ami már a tengerészetnél is elavult trükknek számított. Felkap egy követ és elhajítja.

Azaz csak hajította volna, ha talált volna követ. Mr. Alfred Rost udvarára sajnos nem az volt a jellemző, hogy úgy teremtek volna benne a kődarabok, mint egy kőbányában. Candell kotorászott egy kicsit a földön – a kutya lehajtott fejjel bámulta –, aztán rádöbbsent, hogy kotorászhat reggelig, akkor sem talál követ. Már-már azon volt, hogy a cipőjét hajítja a fickó felé, de aztán meggondolta magát. Cipő nélkül nehéz lesz átmászniuk a vaskerítésen. Gyorsan lekapta hát magáról a nadrágszíját, összezecsavarta, és elhajította.

Éppen azt a bokrot találta el vele, amelyet már korábban kinézett magának. Levelei suhogni kezdtek, ágai megreccscentek. Candell azon imádkozott, hogy meghallja a pasas; mert ha csak félig is süket a testőr, vesztek.

A fickó azonban meghallotta. Előrenyújtotta a nyakát, és eltűnt a bokrok árnyékában.

Ebben a pillanatban nyílt jobbról a második ablak, és egy vékony alak bukkant fel a párkányán.

Candell figyelmeztetni akarta, hogy bár csak az első emeleten van, jó lenne, ha nem ugrana le, inkább megpróbálna a fal cirádáin vagy a villámhárítón lemászni, de elkésett vele. Ahogy az ablak kinyílt, Lacy már ki is vetette magát rajta.

Candellnek annyi ideje maradt csupán, hogy megpróbálja el-

kapni. Szerencsére jól számította ki az ugrás ívét, így a lány a karjában landolt.

– Jól vagy, Ross? – lihegte a fülébe Lacy.

Candell csak egyre volt képes. Megrázta a fejét.

A lány elkapta a kezét, és megpróbálta felhúzni a földről.

– Gyere már, mert késő lesz.

– Nem bírok.

– Ha soká késlekedsz, beléd harap a kutya. Azt hiszi, bántasz.

Candell a következő pillanatban már útban volt a kerítés felé. Minden porcikája sajgott, miközben a nadrágja után kapkodott.

– Mi a fene van veled? – kiáltott rá a lány közvetlenül a kerítés előtt.

– Mindjárt leesik a nadrágom – lihegte Candell.

Lacy úgy röppent át a kerítésen, mint egy kis madár vagy egy nagyot ugró béka, Candellnek azonban komolyabb erőfeszítésre volt szüksége a mutatványhoz. De aztán ő is átalakult békává, amikor a kutya csattogtatni kezdte mögötte a fogát – már nem látta Lacyt és a szagát sem érezte –, valamint izgatott beszédfoszlányok szűrődtek a fülébe.

Beugrott a kocsiba, és gázt adott.

Mr. Rost háza kutyástól, testőröstől, nadrágszíjastul elmaradt mögöttük.

64.

– Kösz hogy értem jöttél – hálálkodott a lány. – De azért lehattél volna kevésbé látványos is.

– Mi a fene... ről... be... szelsz? – lihegte Candell, miközben azon igyekezett, hogy ha már ki kell köpnie a tüdejét, legalább ne a padlóra köpje, hanem ki az ablakon.

– Csendesebben is kiszabadíthattál volna.

– Én? – háborodott fel Candell. – Szólhattál volna például a kutyáról.

– Minden háznál van kutya. Nálunk csak egy. Öt is lehetett volna.

– Jézusom!

– Most mit vagy úgy oda? Paulnak meg sem kottyán az ilyesmi.

– Ki az a Paul?

– Nem mindegy? *Őt* imádják a kutyák. A jó embereket általában imádják. Megérik rajtuk a jóság szagát. Ha jó ember lennél, Flexi is imádott volna.

Candell, bár fuldoklott a levegőhiánytól, megérezte valamit a lány hangján, amit nem tudott hova tenni. Olyan valamit, amit eddig még soha nem érzett. Mi a fene történhetett vele?

– Arról sem szóltál, hogy ott szobrozik egy ruhásszekrény az ablakod alatt!

– Megfeledkeztem róla. Van ilyen. Most mit vagy úgy oda ezért is? Paul...

– Tudom, neki meg sem kottyant volna. Különben mi a bajod?

– Semmi – mondta a lány.

– Ne verj át.

A lány nagyot sikított.

– Nem érted, hogy semmi? És különben se faggass! Honnan van bátorságod, hogy nyaggass? Azt teszek, amit akarok!

Candell tanácstalan volt. Mi a csoda történhetett ezzel a gyerekkel?

– Ha a nagyapád megtudja, hogy én szöktettelek meg, végem. Kereshetek új állást magamnak.

A lány a kocsifalához döntötte a fejét.

– Nem érdekel. Semmi sem érdekel.

Öt perc múlva aludt, mint a bunda.

65.

Még akkor sem nyitotta ki a szemét, amikor a hajnal fényei már vörösre festették a hídpilléreket. Nem messze tőlük a lakókonténerek vöröslöttek. Candell utasítására cölöpöket vertek melléjük, és odaláncolták őket a cölöpökhöz.

Ember nem látszott a környéken. A hatalmas betonoszlopok

úgy fürödtek a hajnal vörös sugaraiban, mint a régi időkben ittmaradt őslények. Ha lett volna fejük, akár nyújtózkodó sárkánygyíkoknak is nézhették volna őket.

Mivel Lacy még mindig aludt, Candell kénytelen volt felrázni.

– Ébresztő, kislány. Megérkeztünk. Itt a konténered.

Lacy nagyot ásított.

– És a tiéd?

– Kicsit odébb.

– Szeretnék veled lakni.

– Erről mondjál le. Ha a nagyapád megtudná...

Lacy szomorúan elmosolyodott.

– Nem a nagyapámtól félsz te, Ross, hanem valaki mástól.

– Én? Kitől?

– Semmi – mondta a lány. – Mehetünk. Add ide a kulcsot!

Candell felsóhajtott, amikor Lacy eltűnt a konténere belsejében.

Arra gondolt, hogy ez a hónap, amely akkor kezdődött, amikor megtalálták az első furcsa sírt, s amely néhány nap múlva be fog fejeződni, talán a legnehezebb hónap egész eddigi és jövőendő életében.

Nem is tévedett.

66.

Néhány száz mérföldnyire keletre, az Atlanti-óceán partján Betty Fisher korán ébredt. Mint minden reggel, közvetlenül ébredés után, leszaladt a partra, hogy megnézze, visszajöttek-e már a delfinek. Betty imádta a játékos állatokat, és hitte, hogy ők is imádják őt. A delfinek évről évre visszatértek a kis öbölbe, s naphosszat a gyerekekkel játszottak, mintha csak a polgármester bébiszitterkedéssel bízta volna meg őket.

Még az egészen kicsik sem féltek tőlük; szüleik vagy a nagyobbak biztatására kis praclijukkal megmegsimogatták az állatok palackorrát. A delfinek csikorogtak, mint a kenetlen ajtó; ez Burt bácsi szerint a delfinek nevetése volt. Burt bácsi ugyan

többször is figyelmeztette őket, hogy vigyázzanak velük, hiszen a delfinek minden ellenkező híresztelés ellenére mégiscsak vadállatok, de sem a gyerekek, sem a szüleik nem hallgattak rá. Sosem fordult még elő, hogy a delfinek bárkinek is kellemetlenséget okoztak volna.

Betty Fisher a delfineken kívül a parti szelet is imádta. Hiába, tengerparti gyerek volt, még járni sem tudott, amikor a szél már eljátszadozott vele. Anyja gyakran elmesélte neki, hogy a tengerben sellők laknak, akik szeretik a gyerekeket, s valamivel kedveskedni akarnak nekik. Mivel nem jöhetnek ki a partra, csak távolról fújnak a fejecskéjükre, hogy merő játékból összeborzolják a hajukat.

Amikor nagyobbacska lett, apja megajándékozta egy pörgettyűvel, amelyet ha feltartott a feje fölé, vad pörgésbe kezdett, és földöntúli zenét muzsikált. Apja mutatta meg neki, hogy a forgó lapátjainak a végén kis kitüremkedések vannak, s ők játsszák a zenét, nem a sellők vagy a delfinek.

Betty Fisher szomorúan nyugtázta, hogy a delfinek ezen a reggelen sem érkeztek meg. Merthogy a delfineknek az volt a szokásuk, hogy hónapokig tartó öbölben lakás és játszadozás után egyszer csak eltűntek. Mintha valaki, talán a delfinkirály, magához rendelte volna őket. Az egyik percben még a gyerekekkel játszottak, aztán egyetlen pillanat alatt lebuktak a víz alá, és fel sem merültek mindaddig, amíg látóhatáron kívülre nem kerültek.

Éppen meg akart fordulni, amikor érezte, hogy apró kis szél-lökés érkezik valahonnan, és összekócolja a haját.

– A szél! A szél! – suttogta maga elé. – Ha a delfinek nincsenek is itt, legalább itt a szél! Te mindig velem maradsz, ugye?

A szél hirtelen megerősödött. Olyan váratlanul érte az ütése, hogy hátrabicsaklott tőle a feje. Nem kis erőfeszítésre volt szüksége, hogy ismét egyenesbe hozza.

Hát ez meg mi a fene? – tört ki belőle a csodálkozás. – Te vagy az, kedves szél? Csak nem lesz vihar belőled?

Ami ezután következett, arra később csak nehezen, vagy

egyáltalán nem is tudott visszaemlékezni. Csupán néhány részlet maradt meg az emlékezetében; ez is elég volt azonban ahhoz, hogy mindörökre megutáltassa vele a szelet.

Érezte, hogy keményen mellbe taszítja valami. Nem úgy, mint ahogy a szél szokta, hanem úgy, ahogy egyszer Steve ütötte mellbe. Steve, a nála másfél fejjel magasabb kamasz, akinek nem tetszett, hogy testnevelés órán elé állt. Pedig Miss Bellamy nem is mondta, hogy nagyság szerint kellene sorakozniuk. Steve ránézett, és szó nélkül mellbe ütötte. Még napok múlva is sajgott a helye. Vizes borogatást tett rá, az apjának azonban nem merte elmondani. Ismerte a papáját, tudta hogy azonnal berohanna az iskolába, és akkora balhét csapna, hogy beleremegne a világ. Ő viszont éppen ezt akarta elkerülni. Nem szerette, ha balhé van körülötte. Jobban kedvelte a csendet és a nyugalmat.

Hát a szél is így ütötte valahogy mellbe. Megtántorodott, majd össze is görnyedt a fájdalmas ütéstől.

És akkor észrevette a valamiket. A tenger felett lebegtek, és egyre nagyobb sebességgel közeledtek a part felé. Közvetlenül a víz felett repültek: néhány pillanatig azt hitte a delfinek tértek vissza. Azok a valamik azonban nem delfinek voltak.

Ekkor kapta a második csapást. A homokra zuhant, és a lendülettől a hátára fordult. Amit közvetlenül maga felett látott, olyan rémülettel töltötte el, hogy még sikoltani sem tudott tőle. A rémület nagy, szőrös kezét a szájára szorította, és belefojtotta a sikolyt. Betty annyit látott csupán, hogy egy magas, ki tudja milyen magas, formátlan valami áll felette, és bár nem látta a szemét, biztos volt benne, hogy merőn néz rá. Aztán sebesen mozogni kezdett, forgott, mint egy hatalmas labda, majd elvékonyodott. Éppen úgy, mint az újabb fajta kaleidoszkóp játékokban a nyúlékony ragacs. Ha forgatod, mindig másféle ábrát vesz fel. Mintha egy nagyra nőtt színes amőba mutatná be a tudományát. Egy villanás, és még élesebb lett a kép. Közvetlenül a feje felett egy ember lebegett – volt feje, keze, lába – hátán szárnyakkal.

– Angyal! Angyal! – nyögte Betty. – Egy igazi... angyal!

Aztán az angyal vagy micsoda, beleveszett a felette zajló kavargásba.

Betty feltápáskodott. Az angyal eltűnt, neki pedig haza kell rohannia és elmondani mindenkinek, hogy angyalt látott. A szél azonban nem engedte. Elkapta, és magával sodorta.

Betty azt vette észre, hogy repül. Szerencsére nem a fellegek között, mint a Superman, hanem közvetlenül a homok felett. Rövid repülés után lehuppant a fövényre, majd valami nekiszorította a deszkákból összetákolt öltöző falának.

Betty Fisher úgy a deszkákhoz szorult, mint a vurstliban, abban a forgó szerkezetben, amelybe ötven centért lehetett beszállni, s amikor forogni kezdett, úgy a falhoz préselte, hogy képtelen volt megmoccanni. Visított a többi gyerekkel együtt, és jól érezte magát.

Ezúttal azonban távol járt tőle a jó érzés. A szél úgy odapréselte a falhoz, hogy egyre növekvő fájdalmat érzett a mellkasában. Majd a fájdalom hirtelen kifutott belőle, de csak azért, hogy rövid szünet után ismét visszatérjen. Iszonyodó szemei előtt megemelkedni látszott a homokos part. Vastag homokfal hullámozott az orra előtt, aztán záporozni kezdtek rá a kavicsok. Mintha a fal mögött vásott gyerekek rejtőztek volna, akik a fal takarásából kövekkel hajigálták volna. Kavicsok kopogtak a fején; védekezően arca elé emelt karján, kezén, felsőtestén. Valószínűleg ismét szárnyas lényeket látott, mert később visszaemlékezett rá, hogy amíg tartott a dobolás, egyfolytában hozzájuk könyörgött.

– Ne bántsatok, angyalok! Jaj, ne bántsatok, angyalok!

Csak a kórházban tért magához. Még nem nyitotta ki a szemét, de a hangok már körülfonták.

– Fogalmam sincs róla, uram – mondta egy riadt, tanácstalan férfihang. – Egyszerűen érthetetlen. Mintha valaki felemelte volna vagy ötszáz lépés hosszúságban a partszakaszt, aztán visszajuttatná volna ugyanoda, ahonnan felkapta.

– És a kislány sérülései? Maga mit szól mindehhez, doktor?

– Megdobálták, az kétségtelen. Sérülései a körülötte heverő kavicsoktól származnak. Azokon a kavicsdarabokon, amelyeket

behoztak, a kislány vére van. Kétség sem férhet hozzá.

– De hát mi a fene történhetett?

– Ismétlem: megdobálták.

– De kik?

– Hé! Hé! Csak ne keverjük össze a dolgokat. Maga a seriff, én orvos vagyok. Ne tölem kérdezze, hogy ki dobálta meg. Bár, hogy őszinte legyek, én nem egyetlen személyt keresnék. A kislány, az apja szerint, alig tíz percet tartózkodhatott a parton. Hogy ennyi kavics eltalálja ahhoz... egy csapat kölyök kellett. A homokról már nem is beszélve. Az is kérdés, hogy ki szorította oda az öltöző falához.

– Felépül?

– Nincs komolyabb sérülése. Tele van ugyan a teste sebbel, és feltehetően pszichiátriai utókezelésre is szorul, de nem lesz maradandó nyoma a kalandnak.

– Szóval, nincs valami tippje, hogy ki a francot keressek?

– Nincs, seriff. Bár ha jobban belegondolok, talán valahol odafent kellene körülnéznie.

– Hol odafent?

– Az égben. A mennyországban, Mit tudom én. A kislány, amíg a sebeit tisztogattuk, egyfolytában angyalokról beszélt.

– Angyalokról? – hökkent meg a zsaru. – Az meg mi a szart jelenthet?

Betty elmondhatta volna, hogy igenis az angyalok csinálták, de hiába próbálta megmozdítani a száját, nem sikerült neki.

Nem is erőltette tovább a szemnyitogatást. Mélyet sóhajtott és elaludt.

67.

Rosie Winter az éjszaka kellős közepén arra ébredt, hogy jár valaki a lakásban. Az álom és az ébrenlét határán tisztán hallotta a lépteit. Kip-kop. A falépcsőn lépkedett, hol le, hol fel. És mintha furcsa suhogást is hallott volna.

Felült az ágyon és villámsebesen Ben felé nyújtotta a kezét. Amint elérte a férje hátát, némiképpen megnyugodott. De azért

annyira nem, hogy álomnak tulajdonítsa a zörgést, amire felébredt.

Amikor belemarkolt Ben vállába, eszébe jutott, hogy pokoli szerencséje van, hogy Ben éppen itthon van, és nem az éjszakai műszakban. Ha egyedül lenne, talán bele is gebedne a rémületbe. Mint akkor, amikor megpillantotta Martha Kutchner szellemét. Merthogy megpillantotta, az tuti! Még a vágást is látta a nyakán, amit a gyilkosa kése hagyott rajta. Martha feléje nyújtotta a karját, és mondani próbált valamit, de vagy nem hallotta meg, vagy Marthának nem jött ki hang a torkán. Csak tátogott, mint a halak, amelyeket Ben fog ki a folyóból, és könnyek folytak a szeméből.

Rosie biztos volt benne, hogy Martha szeretne visszajönni ebbe a világba, nagyon szeretne, csak hogy aki egyszer már átment oda, nem jöhet vissza soha többé. Legfőképpen fizikai valóságában nem.

Ne tévesszen meg senkit, hogy Martha mégis visszajött, hiszen nem ő jött vissza, hanem a szelleme. Ez aztán majdhogynem az örületbe kergette. Amikor Martha, a vágással a nyakán, megállt az ágya mellett, Rosie fejére rántotta a takarót, és ordított, ahogy a száján kifért. Mire Ben hajnalban hazatért, már bedagadt a torka, és olyan állapotban volt, hogy Ben orvost hívott. A doktor megvizsgálta, és megállapította, hogy kemény sokkhatás érte, amit nem tud minek tulajdonítani. Rosie összeszorította a száját, és esze ágában sem volt Martháról beszélni. A végén még bolondnak nézték volna.

Rosie többször is eltöprengett rajta, hogy Martha vajon miért éppen őt látogatta meg, amikor nem is ő volt a legjobb barátnője, de hát ki tud eligazodni a túlvilági lehetőségeken. Lehet, hogy csak vele volt képes felvenni a kapcsolatot.

Szóval megrázta Ben vállát, méghozzá jó alaposan. Ben nagyot nyögött és felriadt.

– Mi van, Rosie? – mordult fel, és kinyitotta a szemét. – Mi a hézag... bébi?

Rosie igyekezett olyan nyugodt maradni, mintha csak egy szűnyög kikergetésére kérte volna a férjét.

- Figyelj, Ben, van valaki a házban.
- Kicsoda? – kérdezte a szemét dörzsölgetve Ben.
- Honnan tudjam? Valaki.

Ben kinyitotta a szemét, és belehallgatódzott az éjszakába. A függönyök behúzott résein át fehér holdfénycsíkok lopakodtak be a szobába.

- Nincs itt senki.
- Hallottam.
- Mit hallottál, Rosie?
- Recsegett a lépcső... és koppant is valami.

Ben nyögött, és a mellkasát vakargatta.

- Talán a szél.
- Nincs odakint szél.
- Honnan tudod?

- Kilátok az ablakon. Nem mozognak a falevelek.
- Rosie, szívem, biztos csak álmodtál. Előfordul, hogy...

Ebben a pillanatban furcsa pendülés hallatszott, mintha valaki megpendített volna egy húrt a gitárján.

- Hallod? – suttogta az asszony. – Hallod?

Ben a puskája után tapogatódzott. Mint rendesen, ezúttal is ott volt az ágya mellett, a székhez támasztva. Mióta Marthát megölték, plusz egy kislány is eltűnt, jobban érezte magát, ha karnyújtásnyira van éjszaka a fegyvere. Rosie-t is meg akarta tanítani a használatára; arra az esetre, ha éjszakai műszakban van, de Rosie irtózott a fegyverektől.

Ben kezébe vette a puskát, és amikor másodszor is meghallotta a pengést, az asszonyra pislogott.

- Valamit tényleg hallok. Mi lehet ez?
- A palacsintasütő – mondta az asszony.
- Honnan tudod?
- Lent lógott a konyhában a falon. Valaki... nekimehetett.
- Talán egy denevér – találgatta Ben. – Holtbiztos, hogy egy denevér.

- És hogy jött be?

– Talán nyitva hagytuk egy kicsit az ablakot. A denevér a legkisebb rést is megtalálja.

- A denevér nem megy neki semminek – mondta az asszony.
- A denevért radarja van. Mindent kikerül.
- Akkor ez egy olyan denevér, amelyiknek nem működik a radarja.

A harmadik pendülésre már nem szólt semmit, csak kezébe fogta a puskát, és kimászott az ágyból.

- Maradj itt, Rosie.
- Nem – tiltakozott az asszony. – Nem maradok.
- Jobb lenne, ha maradnál.

Kezébe a puskával elindult az ajtó felé. Az asszony kipillantott a függönyök résein át a szabadba. Alattuk, egyemeletnyi mélységben puha szél simogatta a fűszálakat a réten.

Ben óvatosan kinyitotta az ajtót. A rövidke folyosón és a földszintre vezető, félúton derékban megtört falépcsőn nem látott senkit.

- Gyújtsd fel a villanyt, Ben.

Ben a kapcsoló után nyúlt. Aztán azon nyomban le is eresztette a kezét. A hadseregnél megtanulta, hogy ha éjszaka fényt gyújt, abban a pillanatban a világ legjobb célpontjává válik.

- Maradj mögöttem, bébi – hallotta Rosie Ben suttogását. – És hagyd békén a kapcsolót.

Hamar hozzászokott a szeme a félhomályhoz. Jó szeme volt, ezt a haverok is elismerték. Hányszor figyelmeztette őket, amikor egy-egy dajdaj után kimentek az épület mögé. Ő azonnal észrevette, ha gyanús halmocska lapult a fűben, és nyomban felhívta rá a srácok figyelmét, nehogy belelépjenek. – Bennek röntgenszeme van – mondogatta ilyenkor Beer elismerőn csóválgatva a fejét. Ő aztán csóválgathatta is a maga nyolc dioptriájával.

- Látsz valamit... Ben?
- Gyere csak szorosan mögöttem.

A lépcsőn nem volt senki, és az előszobában sem. Rosie a konyha felé pislogott. Onnan hallotta a palacsintasütő pendülését. Ebben a pillanatban furcsa, súrlódó hang hallatszott mögöttük, mint amikor egy bútordarabot tol félre valaki. Egyszerre fordultak hátra. Rosie a szája elé kapta a kezét, Ben pedig a kis

kerek, sámliszerű ülőkére fordította a fegyvere csövét. Ahogy fordította, úgy érezte, mintha hideg fuvallat futna végig a föld felett, libabőrt húzva a lábára.

A kis, elefántcsont intarziával berakott ülőke cirka másfél méternyire állt a faltól. Éppen a lépcsősor előtt, amin lejöttek. Amikor – néhány másodperccel ezelőtt – lelopakodtak a lépcsőn, az ülőke még a fal mellett állt, hiszen ha ott állt volna, ahol most, le sem tudtak volna jönni tőle.

– Látod? – suttogta Rosie, férje vállába kapaszkodva. – Látod?

– Ühüm – mondta Ben, és keresett valakit, akire ráfoghatta volna a fegyverét. De nem talált. Akárhogy is meregette a szemét nem látott senkit és semmit.

– Az a... – kezdte az asszony –, még nem volt... ott, amikor...

– Fogd be a szád, Rosie!

Ben határozott léptekkel a konyhaajtóhoz lépett, és betaszította. Odabent még világosabb volt, mint az előtérben: az ablak előtti függönyt elhúzta valaki; a holdfény akadálytalanul beáramolhatott a konyhába.

– Jaj, istenem! – sikkantott fel mögötte a felesége. – Istenem, Ben!

– Mi van? – kérdezte idegesen Ben. Akárhogy is nem mutat, félelem hullámozott át rajta. A francba ezekkel a hangokkal!

– Nézd a falat!

– Hol?

– Ott... a csap felett.

Ben odanézett. Először nem látott semmit, aztán rájött, hogy éppen ez a furcsa. Hogy nem lát semmit. Pedig látnia kellett volna. A palacsintasütőt mindenképpen, hiszen ott volt a helye a csap felett. Még össze is kapott miatta Rosie-val – persze nem komolyan –, hogy mi a francnak éppen a csap fölé kell akasztania a palacsintasütőt, de Rosie valamiért hajthatatlan maradt. Ben sejtette, hogy gyerekkori emlékek bujkálhatnak benne – talán a dilis anyja akasztotta annak idején a csap fölé a palacsintasütőt –, ezért jobbnak tartotta befogni a száját. Ha oda akarja akasztani, hát akassza!

A palacsintasütő azonban nem volt ott. Nem tudta, hol lehet, de hogy a falon nem volt, az tuti.

– Látod? – suttogta Rosie. – Nincs a... falon.

– Biztos leesett róla.

– Akkor hol van?

– Keresd meg.

– Én ugyan nem. És különben sem látom sehol.

– Biztos levetted, és nem akasztottad vissza.

– Ugyan, Ben, hiszen te is tudod, hogy csak akkor veszem le, ha palacsintát sütök. Márpedig már vagy két hete nem sütöttem.

Ez viszont igaz volt. Bennek be kellett látnia, hogy Rosie ártatlan a dologban. Akkor viszont hol a palacsintasütő?

A bútorhúzogató ismét felhangzott a lépcső előtt.

– Istenem, Ben!

Ben kiugrott az ajtón. Az ülőke a falnál állt, mintha valaki visszatolta volna.

– Vissza... valaki? – nyögte az asszony.

– Vissza – bólintott Ben.

Ben előrehajolt, hogy kilessen az ablakon, de ekkor váratlanul, minden előzmény nélkül, a függöny meglendült és az arcának vágódott. Aztán úgy rátekeredett, mintha meg akarná fojtani.

Ben hatalmasat ordított és meghúzta a fegyver ravaszát. A puska durrant egyet, a golyó a mennyezetbe vágódott. Fűrészpor, papírcafatok és szövetszálak potyogtak a padlóra. Ben tépte-szaggatta a függönnyt, kiesett a puska a kezéből, az asszony sikoltozott, fülére szorította két tenyerét, majd a függönyhöz ugrott, és ő is tépte-marcangolta, ahol érte.

Ben végre kiszabadult a függöny öleléséből. A függöny ellebbent az orra elől, majd békésen továbblebegett, mintha nem is az tekeredett volna rá.

– A kurva anyját! – dühöngött Ben. – Még ez a rohadék függöny is!

– Ez *ő volt*, Ben!

– Kicsoda?!

– Aki... ellopta a palacsintasütőt.

– Ne beszélj marhaságot! Nem lopta el senki.

– Akkor hol van?

Ahogy kimondta, már választ is kapott rá. A konyha közepén olyan sürgés-forgás támadt, mintha villám csapott volna le. Ben annyit látott csupán, hogy egy hatalmas, nyúlós labda forog a levegőben, kezek és lábak lógnak ki belőle, de nem normális emberi kezek és lábak, hanem másfélék. Olyasfélék, mint a polip csápjai. Mintha még tapadókorongokat is látott volna rajtuk. Ekkor ordítani kezdett, és a labdába lőtt.

– Most megdöglesz! – ordította. – A kurva anyád, te rohadék!

Ben nem volt piszkosszájú ember, ezúttal azonban elvesztette a fejét. Fogalma sem volt róla, ki vagy mi lehet, ami a konyhájában van, de abban biztos volt, hogy az ilyenekkel, akik hivatlanul bútorokat tologatnak a lakásában, és mellesleg ellopják a palacsintasütőt, csak keményen lehet beszélni.

Ismét faforgács, tapéta és fűrészpor szállongott a levegőben. Ben újra lőtt volna, de már nem volt ideje rá. Az egyik készszerű tapogató felé nyúlt, és a következő pillanatban nagyot csattant valami a homlokán. Ben csak annyit látott, hogy a hirtelen előkerült palacsintasütő feléje lendül. Ott forgott körülötte az egész galaktika, minden csillagával együtt.

Ezután kezdetét vette az eszeveszett rombolás. A függöny magától leszakadt, és ezúttal Rosie fejére borult. Rosie üvöltött, ő pedig képtelen volt a segítségére sietni. Valami mintha béklyót vert volna a lábára. Egyszerűen nem bírt megmozdulni.

Szerencséje volt, hogy a falipolc, amelyen díszkorsók, nipek, és mosogatószerek sorjáztak, nem zuhant rá. Mert úgy mellesleg az is leszakadt a falról. Csupán a lábára esett, de ettől is olyan fájdalom hasított belé, hogy azt hitte, megbolondul. Legszívesebben addig tüzelt volna, amíg csak ki nem fogy a golyó a puskájából, csakhogy attól félt, Rosie-t találná el. Félelme jogos is volt, hiszen az asszony egyre ott forgott körülötte, behunyt szemmel, fején a függönnyel.

Odafentről, az emeletről is furcsa zajok hallatszottak. Ajtók csapódtak, betört az ablak, mintha egy bútor is felborult volna.

Aztán hirtelen csend lett. Furcsa, bénító csend.

Ben lihegett, mintha százszor körülfutotta volna a házat. Mintha betartotta volna az ígéretét, amelyek teljesítését már évek óta halogatta: kemény edzésre fogta volna magát. Rosie ott ült mellette, fején a függönnyel és iszonyodó szemekkel nézett rá.

Ben kinyújtotta a karját, és megsimogatta az asszony arcát.

– Jól vagy, Rosie?

Az asszony bólintott.

– Vedd le rólam a függönyt, Ben.

A férfi ujjai kicsit remegtek, de néhány mozdulattal megszabadította Rosie-t a függönytől.

– Mi volt ez, Ben?

A férfi nagyot nyögött.

– Honnan tudjam? Talán földrengés.

– Ez nem földrengés volt, Ben.

– Akkor mi?

Az asszony felvisített.

– Kísértetjárás, Ben! Kísértet lakik a házunkban!

– Ki a francnak a kísértete?

– Martháé, Ben. Martha Kutshneré. Már egyszer láttam. Hetekkel ezelőtt.

– Mi a francot?

– Marthát. Martha szellemét. Még a vágást is láttam a nyakán.

– Mi a francért nem szóltál?

– Úgysem hittél volna nekem, Ben. Hülyének néztél volna érte.

– Azért mégiscsak szólnod kellett volna!

– Akárhogy is van, Ben, én nem maradok itt egy percig sem tovább!

– Hova az ördögbe akarsz menni?

– Akárhova, Ben, csak el innen!

Ben ekkor leült a földre, és tapogatni kezdte a homlokát.

– Rosie engem... homlokon vágott valaki a palacsintasütővel.

– Engem meg majdnem megfojtott. Én elmegyek innen, Ben.

– Hálórúhában? – figyelmeztette Ben az asszonyt. – Fel kell mennünk az emeletre, fel kell öltöznünk...

– Én nem megyek.

– Felmegyek, és hozok neked ruhát.

– Egyedül sem maradok... Óh, Ben...

Végül mégiscsak együtt lopakodtak fel az emeletre. Ben a kezében tartotta ugyan a fegyverét, de lelke mélyén biztos volt benne, hogy ennyi erővel akár a partvis nyelét is szorongathatná. Kísértetekre hasztalan lövöldözni, csak a golyót pazaroljuk vele.

Ben olyannak találta a hálósobájukat, mint Tom sörözőjét, az után a legendásan nagy bunyó után, amikor is meg kellett csináltatniuk Samuel Trenton fogsorát. Hogy ki verte ki, arra már senki nem emlékezett, de a seriff arra kötelezte őket, hogy dobják össze a pénzt Sam fogaira.

– Jézusom, Ben, kitörött az ablak!

– Jézusom, Ben, felborult a sublót!

– Jézusom, Ben, Martha feldobta a takarót a csillárra.

– Jézusom, Ben...

Ben csüggedten ült a sarokban, és tehetetlenül nézte, amint a felesége felméri a kárt. Rosie hirtelen elhallgatott, és Ben mellé kuporodott.

– Ben... én láttam.

– Mit láttál? – nyögte a férfi.

– A kísértetet.

– Én is láttam.

– Igazán? Milyen... volt?

– Egy polip. Egy rohadék, nagy polip. Polipkarjai voltak. Az egyikkel... felkapta a palacsintasütőt és homlokon vágott vele.

– Az enyém nem – mondta az asszony. – Az enyém nem.

– Mi az, hogy a *tiéd*? Miről beszélsz?

– Aki engem akart... megfojtani. Ben... az az akármi megtapogatott engem...

– Mit beszélsz? Hogyhogy megtapogatott?

– Hát... úgy.

– Mit úgy?

- Szemérmetlenül, Ben.
 - Hogy a francba?
 - Odanyúlt, Ben. Többször is. Hideg volt a keze, de letaperolt. Mindenhova nyúlt.
 - A polip?
 - Ez a taperolás... nem polip volt, Ben.
 - Hát akkor mi a franc?
- Az asszony nagyot sóhajtott.
- *Egy angyal*, Ben.

68.

Ben nem tudott hová lenni a meglepetéstől. Még arról is megfélekedezett, hogy keze ügyébe helyezze a puskáját. Valahogy biztos volt benne, hogy ami megtörtént, az nem fog megtörténni még egyszer. És Rosie is biztos volt benne.

Nemcsak a házukat, de a kertjüket is jól helybenhagyták az ismeretlen jövevények. Két fenyőfát gyökerestől kitéptek a földből, pedig már jókora fák voltak, nem volt könnyű csak úgy kicsavarni őket. A két fa egymásra dőlt, a bejárat ajtó közelében, egy hatalmas X-et formázva. Mintha csak a monogramja lett volna valakinek.

Rosie a ruháit keresgélte, Ben pedig lement az alagsorba, amelyet békén hagytak az éjszakai látogatók, és előkereste a motoros fűrészt. Nem törődve az éjszakai órával, elkezdte felaprítani a fenyőket.

Reggelre éppen kész lett. Mire a nap felkelt, a két fenyő rendbe rakva, felaprítva, felslíhtolva állt a ház mellett.

Rosie, ahogy meglátta a kelő napot, megváltoztatta a tervét. Már nem akart menekülni, csupán rendet akart maga körül.

– Elhívom a tiszteletest – mondta. – Megkérem, hogy olvasson fel a Bibliából.

– Jobb lenne egy vudu varázsló – vakarta meg a fejét Ben. – Azok jobban értenek a szellemekhez.

– De Martha katolikus volt.

Ben megcsóválta a fejét.

– Ez nem Martha volt, Rosie.
– Most miért mondod, hogy nem ő volt?
– Azért – mondta Ben bölcsen –, mert Martha a fiúkat szerette. Akkor meg mi a francért taperolt volna téged?
Hát ez bizony fogas kérdés volt.
És az is maradt mindörökre!

69.

Jack Montana a meteorológiai megfigyelőállomáson a radar-képeket nézte, majd a mellette ásítózó lányhoz fordult.

– Mi van ezekkel a jet streamekkel? Mintha versenyeznének egymással. Úgy jönnek az óceán felől, mint a sirályok.

– Hogy látod őket egyáltalán?

– Ez is furcsa. Mintha ködből lenne a kabátjuk. Ha nem lennének párába burkolózva, a radar ki sem mutatná őket.

– Gondolod, hogy vihar lesz belőlük?

Montana megvonta a vállát.

– Nem hiszem. A jet streamek nem szoktak egyesülni. Szárguldanak, aztán megszeliődülnek. Csakhogy elég sok van belőlük.

– Lefekvés előtt beszédem a kitergetett fehérneműt – nevetett a lány.

– Azért hurrikántól nem kell tartanod.

A jet streamek zavartalanul vágattak a földfelszín felett, a nagy tavak felé.

70.

John Teram megállította a kocsiját az első pillér tövében, és a szundikáló lányra nézett. Hortensia feje hátracsuklott az ülésen, szája enyhén kinyílt. Teram nyelt egy nagyot, és szapora imádkozásba kezdett.

– Istenem, add, hogy ne gondolja meg magát. Add, hogy eltölthessek vele egy kellemes éjszakát, vagy akár kettőt is. Tu-

dod, uram, a lányok olyanok, hogy még a legeggyértelműbb helyzetekben is képesek meggondolni magukat. Legutóbb is, például... ámbár nem hiszem, hogy ez nagyon érdekelne téged. Add, hogy találjunk valahol egy jó helyet magunknak, ha már Hortensia annyira itt akar maradni!

John Teram a saját csapdájába sétált bele. Korábban azt ajánlotta a lánynak, hogy együtt nézzék meg a megye legnagyobb hídjának az építkezését, és akár ott is alhatnak valahol; közben persze azt gondolta magában, hogy a lánynak esze ágában sem lesz konténerben vagy sátorban aludni, félúton majd meggondolja magát, és keresnek egy kellemes kis motelszobát, ahonnan ki sem mozdulnak két napig. Csakhogy Hortensia ragaszkodott az eredeti tervükhöz. Bár nem utasította el a közeledését, ragaszkodott hozzá, hogy a pilléreknél töltsék az éjszakát. Szerencsére nála volt a sátra a kocsi csomagtartójában, így aztán volt mi alatt lehajtani a fejüket.

Teram elmorfondírozott rajta, hogy mennyivel bölcsebb dolog lenne mégiscsak egy motelszobát keresni, és nem sátorverréssel lopni a drága időt, de aztán csak sóhajtott, és felrázta a lányt. Hortensia megrázkódott, és kinyitotta a szemét.

Most! – gondolta magában Te ram. – Ha most magához tér, és megbánja az ígérését...

Hortensia azonban nem bánta meg. Elnyomott egy ásítást, és kibámult az ablakon.

A hold hófehér fénnel vonta be a környéket. Nem messze tőlük ott magasodott az egyik pillér, olyan fenségesen, hogy a lány szája elé kapta a kezét és felsikkantott meglepetésében. A pillér szinte az égig ért; még a holdnak is vigyáznia kellett, ha nem akarta, hogy az óriási betonkolosszus az útját állja.

– De hiszen ez... csodálatos! – kiáltotta Hortensia. – Csodálatos, John! Ez egy óriási... fallikus szimbólum!

John Teram mellényelt és köhögni kezdett.

Te jószágos isten! Soha nem gondolta volna, hogy ilyesmi is kicsúszhat a szolidnak és visszahúzódónak tartott lány száján.

– Ami azt illeti... – mondta Teram. De többet nem mondott.

– Itt akarok aludni – lelkenedett a lány. – Hogy rálássak.

Hol verjük fel a sátrat?

Teram az órájára pillantott. Éjszaka negyed egy volt.

Kiszállt a kocsiból, és körülnézett. Óriási munkaterületet látott maguk körül: gödrökkel, földhányásokkal, építőanyag halomokkal, sóderdombokkal sűrűn telerakva. Embert azonban nem látott sehol. Még egy éjjeliőrt sem. Megvonta a vállát, és a lányra pislogott.

– Kissé messzebbre kellene mennünk – mondta. – Ez itt építési terület. Odébb találunk füvet, bokrokat...

– De én itt akarok maradni – makacskodott a lány. – Nagyon tetszik nekem ez az izé.

– Jól van – sóhajtott Teram. – Ezzel viszont azt kockáztatjuk, hogy hajnalban megjönnek az építők és felvesznek bennünket.

– Itt akarok maradni! – hajtogatta egyre a lány. Teram megérezte a lány szavaiban bujkáló enyhe hisztériát, és nem próbálkozott többé. Elvégre itt is jó. Remélhetőleg hajnaltájban nem fog rájuk gyalogolni egy lánctalpas.

– Segítesz felferni a sátrat? – kérdezte Teram.

– Inkább a kocsiban maradnék – mondta a lány. – Nem valami jó az utóbbi időben a derekam. Ha lehajolok, lehet, hogy úgy is maradok.

Még csak az kéne – gondolta Teram, és rámosolygott Hortensiára.

– Maradj csak a helyeden. Majd én megcsinálom!

Fél óra alatt felferte a sátrat, lerakta a matracokat, aztán szólt Hortensiának, hogy kész a hotelszoba.

Teram minden aggodalma elszállt, amikor átölelte a lányt. Hortensia, ha nem is volt kitörő vulkán, de a tartózkodás csírát sem fedezhette fel rajta. Hajnal felé járt már az idő, amikor elaludtak.

Teram, mielőtt végleg átsiklott volna egy másik valóságba, érezte, hogy gyenge, hűvös szellő simogatja meg az arcát.

Belesüllyedt az álom tengerébe.

Arra ébredt, hogy erősen oldalba ütik. Valószínűleg nem először érezhette, mert ahogy később visszaemlékezett rá, álmában mintha verekedett volna valakivel. Alighanem a főiskolára álmodta vissza magát, ahol annak idején sokat bunyózott a barátai-val. Persze csak úgy haveri alapon.

– Ezt ne csináld, John! – hallotta néhány centiméternyi távolságból Hortensia hangját.

Előbb azt hitte, ezt is csak álmodja, majd amikor véglegesen felébredt, ismét érezte, hogy a lány keményen és határozottan oldalba üti.

Nem tudott másra gondolni, mint hogy a lány is álmodik, mint ő percekkel ezelőtt. Vajon melyik Johnnal verekszik? Vele vagy egy másikkal?

– Nyugodj meg, kicsim – próbálta megnyugtatni a lányt, kezét a vállára téve. Hortensia azonban ingerült mozdulattal eltolta magától.

– Tisztázzunk valamit, John – mondta éberén; Teram számára túlfent is éberén. – Először is nem vagyok a kicsid. Oké?

– Oké – mondta Terem. – Csak úgy kicsúszott a számon.

– Máskor ne csússzon ki. Azért, mert lefeküdtem veled, még nem vagyok a kicsid. Ez csak egy kaland, John! Nem házasság!

Mi a franc van ezzel? – hökkent meg Teram. – Ki beszélt itt házasságról? Csak nem zagyvált össze álmában valamit?

– Másrészt pedig kényes vagyok arra, hogy senki ne ébresszen fel, érted? Lefekvés előtt annyiszor csinálom, ahányszor tetszik és úgy ahogy megbeszéljük, de ha egyszer már elaludtam, akkor nincs macera, ébresztgetés, kápirgálás rajtam, és főleg nyúlkalás nincs, oké?

Teram érezte, hogy lassan kezd felmenni benne is a pumpa.

Milyen nyúlkalásról beszél ez? Édes istenem, a végén még kiderül, hogy dilis a csaj. De hiszen már hónapok óta dolgozik mellette, és tökéletesen normálisnak látszott idáig. Persze lehet, mindez csupán látszat. Buggyant a csaj, csak jól rejtegeti.

– Én sehova nem nyúlkaltam – mondta határozottan.

– De nyúlkáltál – felelt a lány még határozottabban.
– De nem!
– De igenis.
– Aludtam, mint a tej.
– Azt csak hiszed. Kifejezetten és céltudatosan nyúlkáltál!
– Miért, lehet másképpen is?
– Lehet véletlenül is, bár ez kifejezetten céltudatos nyúlkálás volt.

Teram felmordult.

– És hova nyúlkáltam?

– *Oda*, John.

– Konkrétan hova?

A lány felkönyökölt.

– Én úrilány vagyok, John, jó volt a neveltetésem, ezért nem mondom ki, de te pontosan tudod, hogy miről van szó. Ott volt a kezed, és nyúlkáltál, John!

– Máshova nem nyúlkáltam?

– Ne játssz a hülyét, John. A kebleimet is simogattad.

Teram széttárta a karját. Mit mondjon erre? Hát persze hogy simogatta, csak az még elalvás előtt volt. És Hortensiának akkor nem volt kifogása ellene. Sőt!

– Felfogtad, John, hogy miről beszélek?

– Jól van, nem nyúlkálok többé. Bocs – próbált meg visszavonulni Teram. Elvégre van még egy éjszakájuk.

A lány hamar szuszogni kezdett; alighanem álomba fojtotta a felháborodását. Teram is éppen elaludni készült, amikor érezte, hogy a takaró alatt megmarkolja valaki. Azon a helyen, amelyről Hortensia szerint úrilány nem beszél.

A markolás hideg volt és alapos. John felkiáltott és odakapott, ahol a kezét érezte. Mintha kulimászbba mélyedtek volna az ujjai.

Aztán úgy érezte, megfejtette a talányt. Hortensia szórakozik vele. Hát persze! Nem ismeri még jól a lányt, hiszen először vannak együtt: valószínűleg nem volt neki elég a szórakozásból, tovább akarja folytatni a mókát. Talán szégyelli megmondani neki, és így, ilyen kerülő úton akar közeledni hozzá. Csakhogy

ez a kéz, vagy micsoda... Ez azért nem nagyon hasonlít Hortensia meleg, simogató tenyeréhez.

Nincs mese, meg kell felelnie a lány igényeinek, különben le is út, fel is út. Pedig Hortensia éppen olyan, amilyenre évek óta vágyott. Hát akkor gyerünk, játsszuk a játékainkat!

Óvatosan, de azért játékosan billegtetve az ujjait, elérte Hortensiát. A lány még csak félálomban lehetett, mert abban a szent pillanatban kinyitotta a szemét, és felháborodottan felkiáltott.

– John, az isten szerelmére! Beteg vagy, vagy mi? Világosan megmondtam... Ha még egyszer... ha még egyszer... – sírásba fulladt a szava.

Teram tehetetlenül ült a matracán, majd ismét rátört a felismerés, még hozzá az előbbinél jóval erősebben. A lány dilis. Skizofrén. Teljesen be van golyózva. Bizonyára fogalma sincs róla, hogy mit csinál az egyik keze... vagyis az egyik énje. Ez az énje akar tőle valamit, a másik meg nem. Ő pedig itt hánykolódik a két én között, és gőze sincs róla, hogy mit csináljon. A végén még elalszik, a csaj meg ismét azt hiszi, hogy próbálkozni akar, ezért aztán feldühödik, és elvágja a torkát. A fenébe is, John Teram, megint sikerült kifognod egy örültet. Mint azt a fekete csajt, aki ugyan nem bánta, ha az éjszaka kellős közepén átnyúlkál hozzá, viszont csak úgy volt hajlandó a barátkozásra, ha közben a legnagyobb hangerővel szólt a rádió, így aztán mindenki tudta a házban, hogy mikor...

Üldögélt hát, és a levegőbe nézett. Istenem, pedig olyan jól indult minden! Miért lesz mindennek, ami jól indul, szar a vége? Vajon miért?

Kicsúszott a takarója alól, és Hortensia felé hajolt. A lány még mindig hüppögött. John biztos volt benne, hogy Hortensia rövidesen álomba sírja magát. De hogy mi lesz holnap reggel? Egyáltalán nem volt már biztos benne, hogy még egy éjszakát együtt töltenek-e.

Úgy gondolta, kimegy a sátorból. Legalább szippant egy kis friss levegőt. Felállt, lenézett Hortensiára. A lány az oldalán feküdt behunyt szemmel. Istenem, miért nem tudsz normális csaj

lenni, Hortensia? Mit nem adnék érte, ha lenne egy normális csajom...

Az ütés váratlanul érte. Úgy mellbe vágta valami, hogy megtántorodott, és Hortensiára zuhant. Röptében előrenyújtotta a kezét, és igyekezett megvédeni magától a lányt. Mindeközben felemelkedett a levegőbe; mégpedig úgy, hogy a lába volt felfelé. A lány nagyot sikoltott, és ő is felemelkedett. Majd a két matrac és az ágynemű is. Úgy szálldostak a sátorban, mintha úrhajóban ültek volna, és hirtelen beütött volna a súlytalanság állapota.

Hortensia visított, ő ordított, megpróbálta eltaszítani magától a hátizsákját, amely mindegyre a fejének ütközött. Éles fájdalom hasított a homlokába. Csak később jött rá, hogy Hortensia szállongó körömollója sértette fel a bőrét.

Fogalma sem volt róla, meddig kergették egymást a levegőben. Egyszer csak lehuppantak a földre; a lepedők és a két takaró úgy zuhant rájuk, mint vastag szemfedő. Mire kikászálódtak alóluk, már csend és nyugalom volt odabent, csupán a sátor mozgott, mintha földrengés rázta volna.

Teram félrelökdöste a takarókat, és magához rántotta a lányt. A sátor teteje megroggyant; éppen a fejük búbját súrolta. Hortensia úgy hánykolódott a karjában, mintha megzavarodott volna. Csípte, rúgta, harapta, ahol érte. Teram igyekezett a matracra szorítani. Hortensia hánykolódott még egy kicsit, aztán elernyed a karjában.

– Jól van... elereszthetsz – mondta néhány másodperc múlva meglepően nyugodt hangon.

– Esküszöm... nem én voltam – nyögte Teram. – Hortensia, én esküszöm...

Legnagyobb meglepetésére a lány bólintott.

– Tudom.

– Tudod?

A lány lihegett, és Teram vállára hajtotta a fejét.

– Bocs, hogy korábban... a taperolásért... tudom, hogy nem te voltál, John.

– Akkor ki?

A lány ránézett. Teramnak feltűnt, hogy milyen nagy és ke-
rek a szeme.

– Egy... angyal, John. Egy angyal volt idebent a sátrunkban!

72.

John Teram soha nem gondolta volna, hogy egyszer egy an-
gyal lesz a vetélytársa. Még a Pókembert is jobban el tudta vol-
na képzelni – pedig az csak egy képregényfigura –, mint egy
angyalt.

– Egy.... angyal? – hökkent meg. – Hogyhogy egy angyal?

Hortensia hangja ismét a hisztéria felé közeledett.

– Egy angyal, John. Egy angyal! Nem hiszed?

– Dehogynem – sietett egyetérteni vele Teram. – Ha angyal,
hát angyal!

Hortensia ráemelte könnyben ázó arcát.

– Nem hiszed, mi?

– Dehogynem. Csak...

– Hülyének nézel engem, John, igaz?

– Ugyan, Hortensia, dehogy.

– Márpedig annak nézel!

– Hortensia, én csak...

A lány az egymáson heverő matracokra vetette magát.

– Az isten verjen meg, John Teram, soha ne kívánd magad-
nak, hogy az az angyal úgy nézzon rád, mint ahogy rám nézett!

Teram válaszolni akart, de már nem volt ideje rá. A sátor
egyszerűen eltűnt a fejük felől. Hortensia utánacapott, de csak
az egyik, ugyancsak tovaszálló matrac csücskét sikerült elkap-
nia. Teram biztos volt benne, hogy álmodik, hiszen rövidesen a
levegőben repkedett a leendő völgyhíd pillérei között – hol ma-
gasabban, hol alacsonyabban. Amikor földet érzett a talpa alatt,
mintha megolvadt volna körülötte a levegő. Forgott-pörgött, az-
tán kibontakozott belőle valami. Egy alak, de hogy miféle, azt
meg nem tudta volna mondani. Volt feje, törzse, végtagjai,
igen... igen... és szárnya. Jézusom, ez Hortensia angyala!

Az angyal feléje lebbentette a szárnyát, Teram pedig végig-
264

zuhant a földön. Mire ismét kinyílt a szeme, az angyal nem volt sehol. Felbukkant viszont valaki más helyette: egy nagy kalapú, markáns arcú férfi. Teram megfigyelte, hogy jól meg van kötve a kalapja az álla alatt. A férfi felrántotta a földről, és a képébe bámult. Immár csend volt körülöttük, mintha egy ismeretlen hatalom tűzszünetet rendelt volna el.

- Ki a fene maga?
- John... Teram – nyögte.
- Mi a fenét keres itt? Mr. Negroponte elrendelte, hogy mindenki húzzon innen a francba.
- Én nem... itt dolgozom.
- Akkor kicsoda?
- Meteoroló... gus. John Te... ram.
- Mr. Teram? Ismerem a nevét. Magától kapom a jelentéseket. Pompey seriff vagyok. Na, álljon fel...
- Hol van... Hortensia?
- Ő kicsoda?
- A munkatársam.
- Pompey seriff legyintett.
- Nincs élő ember, fiam, aki meg tudná magának mondani.
- Hurrikán...? – nyögte Teram. – Errefelé nem szokott hurrikán...
- Nem hurrikán – mondta Pompey seriff. – De azért lassan ideje lesz hozzászoknunk.

73.

Reggeli fények tündököltek már a pilléreken, amikor kezdetét vette az igazi haddelhadd. Előtte azonban még történt egy más.

Az első mindjárt az volt, hogy Mr. Rost összeakadt Lacyvel. Mr. Rost éppen akkor szállt ki a gépkocsijából, amikor Lacy Candell konténere felé igyekezett. Lacy, ha nem aludt volna jól, talán óvatosabban mozgott volna, de mivel sikerült tökéletesen kipihennie magát, abban a kellemes állapotban ringatódzott, amelyben ellankad a figyelem, és a hajnal optimizmusa átveszi

felettünk az uralmat. Mire észrevette Rost nagypapát, már késő volt.

Rost nagypapa oldalán akkora stukker fityegett, hogy Lacy először valami hídépítő szerszámnak vélte. Csak nem állt be nagypapa Negroponte emberei közé?

– Lacy? – kérdezte nagypapa őszinte megrökönyödéssel. – Lacy... te vagy az?

Lacy a menekülés útját kereste, de nem találta. Különben is már késő volt. Nagyapja úgyis felismerte.

– Én vagyok... nagypapa.

Nagypapa csípőre tette a kezét.

– Mintha abban állapodtunk volna meg...

Lacy gyorsan közbevágott.

– Nem állapodtunk meg semmiben. Te bezártál, én meg megszöktem.

– A jóistenit, Lacy! Tudod, hogy mekkora veszélyben forogsz?

– Tudom – bólintott Lacy. – Candell elmagyarázta. Ő sem akarta, hogy idejöjjenek.

– Ő hozott ide?

Lacynek a szeme sem rebbent.

– Dehogy, nagypapa. Magam jöttem.

– És a... két fickó...? Tim és Buckley?

– Megvannak a módszereim, nagypapa, hogy... megszabaduljak tőlük.

Rost nagypapa váratlanul felnevetett.

– A fenébe is, Lacy, te aztán pont olyan vagy, mint én voltam! Akármit is csináltál, nem fenekelhetlek el érte. De visszaküldhetlek.

– Már késő, nagypapa. Hamarosan elkezdődik. Kérdezzem meg tőled, *te* hogy kerültél ide?

– Ne kérdezd – legyintett Mr. Rost. – Az a lényeg, hogy itt vagyok.

– Biztos helyre kellene vinned a kocsidat.

– És ha nem történik semmi?

– Történni fog.

- És ha mégsem?
- Történni fog, nagypapa.
- Jól van, de azért Mr. Candellnek megmosom a fejét.

Mr. Rost végignézett a konténerek során. Hat állt egymás közelében, látszólag rendetlenül elszórva. Mr. Rost nem tudhatta, hogy valamennyit karvastagságú láncok erősítik a konténerek alapjául szolgáló betontuskóhoz. Emberi számítás szerint nincs olyan erő, amely el tudná mozdítani őket.

A legközelebbi konténer ajtaja hirtelen kinyílt, és Candell lépett ki rajta. Előbb a levegőbe kémlelt, majd a pilléreket vette szemügyre. Csak akkor vette észre a közelben ácsorgókat, amikor Rost nagypapa fütytyentett egyet. Első reakcióként vissza akart menekülni a konténerbe, de aztán meggondolta magát, és piros képpel, mint a csínytevő nebuló, elindult Mr. Rost és Lacy felé.

- Jó reggelt, uram. Jó reggelt, Lacy.

Mr. Rost felhúzta a szemöldökét.

- Meg sem lepődik, hogy itt találja Lacyt? Candell nyelt egyet.

- Hát én már... nem lepődöm meg semmin.

- Bravó, ez jó válasz volt. Amint látja, én is itt vagyok. Mit szól hozzá?

- Nagy megtiszteltetés... de talán mégsem kellett volna.

- Gondolja, hogy történni fog valami?

- Azt hiszem, uram.

- Ha nincs kifogása ellene... beköltözöm Lacyhez. Remélem, egyedül lakik.

Candellnek nem kellett válaszolnia, mivel sorban nyíltak a konténerek ajtajai, és kiléptek belőlük a lakók. Az indiánok – Beaver, Simon Turner és Károgó Varjú –, majd egy másik konténerből Jack Turner és Mrs. Honey. Aztán előkerült Bell farmer, Negroponte, Kamilla Patrick – csak Pompey seriff nem került elő. Candell odasétált a konténeréhez, és megkopogtatta az oldalát. A seriff nem válaszolt. Candell lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Pompey seriff nem volt a konténerében.

- Nincs idebent – mondta félig hátrafordulva.

– Pedig ott a kocsija! – mutatott egy távolabbi pillér felé Beaver.

A kocsi valóban ott állt, ahol Pompey seriff az este hagyta.

– Talán sétál – találgatta Beaver. – Mr. Pompey megszokta a korán kelést.

Candell felfigyelt rá, hogy valamennyien izgatottak és nyugtalanok, mint a katonák közvetlenül roham előtt.

– Akkor hát, mi a helyzet? – kérdezte Mr. Rost, miután a többiek tudomásul vették, hogy ő is jelen van.

– Várnunk kell – mondta Simon Turner.

– Meddig?

– Ez a kérdés, Mr. Rost. Lehet, hogy napokig. Vagy még tovább.

– Tudja, hogy meddig várhatunk.

Beaver bólintott.

– Attól tartok, hogy rövidesen nyakunkon az áldás. Valami azt súgja nekem...

Ebben a pillanatban kiáltás hallatszott egy közeli kis földhányás tetejéről. Pompey seriff lengette feléjük a kalapját. Valaki állt mellette, de bármennyire is meregették a szemüket, nem ismerték fel, kicsoda.

A seriff és az ismeretlen lecsúsztak a földhalomról, és a konténerek felé igyekeztek. Már egészen a közelükben jártak, de még mindig nem ismerték fel Pompey társát. Sőt akkor sem, amikor alig pár méterre voltak csupán tőlük.

Minden szem az ismeretlen férfi arcára tapadt. Mintha megérezték volna, hogy jelenléte összefügg mindazzal, amire várnak.

– Jó reggelt – köszöntötte őket a seriff.

– Jó reggelt – biccentett a másik férfi is. Jóképű, középtermetű fiatalember volt. Candellnek úgy tűnt, mintha már látta volna valahol. Hol az ördögben is?

A rejtély hamar megoldódott. A fiatal férfi elkente a tiszta hajnalhoz nem illő koszt az arcán.

– John Teram vagyok – mondta gyors, hadaró hangon. – Meteorológus a Szolgálatból...

– Akkor azért volt annyira ismerős – vágott közbe Mrs. Honey. – Már találkoztunk is egyszer-kétszer.

Teram azonban nem reagált a barátságos szavakra. Komor volt és gondterhelt; Candellnek az volt az érzése, hogy igencsak vékony vonalka választja el a kétségbeeséstől.

– Mr. Teram elmond önöknek valamit – bökött az ifjúra a se-riff. – Jobb, ha tudnak róla.

John Teramot nem kellett biztatni. Az intimebb részletek ki-vételével mindent elmesélt, ami az éjszaka és hajnal felé történt velük.

Amikor elhallgatott, csupa száját tátó nővel és férfival találta szemben magát.

– Mikor történt... mindez? – kérdezte Simon Turner.

– Hajnal felé – felelte Teram. – De már az éjszaka elkezdődött.

– Akkor hát itt voltak – morogta Negroponte. – Jézusom, hát mégis?

– Nem *voltak*, hanem *vannak* – javította ki Candell. – Még mindig itt vannak.

– Miből gondolja? – kérdezte Mr. Rost.

– Ha egyszer idejöttek, nem mennek el dolguk végezetlenül.

– Hátha ők másként gondolkodnak? Ha gondolkodnak egyál-talán.

– Nem mennek el.

– Akkor most hol vannak?

– Itt... talán körülöttünk.

– De hát nincs vihar. Még csak szél sincs.

– Hamarosan lehet.

Mr. Rost megcsóválta a fejét.

– És a lány? Hortensia? Meg kellene keresnünk... Hátha baja esett.

– Kérem szépen... én is ezt akartam... – nyögött Teram, akit rettenetes lelkipurdalás gyötört. – Egyszerűen eltűnt.

– Itt a kocsim – mondta Mr. Rost. – Négykerékmeghajtású, talán a dombokra is fel tudunk kapaszkodni vele...

– Hol verték fel a sátrukat? – kérdezte Károgó Varjú.

Teram mutatta az irányt, hogy merre.

– Nem látta, merrefelé repült a lány?

Teram nemet intett.

– Ugye... él még?

Senki nem válaszolt, mert mindegyiküknek sürgős tennivalója támadt. Ki a cipőfűzőjét kötötte meg újra, ki egy fűszálért hajolt le, ki a felettük vonuló lángvörös felhőket nézte.

– Ki hallgatta reggel a meteorológiai előrejelzést? – kérdezte Mrs. Honey.

– Semmi különös – rázta meg a fejét Jack Turner. – Csak kisebb szélmozgás.

Candell azt akarta javasolni, hogy két részre kellene oszlaniuk, és míg az egyik csapat a lány, Hortensia után néz, addig a másik...

Hirtelen úgy érezte, hogy megfogja valaki a lábát. Mintha jeges ujjak fonódtak volna a bokájára. Gyorsan körbepillantott, de nem látott semmit a levegőben. Aztán szemmagasságban észrevette a kis nyálkás gömböcskét. Ott lebegett, alig néhány méternyire tőle.

– Kezdődik – mondta halkan. – Már itt is vannak.

– Hol? – kérdezte Mr. Rost.

– Menjünk vissza a konténerekbe.

– De akkor nem látunk semmit!

– Televízión megfigyelhet mindent – mondta Negroponte. – Olyan lesz, mint egy élő közvetítés. Csak érzük meg élve a végét.

– És... Hortensia? – panaszkodott elkeseredetten Teram. – Vele mi lesz?

– Csak reménykedhetünk, Mr. Teram.

– Én... kint maradok, és...

– Felesleges öngyilkosságot elkövetnie. Attól még nem kerül elő a barátnője.

– Nézzék csak! – kiáltott fel hirtelen Bell, akinek alighanem még az indiánokén is túltett a szeme. – Jön valaki... Oda nézzenek!

Azon a dombon, amelyen korábban a seriff és Teram álltak,

újabb jövevény bukkant fel. A vékony, középtermetű nő alig viselt valamit magán, talán csak egy lenge kis hálóruhát.

– Hortensia! – kiáltott fel Teram. – Ez ő! Hortensia!

A lány elé akart futni, de a seriff elkapta a karját.

– Várjon, fiam. Nézze meg jobban.

Teram a lányra meresztette a szemét.

– Jézusom... Hortensia... Mi történt veled?

Minden tekintet a közeledőre tapadt. Hortensia felemelt fejével, csukott szemmel lépegetett feléjük. Már ez sem volt egészen normális dolog, hiszen senki nem szokott ismeretlen terepen, ráadásul egy építkezés területén, csukott szemmel sétálgatni. Hortensia azonban nem egyszerűen sétált, sőt tulajdonképpen nem is sétált. Néhány centiméterrel a föld színe felett a levegőben lebegett. Lábujjai kinyújtva, mint egy balett-táncosnőé, néha még meg is karcolta velük a földet.

Teram össze is esett volna, ha Pompey seriff meg nem támogatja.

– Hortensia, kicsim, Jézusom... meghalt!

– Az egyáltalán nem biztos – vigasztalta Candell. – Kérem, menjenek be a konténerekbe!

– Én nem... itt maradok...

A seriff elkapta Teram kezét, és úgy a hátára csavarta, mint a bűnözőkét szokás.

– Gyerünk, fiam! Ez már nem egyedül a maga ügye. Majd mi felszedjük a lányt.

Jack Turner megszorította Candell karját.

– Menjen maga is. Majd én megvárom.

Candell bólintott, és intett a többieknek, hogy ki-ki vonuljon vissza a konténerébe. Ő is visszament a sajátjába, de résnyire nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

Jack Turner és Mrs. Honey nyugodtan álltak egymás mellett – Mrs. Honey nem volt hajlandó egyedül hagyni Turnert –, s a közeledőt figyelték. Hortensia már csak néhány méternyire volt tőlük, amikor hirtelen megmerevedett.

A következő pillanatban előbb Mrs. Honey, majd Jack Turner tántorodott meg. Mintha mindkettőjüket mellbe vágta

volna a láthatatlan ember. Mrs. Honey hanyatt esett, Jack Turnert pedig térdre kényszerítette a hatalmas erő. Turner hallotta, hogy Inez kiáltozik, de nem értette a szavait. Ha egyáltalán szavak voltak, amik kibuktak a száján.

Ekkor felbőgött valami. Jack Turner szerint mintha haldokló bölény bőgött volna, Candell viszont – tengerészéletéből következően – inkább hajókürt bűgésének vélte. Akárhogy is volt, de kegyetlenül nyers fenyegetés áradt belőle. Olyannyira, hogy mindannyiuk karja és háta libabőrös lett tőle.

– A pillérek! – kiáltotta a konténerében Kamilla fülébe Negroponte. – A szél süvít a pillérek között!

Valamennyien tisztában voltak vele, hogy ez a szél olyan erejű, amelyet errefelé még nem tapasztalt senki. Candell a konténerébe épített kamera segítségével nyomon követte az eseményeket. Hirtelen vérfagyasztó látvány tárult a szeme elé. Mrs. Honey-t látta a levegőben lebegni Jack Turnerrel együtt, velük szemben a meteorológus kolléganője, Hortensia repdesett. Nem magasan; alig félméternyire a földfelszín felett.

Candell nem volt különösebben vakmerő férfi, inkább óvatos és megfontolt. Ennek ellenére a segítségükre kellett sietnie. Bár nagyjából biztos volt benne, hogy azok, ott kint, halálra vannak ítélve, és ő is közéjük kerül, ha elhagyja biztos menedékét, mégsem tehetett mást. Nem hagyhatja, hogy alig ötvenlépésnyire a konténerétől nyomorultul pusztuljanak el. Kitárta hát a konténer ajtaját, és mielőtt még alaposabban is eltöprenghetett volna élet és halál kérdésein, bevetette magát a szélbe.

Az első, akivel összetalálkozott, Pompey seriff volt. Egészen pontosan a seriff csizmája. A levegőben úszkáló seriff úgy rúgta homlokon vele, hogy lecsücscent volna a földre, ha egy szélrohám meg nem támasztja a hátát. Önkéntelenül is a seriff után kapott, sikerült elmarkolnia a nadrágszíját, és lehúzni vele maga mellé a földre. A seriff hangtalanul tádogott. Ahogy kijöttek a száján a szavak, már el is ragadta őket a szél.

A vihar port és homokot csapott Candell arcába, sőt a száját is megtöltötte velük. Vakon, süketen, némán tántorgott egészen addig, amíg a seriff ismét homlokon nem rúgta.

Alighanem ez volt az óriási szerencséje. A seriff rúgásától nemcsak a szájából potyogott ki a szemét, hanem az agyából is. Ismét elkapta a seriff nadrágszíját, és a konténere felé húzta. Maga sem értette, ő maga miért nem emelkedik fel a levegőbe, miért csak a seriff, de nem volt ideje töprengeni rajta. Addig rángatta Pompey nadrágszíját, amíg csak be nem vonszolta vele valahogy a konténerébe.

– Maradjon itt! – ordította Pompey fülébe. – Maradjon itt!

Ismét kivetetette magát az ajtón. Nem kellett soká keresnie Inez asszonyt, Jack Turnert és a meteorológus lányt. Ott lebegtek nem messze tőle, a szél erejéhez képest hihetetlen lassúsággal. Ha a vihar úgy istenigazából elkapja őket, úgy a pillérekhez keni mindhármut, hogy még emlék sem marad belőlük.

Kétségbeesetten utánuk vetette magát. Sikerült elmarkolnia Inez asszony vállát, aki viszont Jack Turnert kapta el. Csupán Hortensia lebegett tőlük kissé távolabb, becsukott szemmel, halottféhér ábrázattal. Candell tisztában volt vele, hogy kevés az ideje – ki tudja, mennyi? –, ezért nagyot rántott Inez asszonyon, és igyekezett elkapni a lány erőtlenül lelógó karját.

Maga sem értette, hogyan, de sikerült a hadművelet. Néhány pillanat múlva mind a négyen a konténerek felé tartottak – ő a földön, a másik három pedig úgy lebegett utána a levegőben, mintha lufik lettek volna a hátukra kötve.

Pompey seriff éppen akkor nyitotta ki az ajtót, amikor iszonyatos bömböléssel, minden képzeletet felülmúló erejű orkán tört rájuk. Candell éppen csak be tudta zárni az ajtót. A következő minutumban a konténert rázni kezdte a szél, majd felemelte a levegőbe.

Candell hálát adott az istennek, amiért leláncoltatta vele az acélházakat. Merthogy nem a maga eszéből jött rá, abban biztos volt. Néhány nappal azelőtt, hajnaltájban, amint éppen a manitukon törte a fejét, és elhatározta, hogy amikor a hídra rogtanak, ott lesz a pillérek közelében, hogy közelről megfigyelhessen őket, eszébe villant, vajon mi történik velük, a konténerekben lapulókkal, ha ezeket is felkapja, és a pillérekhez csapdossa a vihar? Ezután beszélte rá Negropontét, hogy rögzíttesse

láncokkal betontuskókhoz őket. Nem tudott másra gondolni, mint hogy magától a jóistentől kapta a tippet.

Az idő megállt, vagy éppen el is vészett az univerzum végtelenjében. Úgy érezte magát, mint a szerencsétlen szarvasbogár a skatulyában, amelybe a gyerekek zárták, és azzal szórakoznak, hogy a földhöz vagy a házak falához csapdossák. A konténer felröppent a levegőbe, majd iszonyatos erővel a földhöz vágódott. Nekik pedig belerendült az agyuk.

Ki tudja, meddig tartott a szörnyűség. Többször is azt hitték, hogy már vége, de rövidke szünet után előlről kezdődött minden. Candell több századszor vágódott neki a falnak és az egymást kergető bútoroknak. Egyik világosabb pillanatában eszébe jutott, hogy nem lett volna szabad semmit bent hagyni a konténerben, legkevésbé a képernyőt, amely már az első ütések után darabokra törött. Többször is úgy érezte, hogy üvegszilánk ropog a fogai között.

Hirtelen szakadt vége a viharoknak. Olyan mozdulatlan csend telepedett rájuk, hogy szinte fájt. A füléhez kapott, hogy nem dugult-e el.

– Jézu... som, hol vagy, Joe? – kérdezte valahol valaki.

Candell megpróbálta a hang felé fordítani a fejét. Egy lányt látott magával szemben; nyitva volt a szeme, az arca csupa vér.

A lány rámeresztette a szemét, aztán hatalmasat sikított.

Candell oldalra fordult. Két véres arcú lényt pillantott meg az asztal roncsai mellett; egymást átkarolva álltak a konténer falához támaszkodva. Arcukat vastagon borította a piszok és a véralvadék.

Megpróbált megszólalni. Elégedetten érezte, hogy csikorogva ugyan, de kihullanak a szájából a szavak.

– Horten... sia... kérem...

A lány abbahagyta a sikoltozást, és rámeredt.

– Kicsoda... hol vagyok...

– Csak... nyugalom.

– A pokolba... kerültem? – kérdezte a lány. – Jézusom, a pokolba... kerültem! Ugye, ez a... pokol?

Candell mondhatta volna, hogy bizonyos értelemben az,

vagy legalábbis *az volt*, de esze ágában sem volt rémítgetni a lányt.

- Jól van... Hortensia?
- Kicsoda maga, és... honnan tudja a... nevemet?
- Mr. Teram...
- Hol van... Joe?
- Egy másik konté... nerben.
- É... lek?
- Hát hogyan.
- Ezek... kik?

Candell Jack Turnerre, valamint Inez asszonyra nézett, és belátta, hogy a kérdés jogos. Akik ott álltak a közelükben, egymást átkarolva, zombibbagnak néztek ki az igazi zombiknál.

- Ne ijedjen meg... tőlük...
- Jézusom... dehogynem... hiszen...
- Valamennyien élünk. Ez itt... Mrs. Honey a múze... umból, ő pedig Jack...

- Hogy kerültem... ide?
- Idemenekültünk a tornádó elől.

Hortensia erre mintha kicsit megnyugodott volna.

- Tehát tornádó... volt? Meddig kell még ezen az óvóhelyen... ülnünk?

A lány úgy gondolhatta, hogy elkapta a tornádó őket, és jó szándékú emberek egy föld alatti óvóhelyre cipelték.

- Megsége... rültem?

A lány a kezére pislogott, amely az arcához hasonlóan vérben úszott.

- Csak egy... kicsit. Felrobbant a monitor.

Jack Turner az ajtóhoz lépkedett – tántorogva, mint egy rézszeg matróz –, és kinyitotta.

Odakint reggel volt. Szép, aranyló reggel.

Nyoma sem volt a korábbi viharoknak.

74.

Candell életében nem látott még annyi kék és zöld foltot,

karmolást, karcolást, horzsolást és vért, mint amennyit önmagán és a többiekén látott. A pálmát kétségkívül az ő konténerébe menekültek vitték el. Beaver szerint élő, nyers hamburgerek voltak mind a négyen.

Amikor Candell kilépett a konténer ajtaján, Károgó Varjút látta maga előtt. A lány kitárta a karját, a nyakába vetette magát, és csókolta, ahol érte.

– Istenem, Ross, csakhogy élsz! Istenem, Ross! Drágám, csakhogy élsz!

Ettől aztán el is hagyta az öntudata. Nem ájult ugyan el, de az elkövetkező fél óra egyszerűen kiesett az emlékezetéből. Közvetlenül Károgó Varjú után fehér köpenyes emberek tűntek fel a közelében, és betették egy gépkocsiba. Azt még hallotta, hogy a kocsni elindul, majd jótékony homály borult rá.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, egy fehér falú szobában találta magát, erősen orvosságzagú ágyon. Még egy vékony cső is kilógott az orrából, amelyből már az első éber pillanatában megszabadult. Ahogy kitisztult a szeme, a sajátjához hasonló ágyat látott maga mellett. Az ágyon a bepólyált Tutenhamon ült, kezében papírral és ceruzával. Amikor kitépte az orrából a csövet, a bekötözött fejű ismeretlen megcsóválta a fejét.

– Nagyon helytelen – mondta.

Candellnek ismerős volt a fickó hangja. Az arca viszont nem. Hogy is lehetett volna az, amikor fehér gézpólya borította.

Gyorsan a saját képéhez kapott. Meghökkenve tapasztalta, hogy az orra kivételével őt is bepólyálták.

– Magának sincs... az orrában – nyögte.

– Én is kiszedtem.

– Hát akkor...?

– Az is helytelen volt.

– Pompey... seriff?

– Csakhogy felismert. Elég jellegzetes a képem, nem?

– Kórházban... vagyunk?

– Nem – mondta a seriff. – Kiállításon. Bennünket állítottak ki. Mindjárt beengedik a nézőket.

– Maga... mit csinál?

– Írok. Az emlékirataimat. *A repülő seriff*. Mit szól hozzá? – Pompey letette a papírt és a ceruzát, és szemrehányón Candellre nézett. – Nem tudott volna egy másik konténerbe behúzni? Mondjuk a sajátomba. Akkor szerencsésebben is megúszhattam volna.

– Ez a hála? – nyögte Candell. – Ha el nem kapom magát...

– Már Európában járnék – mondta Pompey. – Rádásul ingyen. Átfújt volna a szél. Egy római vakációtól fosztott meg, ember!

– Haza akarok menni – mondta határozottan Candell. – Jól érzem magam.

– Igazán? – nyögte a seriff.

– Igazán – bólintott Candell. – Velem jön?

– Én itt maradok. És maga is itt marad.

– Maga engem nem tarthat... vissza... maga engem...

Pompey felemelte a papírt és a ceruzát, és tovább körmölte a jelentését.

75.

A múzeum előadótermében gyűltek össze. Ott voltak valamennyien, akik részt vettek a nagy kalandban. Mindannyian gondterheltnek látszottak, de azért, mint ködön át a nap, időről időre átütött a levertségükön az öröm. Candell viszont egyértelműen boldog volt, hiszen mielőtt az előadóba jött volna, jó egy órát beszélgetett Károgó Varjúval.

A beszélgetés furcsa körülmények között zajlott. Bár több szék is volt Candell szobájában, ők ketten mégis csak egyen ültek. Candell a széken, Cheryl Turner pedig Candell ölében. Hogy miért ezt a kényelmetlenebb ülémódot választották a jóval kényelmesebb – a kétszékes – helyett, ki tudja? Az emberek néha, főleg fiatalabb korukban, nem mindig cselekszenek logikusan.

Szóval, Károgó Varjú Candell ölében ült, úgy beszélgettek. Beszélgetésüket gyakran hosszabb szünetek szakították meg.

– Mindennel... tisztában vagyok... – sóhajtotta a lány. – Inez

és... Lacy... mindent elmondtak. De azért te is szólhattál volna...

– Hiszen én próbálkoztam – magyarázta Candell. – De mindhiába, te...

Hosszú csend.

– Rádásul... úgy néz ki, hogy Inez Cordoba, a mostoha-anyám... lesz. Hosszú csend.

– Mikor... költözől hozzám?

– Amikor csak... akarod.

Nagyon hosszú csend.

Kérdés ugyan nem hangzott el, de erre a ki nem mondott tudakozódásra is gyorsan megérkezett a válasz.

– Én is téged. Nagyon.

Még hosszabb csend.

– Boldog vagyok, hogy... megtaláltalak, Ross.

Csend. Csend. Csend.

76.

Mire alaposan elkésve benyitottak a tárgyalóba, éppen Mr. Negroponte magyarázott valamit. Látszott rajta, hogy szinte repes a boldogságtól. Hangja is eufórikusan csengett.

– Akármit is mondanak, győztünk! Legyőztük őket! Bebizonyítottuk, hogy hatalmasabbak vagyunk náluk.

– Csak ne hamarkodja el a dolgot – figyelmeztette Inez Cordoba. – Én a saját bőrömmön tapasztaltam az erejüket!

– Megtapasztaltuk valamennyien – bólintott Negroponte. – Egyáltalán nem azt akarom mondani, hogy nincs erejük. De-hogyis nincs, a fene vigye el! Csak nem annyi, amennyire számítottak.

– Mondja el, mi a helyzet – biztatta Beaver.

Negroponte diadalittasan felordított. Mint a hadvezér legyőzött ellenfele holtteste felett.

– Az oszlopok sértetlenek! Vagy majdnem sértetlenek – tette aztán hozzá.

– Majdnem? – húzta össze a szemöldökét Mr. Rost.

– Kisebb sérülések láthatók ugyan rajtuk, de ezek gyorsan

kijavíthatók. Sőt tovább megyek: olyannyira megerősítem őket, hogy ennél sokkal nagyobb szél erőnek is ellenálljanak. Győztünk! Hát nem értik, emberek? Győztünk! Legyőztük őket!

– Biztos ebben? – hitetlenkedett bizalmatlan ábrázattal Mr. Rost.

– Hogyne lennék biztos! Hiszen a pillérek a gyakorlatban is kiállták a próbát.

– És maga a hídszerkezet?

– Az is ki fogja állni. Úgy építem, hogy kiállja. És még a költségek sem fognak jelentősen megemelkedni.

– Mi a helyzet Mr. Steiner turbináival?

– Majd újraépíti őket az én receptem szerint. Az emberi agy győzött ezek felett a szárnyas mikulások felett!

A többiek azonban nem osztották az elragadtatását. Hogy aztán ezért-e, vagy más miatt, Negroponte rövidesen eltávozott. Kezdődő szakmai tárgyalásaira hivatkozott, és lelépett. Candellnek nem volt ideje Negroponte lelkivilágával törődni, mivel olyannyira elmerült Károgó Varjú tekintetében, hogy néha hosszú percekre megfeledkezett a világról.

Így aztán azt sem vette észre, hogy Lacy gyakran és hosszasan rajta felejt a szemét. Senki nem vette észre, hogy befelé nyeli a könnyeit.

Beszélgettek még erről-arról, aztán a gyülekezet feloszlott.

Mindenki ment a maga útján, és az elmúlt időközön jártatta az agyát.

Candell attól tartott, hogy a manituk is ezt teszik.

77.

Egy hétnek kellett eltelnie, hogy újra lássa Lacyt. A kislány mintha lefogyott volna – úgy tűnt, alaposan megviselték az események. Mindig vidám szeme szomorú volt, hangja is mélyebb a megszokottnál. Candell arra gondolt, hogy alighanem ezekben a napokban változik gyerekből nővé.

Nem is sejtette, mennyire igaza van.

Lacy leült az egyik székre, és a térdére simította a szoknyá-

ját. Candellnek nem tűnt fel, hogy Lacy alaposan átfazonírozta az öltözködését. Tinédzser viseletét elegáns toalettre váltotta, amelybe rozsdabarna szoknya is tartozott. Candell, ha észrevette volna, megállapíthatta volna, hogy Lacy Rost gyönyörű. Olyan szép, hogy divatlapok címlapjára kívánczik.

A lány Candellre nézett, és mielőtt megszólalt volna, nyelt egy nagyot.

– Gratulálok, Ross – mondta aztán szilárd hangon. – Hallom, hogy összeköltöztetek Cheryllel.

– Már egy hete – bólintott Candell.

– Gratulálok – mondta még egyszer Lacy. – Jól választottál.

– Köszönhetően neked – dicsérte Candell. – Ha nem magyarázod ki a félreértéseket...

– Nem volt mit kimagyarázni – hárította el Lacy a régész hálalkodását. – Csak az igazságot mondtam el. Cheryl megértette, hogy egy gyerek lány meglehetősen kiegyensúlyozatlan még...

– Héj! Héj! – nevetett Candell. – Ez meg milyen duma?

– Így érzek.

– Atyaisten, mi történt veled? Gyere csak vissza. Ha együtt ásunk, visszaváltozol majd a régi...

A lány megrázta a fejét.

– Nem jövök vissza, Ross.

Candell meghökkent.

– Nem jössz vissza?

– Európába utazom nagyapával. Döntennem kell a jövőmet illetően. Nagyapa elvisz a legnagyobb európai múzeumokba, és ásatásokat nézünk meg, hogy legyen elképzelésem róla, mire vállalkozom. És ha még ezek után is régész akarok lenni, majd jelentkezem.

– Hát ez... kellemetlen meglepetés, de igazad van. Ha visszajöttél, visszavárlak. Meséld majd el, miket láttál.

Lacy szomorúan elmosolyodott.

– Azért te maradsz a példaképem, Ross. Legalábbis a gyermekkori. Élj boldogan, példaképem. Megcsókolhatlak?

– Hát persze – nevetett Ross. – Kapsz tőlem egy apai csókot.

Lacy azonban nem úgy gondolta. Mielőtt Candell megmoc-

canhatott volna, hozzálépett, és ajkát az ajkára szorította. Hideg volt a csókja, mintha közvetlenül előtte fagylaltot evett volna.

– Isten áldjon, Ross – suttogta az ajtó felé fordulva. – Történjék bármi, soha nem foglak elfelejtteni.

Büszkén, ruganyosan, finom mosollyal az ajkán lépett ki Candell szobájából. Igazi előkelő kisasszony – gondolta róla a takarítóasszony, amikor Lacy elment mellette.

Azt már senki nem látta – sem Candell, sem a takarítóasszony –, hogy a mosdóban Lacy Rost, az „előkelő úri kisasszony” zokogva a falhoz dől, és ott is marad egy negyedóraig.

Könnyű kis szellő nyomakodott be a nyitott ablakon, és megsimogatta az arcát.

78.

Mr. Rost szivarra gyújtott, és aggodalmas képpel nézett Candellre.

– Őszinte választ szeretnék, Ross – mondta, megforgatva ujjai között a szivarját. – Csakis őszintét. Az a helyzet, hogy tökéletesen bizonytalan vagyok a jövőt illetően. Ön mit gondol, megnyertük a háborút?

Candell szomorúan csóválta meg a fejét.

– Nem hiszem, Mr. Rost.

Mr. Rost morgolódva megsimogatta a bajuszát.

– Hm. Hm. És miből vonta le ezt a nem túl biztató következtetést?

– Érzem – mondta a régész. – Valamint megtapasztaltam az erejüket.

– Hát éppen ez az, Ross! – emelte fel a szivarját Lacy nagypapája. – Én is megtapasztaltam. Rettenetes, az igaz, de mégis kudarcot vallottak. Nem voltak képesek összedönteni a hídpilléreket.

– Gondolja, Mr. Rost? Én viszont azt gondolom, hogy egyelőre csak egy bizonytalan kísérletet tettek.

– Bizonytalan?

– Aligha lehettek tisztában a beton ellenálló képességével.

Mint amikor valaki felfedez egy hangyabolyt a fürdőszobájában, és leönti egy pohár vízzel.

– Ön szerint ez a támadás egy pohár víz volt?

– Azt hitték, ennyi is elég nekünk. Aztán rájöttek, hogy nem elég. Most majd összedugják a fejüket, ha van nekik, és mással próbálkoznak.

– Vajon mikor?

– Ezt csak ők tudják. Lehet, hogy hamarosan. De az is lehetséges, hogy csak bizonyos idő múlva.

– *Én* mit csináljak, Ross?

Candell tökéletesen értette Mr. Rost problémáját. Ha a szívére és órá hallgat, riadót kellene fűjnia, és minden követ meg kellene mozgatnia, hogy a völgyhíd ne épüljön meg. Vállalnia kellene ellenállása minden következményét. Azt is, hogy bugygyantnak, sőt egyenesen hülyének nézik érte. Még a legközvetlenebb munkatársai, sőt a barátai is elfordulnak tőle, a közvélemény pedig ostoba ufóhívőnek hiszi, akinek nincs helye sem a köz-, sem pedig a politikai életben. Egész eddigi munkáját, élete minden eredményét, sőt még a családját és a szeretteit is gúnyolódásnak tenné ki. Ezt pedig nem vállalhatja. Semmilyen körülmények között sem!

– Talán várunk kellene – mondta bátortalanul Candell, hiszen egyelőre ő sem tudott jobb tanácsot adni. Mi értelme lenne nekiesniük Negroponte hídjának? Csak fejjel mennének a falnak. Már az is nagy eredmény, hogy Steiner és Negroponte cége egyaránt a pillérek és tartóoszlopok megerősítését tervezi. De vajon mi lesz a világ valamennyi, manituk útjában álló építményével? Indítson világmozgalmat a lebontásukra?

– Ez az! – kapott a szaván Mr. Rost. – Várunk. És ha nemián megtörténne az, ami remélem, soha nem történik meg, akkor majd lépünk egyet a sakktáblán. Addig pedig lapulunk, mint a madárfióka a nádasban. Maga is ezt gondolja?

– Mi mást tehetnénk? – kérdezett vissza Candell.

Mr. Rost megcsóválta a fejét, és szívott egyet a szivarján.

– Nem tudja, mit történt Lacyvel? – kérdezte az asztalra írányítva a tekintetét.

– Lacyvel? – hökkent meg Candell. – Miért, mi történt?
– Néhány hét alatt... óriásit változott. Amióta önnel dolgozik.
– Óriásit... változott? – értetlenkedett Candell. – Ez mit jelent?

– Valahogy... mintha felnőtté vált volna.

Candell a lány szokatlan ruházatára, felnőtt mozdulataira gondolt, aztán megvonta a vállát.

– A gyerekek... előbb-utóbb felnőnek, Mr. Rost. Talán a manituk tették... Úgy értem, attól nőtt fel, amit maga körül látott. Elvégre benne volt a dolgok legközepében.

Mr. Rost beleverte szivarja hamuját az asztalon álló hamutartóba.

– Na igen. Azt hittem... szerelmes magába.

– Belém? – hökkent meg ismét Candell. – De hiszen én... Károgyó Varjút... akarom mondani, Cherylt...

– Attól még lehet. Akárhogy is van, azért sokat köszönhetek önnek. Lacy néhány hét alatt kapkodó tinédzserből megfontolt, ifjú hölggyé változott. És ez nagyon tetszik nekem. Köszönöm önnek, Ross. Ha bármilyen problémája lenne...

Candell meg sem hallotta a továbbiakat. Gondolatai egyre csak Lacy körül forogtak. Vajon lehetséges, hogy ez a kislány... Eh, ostobaság!

Arra riadt, hogy Mr. Rost már a küszöbön áll, onnan fordul vissza felé.

– Apropó, Ross! Ön szerint végül is... kik ezek a manituk? Tényleg angyalok, vagy mi a szösz?

Candell felhúzta a vállát.

– Földlakók, mint mi. Nem kell azért a világűrt kutatnunk, hogy értelmes lényekre bukkanjunk. Itt élnek körülöttünk, csak nehezen találjuk meg a hozzájuk vezető utat.

– Értelmes lények? Akkor eddig igencsak jól rejtegették az értelmüket. Inkább csak romboltak a nyomorultak.

– Na és a gabonakörök?

– Hát ez igaz – morogta Mr. Rost, nagyot szíva a szivarján. – Isten áldja, Ross!

Candellnek valami azt súgta a fülébe, hogy nem is olyan so-

kára újra találkoznak.

Úgy is lett.

79.

Hárman ültek a vendéglőben. Ő, Bell és Pompey seriff.

– Hallottam, elveszi a lányt – mondta a seriff a második korsó sör után Candellnek. – Gratulálok. Én meg jó darabig azt hittem, hogy a Rost-kislányra hajt.

– Nem rá hajtottam – mondta Candell. – Hiszen még gyerek. És különben is...

– Nedvesre sírt a párnáját maga után.

– Honnan veszi ezt az ostobaságot?

– Csak a vak nem látta, Ross. Mi a helyzet Cheryl Turnerrel?

– Együtt élünk.

A seriff bólintott.

– Remélem, boldogok lesznek. Ő egy igen figyelemre méltó lány, Ross.

Candell lefordította magának Pompey seriff szavait.

Nagy barom vagy te, Ross fiú – hangzott a fordítás első mondata. – Hogy hasonlítható az az indián csirke – bármennyire csinoska is – a gazdag Lacy Rosthoz, aki ráadásul egyre gyönyörűbb? Ha fiatal lennék, célba venném, az hétszentség! És ha nem lennék seriff. Mert Mr. Rost aligha adná egy seriffhez az unokáját. Nagy barom vagy, fiam, akárhonnán is nézzük a dolgot.

– Mi a helyzet, Ross? – kérdezte Bell, akit viszont jobban izgattak a manituk, mint a lányok. – Maga szerint visszajönnek?

– Szerintem vissza. És ismét gabonaköröket rajzolnak a földjére.

– Gondolja?

– Biztos vagyok benne. Ismét figyelmeztetni akarnak majd bennünket, hogy tüntessük el a hidat, mert különben fegyvert váltanak. Új fegyvert próbálnak ki rajtunk.

– Sejti, hogy mi a franc lesz az?

Candell bólintott.

- Sejttem.
- A francba! – fakadt ki Bell. – Az, amire gondolok?
- Minden valószínűség szerint. Az első próbálkozásaik már meg is történtek, csupán finomítaniuk kell a módszerükön. És talán... eldönteniük valamit.
- Úgy beszél, mintha maga is manitu lenne – dünnyögte Pompey seriff.
- Csak megpróbálom beleképzelni magam a helyükbe.
- Hogy megy?
- Abból indulok ki, hogy értelmes lények.
- És?
- Márpedig, ha azok, akkor nyilván az ő köreikben sem ismeretlen az erkölcs. Jobb szót nem találok rá. De akár másképpen is nevezhetjük.
- Mi a fenére akar kilyukadni? – ráncolta össze a homlokát Bell.
- Arra, hogy mielőtt... más módszert választanának, el kell dönteniük, hogy szabad-e más, ugyancsak értelmes lényeket öldökölniük. Mint például nekünk a delfineket vagy a bálnákat.
- Úgy érti... *bennünket*? Hiszen már eddig is megöltek jó néhányat közülünk, ha vissza tud még emlékezni rá.
- Ez igaz, de azokat tekinthetjük úgy is, mint kísérletezés közben bekövetkezett baleseteket. Mert ők még csak most ismerkednek velünk. Talán azt sem tudják, hogy halandók vagyunk. Ezért tapogatnak bennünket, és ezért bújnak az agyunkba. Hogy megváltoztassanak bennünket. Vagy hogy kiirtsanak. El kell töprengeniük rajta, hogy hidegvérrel megölhetnek-e bennünket?
- Ön szerint megteszik?
- Candell komoran maga belé bámult.
- A természetben a leghatalmasabb erő az önfenntartás ösztöne. Ha attól függ az életük, hogy képesek-e energiát felvenni azokból az energiaárbokból, amelyeket mi eltorlaszolunk az építményeinkkel, nos, akkor valószínű, hogy az önfenntartás ösztöne mindent felülír náluk. Ha azon múlik a létük, hogy ne kikezdjenek-e a módszeres kiirtásunknak, megteszik. Ha csak

nem tudunk dűlőre jutni velük.

– Ha legalább értenénk őket!

– Rajtam nem fog múlni – ígérte a régész. – Megpróbálom megfejteni a jeleiket. Talán sikerül valahogy kapcsolatba lépni velük.

– És ha nem?

Candell kiitta a sörét.

– Akkor kemény világ köszönt ránk, seriff. Nem kell arra várnunk, hogy egy természeti katasztrófa irtsa ki az emberiséget. Megteszik a manituk is.

– Az isten irgalmazzon hát nekünk?

– Ha nem leszünk képesek megfejteni a jeleiket, igen.

A seriff rendelt még egy kört, és szomorúan az italába bámult.

– Azt is próbálja meg kideríteni, vajon szeretik-e a sört? Hátha néhány korsó mellett egyezségre juthatnánk velük.

Az utolsó korsót már némán itták meg.

Candell sietett haza Károgó Varjúhoz.

80.

A hatalmas vihar után, amely rommá döntötte a Siváról elnevezett vízduzzasztó gátját, Motilal, tízéves indiai kisleány, a hullámokon hánykolódó csónak oldalán ücsörögve és lábát a vízbe lógatva kétségbeesett anyjához fordult.

– Mami! Te is láttad?

Anyja felriadt keserű gondolataiból, és a fiára förmedt.

– Mász be a csónakba, Motilal! A végén még beleesel a vízbe, és megesznek a krokodilok.

– Erre nincsenek krokodilok – legyintett a kisleány. – Siva különben is megvéd. Amikor észrevett... felém intett. És jószágos volt a tekintete.

Erre már a csónakban ülők is felfigyeltek. Egy nagy szakállú öregember és egy nagyon kövér, száris nő egyszerre kapták fel a fejüket.

– Te láttad Sivát? – kérdezte az asszony mély, remegő hang-
286

gon.

– Láttam – bólintott Motilal.

– Mikor?

– Amikor kitört a vihar. Egy szikla tövében ültem, és a sípomat fújtam, de kikapta a kezemből, és eltörte.

– Pedig Siva szereti a zenét – mondta kezét összetéve a szakállas, sovány ember.

– Mégis összetörte.

– És... milyen volt Siva? – kérdezgették a többiek a kisfiút.

Motilal büszkén pillantott az anyjára.

Látod, mama? – sugározta a tekintete. – Lehet, hogy mindenkünk elveszett, de az emberek tisztelnék engem. Mert *én* láttam Sivát. És valóban láttam, nem hazudok.

– Szelek hátán lovagolt – magyarázta hangosan a kisfiú. – Előbb csak egy gömböt láttam, amely a levegőben forgott. Aztán kezek-lábak nyúltak ki belőle, majd felbukkant előttem Siva. Nekirohant a gátnak, és tépte-cibálta. Aztán összedöntötte. Nagyon mérges volt, talán a sípot is ezért vette el tőlem.

Az öreg, sovány szádhú ekkor a feléjük integető, fehér sapkás hegyek felé mutatott.

– Ott, a Himalájában laknak a szelek. Mély völgyeiben rendezték be a szállásukat. Ha Sivának szüksége van rájuk, csettint az ujjával, és ők máris a rendelkezésére állnak. Nagy ember lesz, fiam! Aki megpillantja Sivát, nagyra hívatott. Bárcsak én láttam volna! Bizony, bizony, Siva tudja, hogy mit csinál. Előbb a garuda madarat fogta be, aztán a szeleket. Ha Siva megdühödik, nagy baj lesz belőle. Remélem, visszaparancsolja a viharokat a völgyeikbe. Azt mondják, akkora viharok tanyáznak ott, amekkorákat ember még nem látott. Sivától függ, hogy mikor ereszti ránk őket. Kérünk, Siva istenünk, ments meg bennünket a viharoktól!

Gyors, hideg szelek futottak el mellettük, és a csónak oldalához csapták a hullámokat.

A kisfiú behunyta a szemét, és máris megjelent előtte a nagy hatalmú isten képe.

Sok keze volt, sok lába, és talán a vállán sem egy fej ült, ha-

nem több. Büszkén verdesett a szárnyával, ahogy repült. Aztán belekapaszkodott a gátba, és néhány ökölcsapással darabokra zúzta.

Motilal érezte, hogy hideg fuvallatok érintik az arcát. Mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, hogy odafent, a Himalájában Siva parancsára már gyülekeznek a szelek.

Olyan rettenetes erejűek, amilyeneket még nem tapasztalt a világ.

(A *Manituk* folytatása, a *Kilenc csontfarkas* megjelenésének várható időpontja 2009 májusa)

ISBN 978 963 9591-39-4

Gesta Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó:
Herczeg Ferencné
ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő: *Halmos Ferenc*

A kiadvány a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült a 2008. évben
Felelős vezető: *György Géza* vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 2297.49.01
Készült 18,27 (A/5) ív terjedelemben